

รายการอ้างอิง

- กองทุนสุเทพ วงศ์กำแหง กองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติและกลุ่มข้อมูลไทย, คอนเสิร์ตสุเทพ – สวลี คุชิวิรัถน์นานาฯ. กรุงเทพฯ: บริษัท อัมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด มหาชน, 2538.
- กองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. คอนเสิร์ตเดี่ยวก็ลิ้มครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : บริษัท อัมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด, 2536.
- กอบกุล อิงคุทานนท์. ละครเวทีสมัยใหม่ยุคแรกเริ่ม-รัชกาลที่ 9. กรุงเทพฯ:ชนบรรณ, 2540.
- กาญจนาคพันธุ์. 80ปีในชีวิตข้าพเจ้า. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตการพิมพ์, 2523.
- กาญจนาคพันธุ์. เรื่องของละครและเพลง กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2520.
- กุลเชษฐ์ เล็กประยูร. พัฒนาการการแสดงของ “ลือต็อก” ศิลปินตลกไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษา สาขาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์, 2540.
- คณะกรรมการจัดงาน 50 ปี เพ็ญศรี-รพีพร และมูลนิธิรพีพรเพื่อสวัสดิการนักเขียน. ชีวิตเหมือนละคร 50 ปี เพ็ญศรี-รพีพร 2 ศิลปินแห่งชาติ กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี, 2544.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. คอนเสิร์ตเชิดชูครูเพลงครั้งที่ 3 ส่งฯ อาร์มกั๊ว. กรุงเทพฯ : บริษัท อัมรินทร์ พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2538.
- คริส สารคาม. นักเขียนในอดีต 2. กรุงเทพฯ : รุ่งแสงการพิมพ์, 2542.
- จามรี จันทร์คณา. อนุสรณ์พรานบุรุษ. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2519.
- จำนง รังสิกุล. ตำนานโทรทัศน์ไทย. ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย . ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ไทยตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงยุคสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- จรี โอศิริ. ป่าจ้อยอยากเล่า. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พริ้นติ้ง, 2533.
- จรี โอศิริ. โลกของจรี โอศิริ. กรุงเทพฯ: บริษัท บี.เจ. เพลส จำกัด, 2534.
- เจือ สตะเวทิน. ประวัติวรรณคดีปัจจุบัน. ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์.
- ชนก สาศริก. บ้านบาตร สำนักดนตรีไทยของหลวงประดิษฐไพเราะ (พร ศิลปบรรเลง) ในความทรงจำของผม. ศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 22 (กรกฎาคม 2544):63 – 68.
- ชาติ เอี่ยมกระสุนธุ์. บางกอกสมัยเก่า. กรุงเทพฯ : บริษัท คอมพิวเตอร์ จำกัด, 2540.
- ชูศรี มีสมมนต์. กว่าจะได้เป็นชูศรี. กรุงเทพฯ : บริษัท ธรรมสาร จำกัด, 2536.
- ชัยมงคล อุดมทรัพย์. พระประวัติพระนางเชลลิกษมีลาวัณ. กรุงเทพฯ : พระนคร, 2509.
- โคม สุขวงศ์และสวัสดิ์ สุวรรณปัญญ์. ร้อยปีหนังไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ริเวอร์บุ๊คส์, 2545.

- ตรีศิลป์ บุญจรรย์. นวนิยายกับสังคมไทย พ.ศ. 2475-2500. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2521.
- บุญศิริ นิยมทัศน์ ผกามาศ จิราภรณ์ พนิตา บุญทองขาว อริยา ลิมกาญจนพงศ์ อนุชา บุญยัง. ละครเฉลิมไทย. รายงานวิชาประวัติศาสตร์ไทย สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- นิตดา หงษ์วิวัฒน์และคณะ. สุพรรณ บูรณะพิมพ์ ราชินีแห่งการละคร. (กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์พลชัยและอมรินทร์การพิมพ์. ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์.
- แถมสุข นุ่มนนท์. เมืองไทยสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลา จำกัด, 2544.
- ถ. สุภาพประดิษฐ์ กรูเพลง. กรุงเทพฯ : บริษัท ชาติศิลป์สนอง จำกัด, 2542.
- บุรพา อารัมภีร์. เบื้องหลังเพลงรัก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, 2542.
- เบญจมาศ พลอินทร์และเศรษฐ พลอินทร์. วรรณคดีการละคร กรุงเทพฯ: พีระ พัทธนา, 2524.
- ป. บุณนาค. เงาหมา. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ้อ จำกัด, 2539.
- ป. วัชรารักษ์. ประวัตินักประพันธ์. ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์.
- พูนพิศ อมาตยกุล, ลำนํ้าแห่งสยาม. กรุงเทพฯ: บริษัท อัมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2540.
- แม่วัน. ความพยายาม. กรุงเทพฯ : ก้าวหน้าการพิมพ์, 2514.
- ยูร กมลเสรีรัตน์. รำลึกถึงครูสง่า อารัมภีร์ครั้งที่ใกล้ชิด. วัฒนธรรมไทย ปีที่ 36 (กรกฎาคม 2542): 16 – 19.
- เริงไชย พุทธาโร. นักเขียนไทย 2. กรุงเทพฯ : บี เจ เพลส โปรเซสเซอร์, 2542.
- ลัดดา ศิลปบรรเลง. อดีตผู้กำกับการแสดงละครเพลงคณะผกาวิไล. สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2545.
- ลัดดา ศิลปบรรเลง. อดีตผู้กำกับการแสดงละครเพลงคณะผกาวิไล. สัมภาษณ์, 12 กรกฎาคม 2545.
- ลัดดา ศิลปบรรเลง. อดีตผู้กำกับการแสดงละครเพลงคณะผกาวิไล. สัมภาษณ์, 15 พฤศจิกายน 2545.
- ลัดดา ศิลปบรรเลง. อดีตผู้กำกับการแสดงละครเพลงคณะผกาวิไล. สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2545.
- วรรณภา ชำนาญกิจ. พัฒนาการนวนิยายของรพีพร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2539.
- วราห์ วรเดช. เบื้องหลังเพลงดัง. กรุงเทพฯ: บริษัท สยามออฟเซ็ท จำกัด, 2526.
- วราวุธ สุมาวงศ์. นักเขียนและผู้มีประสบการณ์ชมการแสดงละครเพลง. สัมภาษณ์, 23 กุมภาพันธ์ 2546.
- วัฒน์ วรรณยางกูร, คีตกวีลูกทุ่งไพบูลย์ บุตรขัน. กรุงเทพฯ: บริษัทอัมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2541.

- วัชรารักษ์ อาจหาญ. การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงไทยสากลของสุนทรภรณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- วิจิตวงศ์ ณ ป้อมเพชร. ย้อนไปข้างหลัง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, 2537.
- ส.พลายน้อย. สวนหนังสือ ฉบับที่ 10. กรุงเทพฯ : บริษัทธรรมสาร, ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์
- สง่า อารัมภีร์. ความเอ๋ย ความหลัง. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์, 2539.
- สนั่น ศิลปบรรเลง. บันทึกความทรงจำในการนำคณะนาฏศิลป์ไทย “ผกาวัลย์” ไปเผยแพร่แก่
สายตาสาวโลก ณ ทวีปยุโรป และอเมริกา ปี พ.ศ. 2505 (ค.ศ. 1962) โดย ลัดดา (สารดาชน)
ศิลปบรรเลง และอ.ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง. กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส.พรินต์ติ้ง เฮ้าส์, 2545.
- สมเกียรติ สายวงศ์. การศึกษาและวิเคราะห์ผลงานดนตรีของครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชามนุษยดุริยางค์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2540.
- สมาคมส่งเสริมและสร้างสรรค์งานวัฒนธรรมแห่งประเทศไทย. คอนเสิร์ตเดี่ยวก็ลิ้ม.
กรุงเทพฯ: บริษัท อัมรินทร์พรินต์ติ้ง จำกัด, 2536.
- สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์และบริษัทเฉลิมกรุงมณีทัศน์ จำกัด. ศาลาเฉลิมกรุง
กรุงเทพฯ: อินเตอร์สแตนดาร์ดพรินต์ติ้ง, ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์.
- สด กุระมะโรหิต. บทละครเพลงต้นฉบับเรื่องความพยายามทศณะผกาวัลย์ พ.ศ. 2492 (อัตสำเนา).
- สปีน เขียรประสิทธิ์. ผู้มีประสบการณ์ชมการแสดงละครเพลงในยุคหลังสงครามมหาเอเชียบูรพา.
สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2545.
- สุนทรภรณ์ ครี้งศตวรรษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เพื่อนชีวิต, 2532.
- สุพรรณิ วราทร. ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย ตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึง พ.ศ. 2475. กรุงเทพฯ:
เจริญวิทย์การพิมพ์, 2519.
- สุรพล โทณะวณิก. ข้มเข้มแถมคู่ เล่ม 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ฟังตน, 2545.
- สุรพล โทณะวณิก. นักเขียนและผู้มีประสบการณ์ในยุคการแสดงละครเพลงรุ่งเรือง.
สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2546.
- สุรพล โทณะวณิก. นักเขียนและผู้มีประสบการณ์ในยุคการแสดงละครเพลงรุ่งเรือง.
สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2546.
- สุรพล วิรุฬห์รักษ์. นาฏศิลป์รัชกาลที่ 9. รายงานวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ 2541.
- สุรพล วิรุฬห์รักษ์. วิวัฒนาการนาฏศิลป์ไทยในกรุงรัตนโกสินทร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

คู่มือการแสดงละครเพลงเทิดพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ. เรื่องเงือกน้อย
แสดงที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย 7-11 กันยายน 2537. กรุงเทพฯ :
บริษัท อัมรินทร์ พรินติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2537.

หนังสืออนุสรณ์การพระราชทานเพลิงศพ นายประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ศิลปินแห่งชาติ สาขา
ศิลปะการแสดง (นักแต่งเพลง) ประจำปีพุทธศักราช 2541. กรุงเทพฯ:
หจก.วชิรินทร์สาส์น, 2542.

ใหญ่ นภายน. โครงสร้างทำนองของครุเอื้อ. วารสารไทย ปีที่ 21 (กรกฎาคม-กันยายน 2543): 71.

อนก นาวิกมูล. นาฏกรรมชาวสยาม. กรุงเทพฯ: บริษัทโรงพิมพ์เดือนตุลาจำกัด, 2545.

อัจฉราพรรณ ภูสิริวิโรจน์. พัฒนาการละครเพลงของรพีพร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

อาจิณ จันทรัมย์พร, ช่วย พูลเพิ่ม. สวนหนังสือ ฉบับที่ 24 . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ดอกหญ้า 2540.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างต้นฉบับลายมือบทละครเพลงเรื่องความพยายามของ
สด กุระมะโรहितและบทละครเพลงฉบับสมบูรณ์ (พ.ศ. 2492)

တကလၢၣ် : (ဂၢၢ်ဖၢၢ်) တၢၢ်တၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်
၁၅၀၀. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်

ပိၣ် : ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်
၁၅၀၀. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်

(ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်
၁၅၀၀. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်)

~~တၢၢ်တၢၢ် : နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

~~ပိၣ် : နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

(နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်)

~~တၢၢ်တၢၢ် : နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

~~ပိၣ် : နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

~~တၢၢ်တၢၢ် : နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

~~ပိၣ် : နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်. နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

(နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်)

~~တၢၢ်တၢၢ် : (နၢၢ်ပၢၢ်) နၢၢ် - နၢၢ်~~

~~ပိၣ် : (နၢၢ်ပၢၢ်) နၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

~~တၢၢ်တၢၢ် : နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်, နၢၢ်ပၢၢ်ပၢၢ်~~

၂

ဟုလေဝ

(ဂိမ္မိက)

ဘိဝံသ

ဘေး: သို့မဟုတ်...
ကပ်...
မိမိ...
မိမိ...
မိမိ...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

ဘေး: ...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

တိုက်...
တိုက်...
တိုက်...

ဂိမ္မိက

ဘေး: ...
ဘေး: ...
ဘေး: ...

ဂိမ္မိက
ဂိမ္မိက
ဂိမ္မိက

ဘေး: ...
ဘေး: ...
ဘေး: ...

ဘေး: ...
ဘေး: ...
ဘေး: ...

ဘေး: ...

ဂိမ္မိက
ဂိမ္မိက
ဂိမ္မိက

ဘေး: ...
ဘေး: ...
ဘေး: ...

ဘေး: ...
ဘေး: ...
ဘေး: ...

အလှူဒါန

အလှူဒါန! အလှူဒါန! အလှူဒါန
အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊
အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊

အလှူဒါန! အလှူဒါန! အလှူဒါန
အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊ အလှူဒါန
အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊
အလှူဒါန၊ အလှူဒါန၊ အလှူဒါန

พริบโ ก ๓๕ y ๒๖๓๓๓.)

แล้วแล้วแล้ว

พริบโ : โอ้, มีอะไรดีไหม? (เขียนของของของ)

ของดีไหม? ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

โอ้! ... (เขียนของของของ)

အိမ်

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

အိမ်ကပ်ပုံ... (အိမ်ကပ်ပုံ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

... (100000 ...)

100000

บทละครเรื่อง

ความพยาบาท

สด กุระโรหิต

ประพันธ์จากเรื่อง VENDETTA ของ MARIE CORELLI

คือ เรื่อง ความพยาบาท

ชื่อ “แม่วัน” แปลออกเป็นพากย์ไทย

ตัวละคร

ฟาบีโอ โรมานี หรือ เคานต์ เซซาร์ โอลีวา
นีน่า
กีโด
คาราน้อย
บาทหลวง
เกียโซโม
วิมเซนโซ
นายแพทย์อังกฤษ
พี่เลี้ยงมารีนา
คูคา ดี มาลีนา
กัปตันเฟรสเซีย
มาควิส กวัลโดร
ลูเชียโน ซัลเวสตรี
ดาวองคูต์
แอนโตนิโอ บิสคาร์ดี
เดอมาฮาล (กัปตันฝรั่งเศส)
ฟรานเชสโก
คาร์โล เรสเปสตี

ฉากที่ 1

ในสวนซุ้ยใต้ดินที่เก็บศพกระดูกโรมานี เต็มไปด้วยใบแมลงมุมและสิ่งรกรุงรัง มีหีบศพวางอยู่หลายหีบ ล้วนบรรจุต้นตระกูลโรมานี หีบที่เห็นถนัดคือหีบของฟาบีโอ โรมานี และหีบที่บรรจุเพชรนิลจินดาซึ่งโจรสลัดลอบนำมาซ่อนไว้นานมาแล้ว ผังด้านหลังตรงกลางเป็นบันไดหินขึ้นไปบนพื้นแผ่นดิน ปากบันไดเห็นประตูลูกกรงเหล็ก มีดวงจันทร์ฉายแสงอยู่ข้างนอกส่องแสงเข้ามาข้างใน (ถ้าสามารถจะให้มีค้างคาวและนกเค้าแมวได้ก็ยิ่งดี) กำแพงด้านหนึ่งเจาะเป็นช่องออกได้ แต่มีหินปิดพรางตาไว้

สถานที่ : ในเมืองเนเปิลส์ อิตาลี

เวลา : เมื่อเปิดฉาก เวลาเย็น พระอาทิตย์จวนตกดิน
ปลายฉาก หลังเที่ยงคืน

เมื่อเปิดฉาก เวทีสว่าง และเห็นหีบศพของฟาบีโอ ตั้งอยู่มุมเวทีเบื้องซ้าย มุมเวทีเบื้องขวาตั้งหีบศพ ซึ่งบรรจุเครื่องเพชรนิลจินดาของโจรสลัด คนตรีทำเพลงสวด (จากเพลงชื่อ.....)
แล้วบาทหลวงถือคัมภีร์เดินร้องเพลงภาวนาจากบันไดหิน

นินา, กีโอ, ดูกา, กัปตันเฟรสเซีย, ดาวองคูต์, เซวาเลีย, ฟรานเซสโก, ลูเซียโน, แอนโตนิโอ เดอมาฮาล, เกียโซโม ถือเทียนเดินร้องเพลงตามกันลงมา เมื่อลงมาอยู่ในเวทีพร้อมกันแล้วบาทหลวงก็เข้ายืนที่หน้าหีบศพของฟาบีโอ อ่านคัมภีร์ตามประเพณี

บาทหลวง : (หันไปทางนินา) เคาเดส, วิญญาณของฟาบีโอ ได้ไปอยู่ในอ้อมแขนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแล้ว ลูกจงกลายทุกข์โศกและจงไว้ใจในความเมตตากรุณาของพระองค์เถิด

นินา : ลูกเชื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะประทานความสุขให้แก่ฟาบีโอได้ตลอดไปค่ะ

กีโอ : ฟาบีโอ เป็นคนดี ใจบุญสุนทาน ผมเชื่อว่าบุญที่เขาสร้างไว้คงจะทำให้เขามีความสุขในสวรรค์

ดาวองคูต์ : เราได้เสียเพื่อนที่ดีเลิศไปคนหนึ่ง เราจะหาเพื่ออย่างฟาบีโอไม่ได้อีกแล้ว

เฟรสเซีย : โลกได้เสียคนดีไปคนหนึ่ง โลกก็คงจะไม่ต้องการดี ผมอยากจะพูดว่าฟาบีโอคือคนดีที่โลกไม่ต้องการ

เดอมาฮาล : เนเปิลส์จะเจ็บเหงามเมื่อไม่มีฟาบีโอ คนยากจนจะอดอยาก เพราะคนที่ให้ทานมากที่สุด ได้ตายเสียแล้ว

- ฟรานเซสโก : สโมสรของเราก็ต้องมีคนใจกว้างอารมณ์ดีไปคนหนึ่ง (ถอนใจ) เราจะหาใครอีกเล่าที่ใจดีเหมือนฟาบิโอ
- กีโด : นั่นซี, เราจะหาใครอีกเล่าที่ใจดีเหมือนฟาบิโอ
- ดาวองดูตี : (กับนินา) เคาเดส, ขอให้ใช้และไว้ใจพวกเราเสมอ พวกเราจะไม่ลืมฟาบิโอเลย
- นินา : เป็นพระคุณค่ะ, ท่านมาคีส, ดิฉันรู้สึกทราบดีว่าวิญญาณของฟาบิโอจะชอบพระคุณมิตรสหายที่รักของเขาทุกคนค่ะ

(บรรดาแขกที่มาในงานศพทยอยกันเข้าไปแสดงความเสียใจและปลอบใจนินา แต่นินาไม่แสดงความทุกข์โศกจนเกินไปนัก)

- บาทหลวง : (กับนินา) ฟาบิโอตายเพราะมีเมตตามาก พ่อได้เห็นเหตุการณ์ตลอด กาฬโรคมันไม่ไว้หน้าใคร เวลานี้ตายกันวันละหลายๆ ฟาบิโอก็รู้สึก แต่เขาเมตตามากไปนั่นเอง เขาจึงต้องคิดโรค ที่จริงเด็กน้อยคนนั้น พ่อแม่ก็ทิ้งหมดแล้ว เพราะไม่มีทางรอดเลย แล่ฟาบิโอก็พยายามอุ้มไปหาหมอ หมอก็กลัวติดโรคเลยไม่รับแล้วเด็กนั้นก็ตายในวงแขนของฟาบิโอ พ่อเชื่อว่า พระผู้เป็นเจ้าคงทรงเห็นเมตตาจิตของฟาบิโอ และคงจะทรงตอบแทนความดีของฟาบิโอด้วยการให้เขาได้มีความสุขอยู่ในอ้อมแขนของพระองค์ ขอลูกอย่าได้เป็นห่วงเลย

- นินา : ลูกเชื่อในความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าค่ะ คุณพ่อ
- บาทหลวง : เพื่อเป็นการระลึกถึงคุณงามความดี ขอให้เราพร้อมใจกันส่งกระแสดิจเพื่อส่งวิญญาณไปสู่สุคติ (เมื่อเมฆหน้าขึ้นแล้วบาทหลวงพูดต่อไป) ขอพระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองลูก เคาเดส, พ่อจะกลับไปก่อน ขอให้ลูกจงมีความสุข

(นินาแสดงความเคารพ บาทหลวงเดินไปขึ้นบันไดออกไปทางประตูเหล็ก บรรดาแขกอื่นๆ เข้าไปลานินา แล้วความบาทหลวงออกไป คงเหลือแต่นินา, กีโดและเกียโซโม)

- นินา : เกียโซโม กลับไปก่อน แล้วฉันจะตามไป อ้อ, คำานที่กีโดจะอยู่รับประทานอาหารกับฉันที่บ้าน
- เกียโซโม : (แสดงกิริยาไม่พอใจ) ขอรับ

(เกียโซโมเดินไปที่บันไดหิน หยุดชำเลืองดูนินากับกีโดอย่างไม่พอใจ แล้วก็ขึ้นบันไดออกไปทางประตูเหล็ก)

- กีโด : (อย่างสบายใจ) หมดธุระกันที
- นินา : กะ หมดธุระกันที คิฉันก็ไม่นึกหรอกว่าฟาบีโอจะตาด
- กีโด : พระเจ้ารั้แฆมาก เขาก็ต้องตาดเร็ว (หัวเราะ) ต่อไปนี้เราคงไม่มีอุปสรรคอีกแล้ว
- นินา : แต่ว่า กีโด เธอต้องไม่ลืมนะว่า เราจะประมาทไม่ได้
- กีโด : ประมาทหรือ ? แล้วก็ทีแล้วๆ มานะ ฉันประมาทหรือ ? ถ้าฉันประมาทฟาบีโอก็คงจับได้นานแล้ว
- นินา : ฉันรู้แล้วว่าเธอไม่ได้ประมาท แต่เดี๋ยวนีฟาบีโอดาดแล้ว เธอจะต้องเริ่มประมาท
- กีโด : (หัวเราะ) เธอกลัวหรือนินา?
- นินา : เราอยู่ในสังคม อย่าลืมกีโด ฟาบีโอเพิ่งตาดเมือไม่กี่ชั่วโมงนี้เอง
- กีโด : ฉันก็ไม่ได้ทำอะไรให้เขาสงสัยนี่ เราก็ยังคงเป็นเพื่อนกับอยู่อย่างนี้แหละ ฉันก็ไม่เร้งรัดเธอหรอก นินา
- นินา : เราต้องกรเวลา เธอต้องอดใจรอ กีโด เวลานี้เรายังทำอะไรไม่ได้
- กีโด : 'ไม่ต้องบอกหรอก นินา ฉันคงจะไม่ขอแ่งงานกับเธอเดี๋ยวนีหรอก
- นินา : แล้วก็... เธอก็ไม่ควรมาคลุกคลีที่บ้านให้บ่อยนักระหว่างนี้
- กีโด : เธอจะห้ามฉันหรือ ขอดรัก. ฉันคิดถึงเธอนี. นินา
- นินา : เธอสังเกตเห็นกิริยาของเกียโซโมเมือก็ใหม่...
- กีโด : เอ๊ะ, ทำไม?
- นินา : เขามองดูเราอย่างพิกล
- กีโด : ไล่มันไปเสี่ยก็หมดเรื่อง
- นินา : เรายังทำไม่ได้ มันใหม่มัก ฉันได้กะโครงการฉันไว้แล้ว วันหนึ่งก็จะต้องให้เกียโซโมออก คนๆ นี้รักฟาบีโอมาก รักและซื่อสัตย์เหมือนเจ้าวีวิส
- กีโด : เจ้าวีวิส, ฉันเกือบจะฆ่ามันเสี่ยหลายหนแล้ว มันไม่ชอบฉันเลย มาทีไรเห่าทุกที
- นินา : มันรักฟาบีโอมาก มันเกลียดเธอก็เพราะมันรู้ว่า เธอจะมาแ่งฉันไปจากฟาบีโอ
- กีโด : ฉันจะต้องเป็นศัตรูกับมัน, นินา วันแรกทีฉันแ่งงานกับเธอ ฉันจะต้องฆ่าเจ้าวีวิสเสี่ย
- นินา : เราลับกัันเถอะ ตะวันตกคินแล้ว ฉันไม่ชอบเลขที่นี้ มันเย็นชอบกล

กีโด : อ้อ มันเย็นขอบกล ถ้าไม่จำเป็นแล้ว ฉันจะไม่เหยียบเข้ามาเลย

นินา : ไปเถอะ กีโด

(นินา ค้างแขนกีโด กีโดฉวยโอกาสดึงตัวนินามาจะจูบ นินาผลัก)

นินา : อย่างงี้ กีโด ที่นี้ไม่ใช่ที่ๆเธอจะมาแสดงความรัก ฟาบิโอเข้านอนอยู่ที่นั่น เธอไม่กลัวรึ?

กีโด : (หัวเราะ) กลัว? ฉันน่าจะรักกลัว? ถ้าฉันกลัวฟาบิโอ ฉันก็คงไม่มารักเธอ

นินา : ไม่เอาละ, กีโด เราไปกันเถอะ

(ทั้งสองคนพากันเดินขึ้นบันไดหิน ออกไปทางประตูเหล็ก)

เพลงวิญญานรัก

วิญญาน, วิญญาน, คลานเข้าร่างเก่า

พระผู้เป็นเจ้าไร้พร

ไอ้โชค อารมณ์ เร่าร้อนฤทัยคลาย

วิญญาน, วิญญาน, ลมปราณกลับคืน

น้ำค้างคึกคื้นลมชาย

เดือนส่องท้องฟ้า คาราพร่างพราย

ไอ้ชีวิต ตีร้าย เหลือเดา

(ทันใดนั้นมีเสียงดังขึ้นในโลงที่ใส่ศพฟาบิโอ เสียงกุกกัก เสียงเคาะ เสียงคิ่น ควรใช้ไมโครโฟนหนึ่งตัวข้างๆ โลง เพื่อให้เสียงออกชัด สักครู่ฝาโลงก็ถูกดันออก แล้วฟาบิโอก็ค่อยๆ โผล่ออกมา)

ฟาบิโอ : เอ๊ะ, นี่เราอยู่ที่ไหน? (หันมองดูรอบๆ แล้วเอามือคลำ) นี่เราอยู่ที่ไหนกัน? ทำไมถึงมีคือนี้อย่างนี้? นี่หีบอะไร? ใครเอาเรามาใส่หีบ? (ก้าวออกมาจากหีบ พลาคล้มลง) อ้าว, นี่มันโลงผีนี่ (ก้มลงคลำและมองอย่างใกล้ชิด) นี่มันโลงแท้ๆ โลงผี, คนบ้าที่ไหนเอาเรามาใส่โลงผี? (มองดูรอบๆ ตัว แลเห็นโลงผีเรียงราย อยู่ก็ตกใจ) เอ๊ะ, นี่เราอยู่ที่ไหน? นี่มันโลงผีทั้งนั้น, โลงผีเต็มไปหมด (ทำท่ากลัวและคิด) เราต้องอยู่ในห้องเก็บศพใต้ดิน ห้องเก็บศพ (ทำท่าคิด) ห้องเก็บศพของใคร? อ้อ...เด...ได้...แล้ว...ต้องเป็นห้องเก็บศพของตระกูลโรมานี...ตระกูลของเรา...นี่เขาคงคิดว่าตายแล้วจึงใส่โลงเอาเราเก็บไว้...นี่ก็ออกแล้ว

เราเป็นกาฬโรค.. เราคงสลับไป... เราต้องสลับไปอย่างแน่ๆ ...เจ้าพวกนั้น อารามกลัวติดโรคก็เลยเอาใส่โล่งส่งมาเก็บเลย... พวกบ้า... หยาบอะไรอย่างนี้ (เสียงนกเค้าแมวกระพือปีก เสียงค้ำคาวร้อง แลเห็นดวงตานกแวววาวอยู่ใน ที่มืด ก็ยิ่งตกใจมากขึ้นอีก) นั่นต้องเป็นโลงใส่ศพคุณพ่อคุณแม่ (เดินเข้าไปดู) เราจำได้แล้ว.... เมื่อเด็กๆ เราเคยเข้ามาในนี้ครั้งหนึ่งตามมาส่งศพคุณพ่อ... เอ๊ะ, นี้นินาคงมาส่งศพเรา แล้วก็..ก็โธ เจ้าเพื่อนรักก็คงมาด้วย.... โธ, นินา... โธ, คาราน้อยลูกรัก... นี่คงคิดว่าเราตายแน่แล้ว... คงจะกำลังร้องไห้หน้าตานอง....(คลำดูในกระเป๋าพบสียกแก้ครูปนินาและคาราน้อยก็ยกขึ้นจูบ แล้วสะอื้น) แต่ฉันไม่ตายหรือนินา... ฉันจะกลับไปหาเธอ... คาราน้อยลูกรัก... เจ้าคงจะยิ้มได้ทั้งน้ำตา. พ่อยังไม่ตาย. ยังไม่ตาย... (เสียงระฆังดังมาแต่ไกล 12 ครั้ง ทำท่าตกใจ) เทียงคิน..... นี่มันเทียงคินหรือนี่..... ตายแล้ว..... เทียงคินในห้องเก็บศพ....(เสียงครางของนกเค้าแมว).... นั่นเสียงอะไร...ผี... ผีหลอก... โอ พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรด...อย่า...อย่าให้ข้าพเจ้าตกใจตายเลย... (เสียงนกกระพือปีก จึงรู้ว่าเป็นนก) โธ... ไอ้บ้า.... ไอ้กบเปรต... ถ้าข้าออกไปได้ข้าจะกลับมาเอ็งเสียให้หมด (เห็นประตู เดินคลำต่อไป กระแทบผนังห้อง ก็หุดมือ) กำแพง นี่มันกำแพงหิน... เราจะออกไปได้อย่างไร... ถึงมีประตู...มันก็ต้องใส่กุญแจ... นั่นเสียงนกร้อง... มันคือร้องอยู่ข้างนอก... ประตูต้องอยู่ใกล้ๆ นี่เอง (ลุกขึ้นเดินเะปะไป เอามือคลำ พยายามหาทางออก เดินไปถึงชั้นบันไดหินก็สะดุดล้มลง แสงเดือนส่องเข้ามา เงยหน้าขึ้นดูก็เห็นประตูเหล็กกับท้องฟ้าและดวงเดือน)... ประตู....ประตู... (ทำท่าดีใจ) นั่นประตูออก....โอ, โลกเป็นของเราอีกครั้งหนึ่ง (พยายามขึ้นบันไดหิน อากาศร้อนด้วยความคิด และประกอบด้วยร่างกายอ่อนเปลี้ยมาก จึงพลาคล้มกลิ้งลงมา พยายามลุกขึ้นอย่างตะเกียกตะกาย แต่ก็ลุกไม่ขึ้น พยายามคลานขึ้นไปถึงชั้นบันได แต่ก็หมดแรงจึงพุบหน้าอยู่กับบันไดขั้นที่หนึ่ง) (เปลี่ยนไฟสลับสี เพื่อให้เกิดความรู้สึก เสียงระฆังตีสามครั้ง 1. เห็นประตู 2. เห็นพวงอุ้งนุ่น 3. เห็นเทียนไข จุดเทียน เห็นหีบศพ)

ฟาบิโอ

นี่มันค่อนข้างแล้ว (เสียงลมพัด เอาอุ้งนุ่นแกว่งไกวไปมา จึงเอื้อมมือออกไป เค็ดอุ้งนุ่นมาช่อหนึ่ง รีบกินอย่างหิวกระหาย ค่อยมีแรงขึ้น) เออ, ค่อยชื่นใจ

หน้อย... เราคงจะมีชีวิตอยู่ได้จนพรั่งนี้เช้า (หันมามองดูที่บันไดชั้นล่าง แสงเดือนทำให้เห็นเทียนไขครึ่งเล่มคอกอยู่ที่ชั้นบันไดชั้นสุดท้าย) ... นั่นอะไร...

สีชาวๆ... มีตรี... ดิถีเดียวจะได้อุ่นใจสักหน้อย... (ค่อยๆ ลงบันไดมาแล้วก้มลงหยิบ)... อ้าว... เทียนไข... ก็เหมือนกัน... จะได้อุ่นใจให้ไอ้ห้องบ้านี่สว่างเสีหิ... (คลำกระเป๋า หยิบไม้ขีดออกมาจุด)... เกราะหัดดี, เขาฝั่งเราทั้งป็น ไม้ขีดก็ไม่ได้เอาออก (เดินถือเทียนส่องดูรอบๆ ห้อง ดูหีบศพหลายใบที่วางซ้อนกันอยู่ข้างกำแพง ในที่สุดก็เดินมาถึงหีบศพที่ใส่ตัวเองก้มลงดู เห็นวางซ้อนโลงใบหนึ่งสูงจากพื้นราวสองฟุต มีรอยแตกและฝาเปิด ชะโงกดูกันโลง เห็นไม้กางเขนที่บาทหลวงใส่ไว้ให้ก็หยิบขึ้นมาดู) ... ไม้กางเขนหุ้มเงิน ไม่มีปัญหา... ท่านบาทหลวงใจบุญคงจะทิ้งไว้ให้ในมือเรา.. ท่านคิดว่าเราตายแล้ว... ท่านจะส่งเราไปสวรรค์...(ยกไม้กางเขนขึ้นดู)... พระคุณท่านยังล้นเราไม่ล้น (มองดูรอบโลง เห็นชื่อเขียนไว้ว่า ฟาบีโอ โรมานีตายด้วยกาฬโรคเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1884 แล้วอ่านดัง) ฟาบีโอ โรมานี ตายด้วยกาฬโรค เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1884 อพิโซ, นี่เราเพิ่งตายเมื่อวานนี้เอง... มันนานเหมือนเมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว... (หันไปดูทางหีบที่โจรสลัดเอามาวางไว้ เห็นตะแคงอยู่ มีรอยแตก และมีแสงแวววาว จึงเดินเข้าไปดู ก็พบจีเพชรดกอยู่อันหนึ่ง จึงหยิบขึ้นมาดู)... เอ๊ะ, นี่มันจีเพชร ... เพชรลูกทั้งนั้น... ราคาไม่ต่ำ... นี่มันยังไวกัน(เอามือควานหยิบเครื่องเพชรออกมาทีละชิ้น)นี่สายสร้อย... นี่ไข่มุก.. โอโฮ, พระเจ้าแผ่นดินก็มีไม่มากกว่านี้, เพชร... ทับทิม... มรกต... โอปอ... ไข่มุก... มีหมดทุกอย่าง... ผ้าแพร... ผ้ากำมะหยี่... ผ้าลูกไม้... มีสารพัด... อ้าว, นี่ถาดทองใบใหญ่ทีเดียว... เข็มขัดทองก็มี... เข็ม... ธนบัตรก็มี... นี่มันหลายล้านแฟรงค์ทีเดียว... โอโฮ, สมบัติทั้งหีบนี้มันมีราคามากกว่าสมบัติที่เรามีอยู่หลายสิบเท่า... ใครเป็นคนเอามาซ่อนไว้... แปลกจริง (ทำท่าคิด) ... นี่ก็ออกแล้ว... ต้องเป็นไอ้พวกโจรสลัด... มันต้องเอาเข้ามาซ่อนนานมาแล้ว... แต่เราเป็นคนพบ... มันต้องเป็นของเรา... ฮะ... ฮะ... มันต้องเป็นของเรา (หันดูมันเห็นก็ดับไฟ... ในห้องมืดอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี่เดือนตกแล้ว ไม่มีดวงเดือนที่ประตูหลักอีก) เอ๊ะ, นี่ลมเข้ามาทางไหน... ต้องไม่ใช่ทางบันไดเพราะเหลี่ยมกำแพงมันบังอยู่... มันต้องมีช่องลม... เอ, ไอ้ช่องลมนี้มันอยู่ที่ไหน... ล่า (ควักไม้ขีดขึ้นมาจุดเทียนใหม่ แล้วเอาส่องดูตามกำแพง ในที่สุดก็พบรอยแตกเป็น

ช่อง มีหินอุดไว้ไม่มิด จึงดึงก้อนหินนั้นออกมา ก็เห็นเป็นช่องทะลุซอนขึ้นไป บนพื้นดิน) ...โอ้โจรสลัดมันจะต้องเข้ามาทางช่องนี้...วิเศษเหลือเกิน...เราไม่ตายแน่แล้ว...(มุดช่องเข้าไป เทียนดับไฟมีอีก หายไปสักครู่ ก็โผล่กลับเข้ามาแล้วจุดเทียนขึ้นใหม่) ...ออกข้างนอกได้แล้ว (หัวเราะ) มันเอาหญ้าสุมพรางตาไว้... ต้องแหวกเสี้ยเกือบแน่...เราเห็นฟ้าแล้ว...เราไม่ตายแล้ว... (หัวเราะ) ...โอ, นีนา...นีนา...คาราน้อย ลูกรัก...เราจะได้พบหน้ากันอีกแล้ว (เดินไปที่ หีบใส่สมบัติ วางเทียนคุกเข่าลง หยิบจีเพชรที่พบอันแรกขึ้นคล้องคอ) นี่สำหรับแม่ นีนาขอครัก...เธอคงจะดีใจ...มันมีค่าสมกับความงามความน่ารักของเธอ...(ล้วงเอาถุงทองและถุงเพชรออกมาอย่างละถุง ยัดเข้าไปในกระเป๋า กางเกง)...เห็นจะพอ.....ทองถุงหนึ่งกับเพชรถุงหนึ่งคงจะพอสำหรับคราวนี้ เราจะกลับมาขนเอาไปใหม่วันหลัง...แต่จะทิ้งไว้ยังงี้ไม่ได้...ต้องซ่อน...เดี๋ยวจะโดนนักเลงตีขโมยไปเสียอีก...(เหลือหวาที่ซ่อน)...ตรงมุมนั้นเห็นจะดี...มีคมากกว่าที่อื่น... (ลากหีบสมบัติไปทางมุมมืดขวามือ ตั้งหีบให้ดี ดอกฝ้ายหีบเสียใหม่ แล้วเอาก้อนหินที่ตกอยู่เกลื่อนหลายก้อนทับฝ้ายไว้)...เอาละ...เสร็จธุระกันที...คงไม่มีใครมาค้นพบหรอก...น่ากลัวออกจะตายไป...ใครจะกล้าเข้ามา...โอ, โลกเป็นของเราแล้ว...เราได้มีชีวิตอีกครั้งหนึ่งแล้ว...เป็นเศรษฐีใหญ่ที่เดียว...รวยมากขึ้นอีกหลายสิบล้าน...โอ, นีนา...นีนา...เธอจะต้องดีใจเมื่อเธอเห็นหน้าฉัน...

ฟาบิโอ

เราจะไม่จากกันอีก...คาราน้อยลูกรักของพ่อ... พ่อมาแล้ว.. พ่อกลับมาหา ลูก...ลูกจะยิ้มทั้งน้ำตาเมื่อลูกเห็นพ่อ (เสียงระฆังดังมาแต่ไกล 6 ครั้ง)...ขำ รุ่ง...เราไปละ...โลกเป็นของเราอีกครั้งหนึ่ง..เราได้เห็นฟ้าอีกแล้ว...ฮะฮะฮะ (หัวเราะอย่างซันบาน แล้วค่อยๆ มุดออกไปทางช่องโหว่บนผนังกำแพงด้านข้าง)

ฉากที่ 2

สถานที่ : ในสวนดอกไม้หลังคฤหาสน์ของฟาบิโอ เวลาค่ำ เบื้องหลังมีแสงเดือนจับฟ้า
ถ้าสามารถให้เห็นดวงเดือนก็สวยดี มีม้าหินหนึ่งตัว

(เมื่อเปิดฉาก ฟาบิโอขึ้นรำพึงแต่เพียงผู้เดียว แล้วทันใดทันนั้น เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคน
เดินมา ฟาบิโอรีบหลบเข้าไปในพุ่มไม้) (เกียโซโมออก)

เกียโซโม : ให้นายซิ! ถ้าคุณผู้ชายกลับมาเห็นเข้า... ฮี! มันก็เหมือนเรานั้นแหละ! ไร่เรา
มันก็เคยมีเมียแบบนี้มาทีหนึ่งเหมือนกัน (เดินไปเดินมาอย่างกุ่มใจ) หนอย
แน่ะ! พอศัวคายได้วันเดียวเท่านั้น เชิญชู้มากินข้าว... แล้วเจ้าหมอนั้นเลยไม่
ยอมกลับบ้าน.... สนุกกันใหญ่.... อีกหน่อยมันก็จะเข้ามาครองบ้านนี้... ไร่
เราก็คงจะถูกไล่ออก.... (เสียงวิวิธห่า) เहांทำไม? ไร่เพื่อนซาก อีก
ไม่ช้าแล้ว ก็โค่ก็คงจะฆ่าแตกาย.... ข้าช่วยอะไรไม่ได้หรอก

(ฟาบิโอเดินออกมาจากพุ่มไม้ เกียโซโมหันไปเห็นก็ตกใจ)

เกียโซโม : ไคร! นี่แกเข้ามาทำไม?

ฟาบิโอ : คุณเสียให้ดี! ไม่รู้ หรือว่าไคร?

เกียโซโม : (เข้าไปจับคอ) บ้า! นี่แกเป็นเจ้าของคฤหาสน์อีกละซิ! ไร่พวกนี้มันรุ่มร่ามอยู่เสมอ
นี่แกเสือกเข้ามาทำไม?

ฟาบิโอ : จำไม่ได้หรือ?

เกียโซโม : จำจะผืออะไรกัน? ข้าไม่เคยเห็นแกสักนิด....ออกไปเสียดีกว่า, ไร่แก!

ฟาบิโอ : (ยืนนิ่งอย่างใช้ความคิด เอามือลูบผมซึ่งขาวเหมือนสำลี) ไร่แก? แกคิดว่า
ฉันเป็นคนแก่อ่างนั้นรี?

เกียโซโม : (อย่างโมโห) ก็แกไม่แก่หรือรี? หนอย! ผมขาวเป็นสำลีแล้วยังอยากจะ
เป็นหนุ่ม นี่! ออกไปเสียดีกว่า ไม่อย่างงั้นเจ็บตัวนะ ข้าไม่ยอมทำคนแก่
หรือ

ฟาบิโอ : (เอามือลูบผมอีก) คนแก่! ... ฮี!ก็ดีเหมือนกัน... (หันไปทางเกียโซโม)
เกียโซโม แกจำฉันไม่ได้จริงๆ รี?

เกียโซโม : (อย่างแปลกใจ) นี่แกรู้จักชื่อข้าได้ยังงิ?

- ฟาบิโอ : แล้วกัน, เกียโซโม, แก่จ่าเคานต์เซซาร์ โอสิวาไม่ได้หรือ ?
- เกียโซโม : เคานต์เซซาร์ โอสิวา! ท่าน...เออ ... ท่านนะหรือคือเคานต์เซซาร์ โอสิวา
- ฟาบิโอ : ฉันทันนี้แหละ !
- เกียโซโม : เอ ! ไม่เคยได้ยินชื่อเลย
- ฟาบิโอ : เมื่อห้าปีมาแล้ว แก่ตามคุณผู้ชายของแกไปเป็นแขกของเคานต์มันชินีที่กรุงโรมจำได้ไหม ?
- เกียโซโม : (อย่างใช้ความคิด แล้วพยักหน้า) จำได้
- ฟาบิโอ : ฉันทันนี้เป็นแขกคนหนึ่งของเคานต์มันชินี
- เกียโซโม : (ตกใจ) ได้โปรดเถิดครับ ประทานโทษ ผมจำไม่ได้จริงๆ
- ฟาบิโอ : ไม่เป็นไร, ฉันทันแกไปมากระหว่างห้าปีนี่
- เกียโซโม : ได้เท่าจะพบคุณผู้ชายหรือครับ
- ฟาบิโอ : อ้อ, อยากพบสักนิด ก็ไม่มีธุระอะไรหรอก ฉันทันมาถึงเนเปิลส์เมื่อสองวันก่อน คันทันนี้เดือนหงายก็เลยออกมาเดินเล่นเดิมนิดจะเข้าทางประตูหน้า แต่บังเอิญผ่านมาทางถนนหลังบ้าน เห็นประตูสวนเปิดอยู่ ก็เลยเดินเข้ามา นี่ไปทางหน้าบ้านได้ไม่ใช่หรือ
- เกียโซโม : ครับไปตามทางข้างตึกนี้แหละครับ แต่ว่า... เอ้อคุณผู้ชาย... เอ้อ...
- ฟาบิโอ : นอนเสียแล้วใช่ไหม ?
- เกียโซโม : อ้า... มีได้ครับ... คุณผู้ชายถึงแก่กรรมเสียแล้วครับ
- ฟาบิโอ : ถึงแก่กรรม... อพิไร... เมื่อไหร่
- เกียโซโม : เมื่อวานนี้เองครับ
- ฟาบิโอ : เอ๊ะ, เป็นอะไรตาย ?
- เกียโซโม : กาฬโรคครับ
- ฟาบิโอ : กาฬโรค, อายุสั้นเหลือเกิน ฟาบิโอ นำส่งสาร ถ้ายังนั่น ฉันทันไปละนะเกียโซโม ฉันทันไม่อยากเห็นอะไรอีกใจคอไม่สบาย

(ฟาบิโอหันหลังเดินออกไปทางซุ้มไม้กลางเวที ซึ่งสมมติว่าเป็นทางออกประตูสวนหลังบ้าน)

- เกียโซโม : แปลกแท้ๆ หน้าคล้ายคุณผู้ชายไม่มีผิด เคานต์เซซาร์ โอสิวา... เอไม่เคยได้ยินชื่อเลย... (โกรงศีรษะ)

(เกียโซโมเดินออกไปทางเวทีด้านขวา ฟาบิโอแอบค้อมเข้ามาอีก พอได้ยินเสียงคนพูดกัน ก็รีบหลบอยู่หลังพุ่มไม้ นีนาเดินเกี้ยวก้อยเข้ามากับกีโด ออกทางเวทีด้านซ้าย นีนาถือดอกกุหลาบในมือ)

- กีโด : ร้องเพลงให้ฉันฟังสักเพลงซี นีนา
- นีนา : ฉันร้องสู่มแม่สาวสังคมของเธอไม่ได้หรอก กีโด อย่าร้องดีกว่า
- กีโด : เธอชอบถ่อมตัวเสมอ ฉันรู้ว่าเธอเคยเป็นนักร้องเสียงเอกมาแล้ว ฟาบิโอเขาแต่งงานกับเธอเพราะเขาหลงเสียงของเธอ
- นีนา : อ้อ, เขาแต่งงานกับเสียงของฉันเท่านั้นหรือ (หัวเราะอย่างไม่แยแส) แล้วเธอเล่ากีโด?
- กีโด : ถ้าฉันจะแต่งงานกับเธอ ฉันก็แต่งกับตัวเธอ ไม่ใช่แต่งกับเสียงของเธอ
- นีนา : เธอรักฉันสักเพียงไหนนะ กีโด ฉันไม่ยอมเชื่อหรอกว่า ความรักของผู้ชายนั้นจะยั่งยืนได้เสมอไป
- กีโด : ผู้ชายอย่างฉัน (เข้าไปกอด) มีความรักได้ครั้งเดียวเท่านั้น
- นีนา : จันหรือคะ กีโด เธอเลยพูดอย่างนี้กับผู้หญิงมาแล้ว?
- กีโด : คนเดียวเท่านั้น คือเธอ (ดึงเข้ามาจะจูบ แต่นีนาผลักอกไว้)
- นีนา : กีโด โปรดอย่าเพิ่งทำเช่นนี้ น้ำมันกลางแจ้ง
- กีโด : กลัวอะไรรี ไม่เห็นแปลกอะไรนี่
- นีนา : มันยังใหม่นัก คนใช้มันจะเห็นเข้า
- กีโด : แล้วบนตึก ทำไมฉันจึงจูบเธอได้แล้ว?
- นีนา : ก็ไม่มีคนเห็นนี่
- กีโด : ฉันคิดว่า ที่นี่ก็ไม่มีคนเห็น

(ฟาบิโอ แสดงตัวออกมา สีหน้าโกรธ กำหมัดแน่น แต่แล้วก็ข่มใจ หลบเข้าไปหลังพุ่มไม้)

- นีนา : ฉันขอร้องกีโด ไม่ใช่ที่นี่
- กีโด : ถ้าเช่นนั้น ฉันต้องขอสิ่งแลกเปลี่ยน เธอต้องร้องเพลงอย่างน้อยหนึ่งเพลงเดือนหงายอย่างนี้ฉันจะขึ้นสวรรค์ถ้าได้ฟังเพลงของเธอ
- นีนา : เธอต้องการเพลงอะไรล่ะคะ กีโด?

- กีโด : ฉันจำได้ว่าเมื่อเธอแต่งงานกับฟابیโอใหม่ๆ เธอร้องเพลงที่สะกิดจิตฉันเพลงหนึ่ง เธอจำได้ไหม?
- นินา : ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเธอถูกสะกิดจิตเพราะเพลงอะไร แล้วก็... ฉันไม่จำหรอก เรื่องที่มีฟาบิโอมาเกี่ยวข้องด้วย
- กีโด : นี่เธอไม่ได้รักฟาบิโอเลยหรือ?
- นินา : (หัวเราะอย่างไม่แยแส) ฉันไม่เคยรักฟาบิโอ คนซึ่มๆ อย่างฟาบิโอ ผู้หญิงที่ไหนจะรักลง
- กีโด : นั่นซี, ฉันเห็นใจข้อนี้ คุณมันครีๆ ชอบกล ไม่เห็นมีอะไรน่ารักสักนิด ฉันเป็นผู้หญิงที่รักไม่ลง เขาไม่เคยรู้ว่าความรักคืออะไร หลงแต่หนังสือกับรูปภาพเท่านั้น เขาควรจะเป็นดาณีย์มากกว่า
- นินา : ฉันก็คิดเช่นนั้น ฟาบิโอควรจะเป็นดาณีย์
- กีโด : เราเลิกพูดถึงเขาคนนี้เสียทีดีกว่า มันกวนประสาทเปล่าๆ คิมเดือนหงายเช่นนี้ เธอควรจะพูดถึงฉัน และฉันควรจะพูดถึงเธอ ยังจำไม่ใช่หรือ นินา (ดึงเข้ามา กอด)
- นินา : (หัวเราะอย่างมีความสุข) เธอจะรักเสมอ กีโด
- กีโด : ชื่นใจ ให้ฉันได้ชื่นใจมากกว่านี้อีกนิดได้ไหม นินาจำ ให้ฉันได้ฟังเพลงสักเพลงหนึ่งเถอะ
- นินา : แต่เธอต้องสัญญาว่าจะเขียนรูปให้ฉันหนึ่งรูป
- กีโด : รูปอะไร
- นินา : รูปที่มีหน้าเธอกับฉันนั่งอยู่กลางแสงเดือนอย่างคตินี้
- กีโด : (หัวเราะ) ไม่ต้องสัญญาหรอก มันเป็นความสุขของฉันเองที่จะเขียนรูปเช่นนี้ เธอร้องเพลงเถอะ นินา ขอเพลง “เดือนฉาย” ก็แล้วกัน

(นินาร้องเพลงเดือนฉาย กีโดร้องประสานไปด้วย)

- กีโด : ฉันมีอายุยืนอีกหลายปี
- นินา : เพราะมากหรือคะ
- กีโด : ฉันบอกได้แต่ว่า ฉันกำลังอยู่ในเมืองสวรรค์

(พี่เลี้ยงมารีนากับคาราน้อยออก)

- คาราน้อย : คุณแม่คะ หนูตามหาคุณแม่ที่บ้านค่ะ
- นินา : ตามทำไม มันถึงเวลนอนแล้วไม่ใช่หรือ คาราน้อย มารีนา นี่พาลงมาทำไม
- มารีนา : ก็ หนูหนูไม่ยอมอยู่นี่ละ
- นินา : ทำไมไม่ยอมอยู่
- มารีนา : บ่นหาคุณผู้ชายกับคุณค่ะ
- นินา : แปลกจริงเด็กคนนี้ แกจะบ่นหาพ่อไปถึงไหนนี่ แกไม่รู้หรือว่า...ฮือ..ฉันว่าจะไม่พูด...ไม่พูด มารีนา เอาตัวไป
- กิโด : (มองอย่างไม่พอใจ) เด็กคืออย่างนี้ฉันเบื่อกันจริงๆ
- มารีนา : ไปสิคะ หนูหนูเราไปบนตึกกันดีกว่า
- คาราน้อย : หนูจะอยู่กับคุณแม่
- นินา : ฉันบอกให้ไป คาราน้อย ได้ยินไหม? นี่ไปหัดคือมาจากไหน
- คาราน้อย : หนูจะหาคุณพ่อ คุณพ่อไปไหนคะคุณแม่
- นินา : มารีนา เอาตัวไป ไปเดี๋ยวนี้

(มารีนาอุ้มคาราน้อยออกไป คาราน้อยเอามือเช็ดน้ำตา)

- นินา : ฉันเบื่อเหลือเกินเด็กคนนี้
- กิโด : มันน่าเบื่อ ฉันทนไม่ไหวหรือล กวนประสาทเหลือเกิน
- นินา : ไม่รู้จะทำอย่างไร แกกวนเสียจริง ๆ (ยกดอกกุหลาบขึ้นดู) นี่เธอไปเก็บมาจากไหน
- กิโด : ต้นที่บ้าน เธอชอบไหมจ๊ะ นินา
- นินา : ทำไมเธอจึงไปเก็บเอาดอกที่จวนจะโรยแล้วเล่า กิโด (ยกขึ้นดมแล้วก็โยนไว้ที่ม้าหิน)
- กิโด : (หัวเราะ) ถ้าฉันให้เธอด้วยหัวใจ มันจะโรยหรือมันจะตูมก็ไม่น่าจะแปลกอะไร/ ไม่ใช่หรือจ๊ะ
- นินา : อย่างงั้นหรือ กิโด (หัวเราะ) เราขึ้นไปบนตึกกันดีกว่า
(นินาเกาะแขนกิโดเข้าทางซ้าย)

(ฟาบิโอค่อยๆ โผล่ออกมาจากซุ้มไม้ มองตามนีนาไปกับกิโดไปอย่างเกลียดชัง)

ฟาบิโอ : กิโด... นีนา... เป็นไปได้ถึงเพียงนี้เชียวรี (เงยหน้าขึ้นดูบนฟ้า) (หัวเราะ)
 เหลือเกิน.. เหลือเกิน... หลงชู้เสียจนกระทั่งลืมลูกธนู ... คาราน้อย คาราน้อย
 ของป้า (มองไปพบดอกกุหลาบเดินไปหวิบมาขยี้อย่างเคียดแค้น) นีรีหัวใจเจ้า
 กิโด (หัวเราะอย่างแค้น) หัวใจอ้ายเพื่อนทรยศ ข้าจะต้องขยี้หัวใจของเจ้าให้
 ละเอียดอย่างนี้ ... อย่างนี้ (ขยี้) อย่าหวังเลยกิโด ว่าเจ้าจะหนีไปพ้นมือข้า
 แล้วก็เมื่อนีนา แม่เมียรัก...(หัวร่อ)...เราจะได้พบกันอีก ... ฉันรักเธอเพียง
 ใด...ฉันก็จะเกลียดเธอเพียงนั้น..ฉันจะขยี้เธอเหมือนขยี้ดอกกุหลาบดอกนี้
 (ขยี้แล้วขว้างลงกับพื้น)...เพื่อนเก่า... เมียรัก... (หัวร่อ)...เราจะพบกันอีก...
 เราจะพบกันอีก...ฉันยังไม่ตายหรือกินีนา

(ฟาบิโอหันหลังออกเดินไปทางซุ้มไม้ แต่แล้วก็กลับมาอีก ก้มลงหยิบกุหลาบขึ้นมากลีบ
 ฝรั่ง)

ฟาบิโอ : ที่ระลึกสำหรับความพยายาม (หัวเราะ) ต้องเก็บไว้กลีบหนึ่ง เคี้ยวมันจะลิ้ม
 (ซกขึ้นดู) หัวใจของกิโด ใจของไอ้เพื่อนทรยศ... (หัวร่ออย่างแค้น จนน้ำ
 ปิด)

จบฉากที่ 2.....

ฉากที่ 3

ฉากห้องนั่งเล่นในคฤหาสน์ของฟาบีโอ โรมานี ประตูด้านหนึ่งเปิดออกเฉลียงข้างนอก แลเห็นทะเลและเรือใบแล่นผ่านไปมา บนผนังมีภาพสีน้ำมันแขวนตามควร มีเตาผิงอย่างบ้านของคหบดีในยุโรป มีเก้าอี้โซฟาและเก้าอี้หวมตลอดจนโต๊ะและพรม ฯลฯ เวลาห่างจากฉากที่สองประมาณสองเดือน สมมติว่าเป็นเวลาเย็น เมื่อเปิดฉากนี้นางอยู่แต่ผู้เดียว

นินา : (ลุกขึ้นจากเก้าอี้โซฟา แล้วเดินไปที่หน้าต่าง แสดงความกระวนกระวาย) ยังไม่มา... ยังไม่มา... น่าจะมาถึงแล้ว นี่ก็โตเขาไปมัวล่าช้าอยู่ไหนนี่..หรือว่าเขาไม่อยากจะให้เราพบเคานต์เซซาเร โอลีวา มารินา... มารินา...

(เสียงมารินาขานในโรงแล้วออก)

มารินา : คุณผู้หญิงเรียกคิฉันหรือเจ้าคะ

นินา : ไปคอยดูซิว่าคิโคม่าหรือยัง

(เสียงกระดิ่งประตูดังในโรง)

นินา : อ้อ, มาแล้ว ไปเปิดประตูรับเร็วเข้า

(บารีนากลับเข้าไปสักครู่ก็โศกก็ออก)

คิโศ : คอยนานซีที่รัก ฉันดั่งขอโทษ

นินา : เคานต์โอลีวา ว่าอย่างไรคะ

คิโศ : อ้อ เรียบร้อย ใจฝีมือนั่นเถอะ กระบวนติดต่อละก็ตัองยกให้ฉัน

นินา : จะมาหรือคะ

คิโศ : มาซี ที่รัก ฉันนัดข้ายสี่โมงครึ่ง นี่ก็จวนเวลาแล้ว

นินา : เคานต์โอลีวาพูดว่าอย่างไรบ้าง

คิโศ : (มองหน้าอย่างสงสัย) เธอหมายความว่าอะไร

นินา : (ตื่นเต้น) เขาพูดถึงฉันว่าอย่างไร

คิโศ : (คงยังมองหน้าอยู่) เธออยากจะรู้ว่าเขาชมเธอว่าอย่างไรใช่ไหม

นินา : (หลบตา - นิ่งอึ้งครู่หนึ่ง) ก็... ฉันก็ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอก

- กิติ : (หัวเราะ) อ้อ ฉันรู้หรือว่าเธออยากฟังว่า เขาจะคิดชมเธออย่างไรบ้าง คาเคานต์
นั้นขกขอเธอเสียจนลอลม บอกว่าเคยได้ยินชื่อเสียงเธอมาหลายปี แกรู้ด้วยว่า
เธอร้องเพลงเก่ง แล้วก็... สำคัญหน่อย... แถบบอกว่าเธอสวยเหลือเกิน
- นินา : รู้ได้อย่างไรว่าฉันสวย เคยเห็นหรือ
- กิติ : ไม่เคยเห็นหรือ แต่ได้ฟังคำเล่าลือจากพวกผู้ดีในสโมสรแก็เป็นคนแก่สมาคม
คนหนึ่งทีเดียว
- นินา : รูปร่างหน้าตาแก็เป็นอย่างนี้
- กิติ : อยากเห็นนักรหรือ เดี่ยวก็ได้เห็นหรือ ฉันว่าเธอกำลังหลงคาเผ่านี้เสียแล้ว
- นินา : หวงหรือ ? (หัวเราะ) หิงละซีกิติ
- กิติ : ฉันหิงเธอแน่นอน ขอเตือนไว้ก่อนว่าอย่าไปรักอิตาบ้านั้นเข้านี้
- นินา : ฉันรับรองไม่ได้หรือ (หัวเราะอย่างขบขัน)
- กิติ : (สวนขึ้นเสียงดัง) ว่าไงนะ นินา
- นินา : (หัวเราะ) ฉันว่าฉันรับรองไม่ได้หรือ
- กิติ : นี่เธอคิดว่า เธอจะรักอิตาบ้านั้นหรือ
- นินา : ถ้าแก็ปราดเปรียวพอ ฉันก็จะลองรักดู มีเงินนับโกฏิ จะไม่ให้ฉันลองรักเล่น
อย่างไร
- กิติ : นินา, เธอว่ายังไงนะ
- นินา : หิงหรือกิติ
- กิติ : อ้อ แน่นอน ฉันหิงเธอตายทีเดียว อย่างนะ จะบอกให้
- นินา : นี่ กิติ เธอรู้ไหมว่าเคานต์เซซาโร โอสิวานี่นะ แก็ไปยังไงมายังไงกันถึงได้
ระเห็จมาอยู่เนบิลส์
- กิติ : เอ๊ะ คุณเหมือนฉันเคยเล่าให้เธอฟังครั้งหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือ
- นินา : เธอเล่าไม่ละเอียดสักนิด
- กิติ : อ้อ, ต้องการละเอียดมันมากไปเสียแล้วนะ นินา ฉันว่าอีกหน่อยเธอก็คงหายใจ
เป็นคาเผ่าเซซาเร
- นินา : เล่าไปกิติ เธอนี้เกรไใหญ่เสียแล้ว

กีโด : เกรหรือ (หัวเราะ) ก็อยากจะลองเกตุสักที ฉันว่าตาเฒ่าคนนี้แกล้งเป็นคนลึกลับ
เอาการทีเดียว เราคงไม่รู้เลยว่า แกมีหัวนอนปลายตีนเป็นอย่างไร เรารู้แต่ว่า
แกเป็นคนปอบปูล่าที่สุด มีเงินมากที่สุด มีตระกูลสูง เคยไปอยู่ต่างประเทศ
เสียนาน เพิ่งกลับมาอยู่อิตาลี ฉันก็เพิ่งรู้จักแก แกว่าเข้ามาอยู่ที่เนเปิลส์ เมื่อไม่
ก็เดือนมานี้เอง ฉันได้พบแกที่สโมสร แกสนใจฉันมาก คุยกันไปคุยกันมาอยู่
หลายวัน ก็เลยสนิทกัน แปลกนะ นีนา อีตานิ่แกเอาใจใส่กับฉันเสียจริงๆ
ทั้งเนเปิลส์ดูแกไม่สนใจกับใครเลยนอกจากฉัน อ้อ, แกอุทิศใจกับเธอด้วย
อีกคนหนึ่ง

นีนา : อ้อ, แกสนใจในตัวฉันนักหรือ

กีโด : ถ้าไม่สนใจ แกจะส่งเครื่องเพชรมาให้เธอทำไมถึงหนึ่งหีบ

นีนา : ฉันไม่เคยเห็นเพชรที่ไหนที่สวยงามอย่างนี้

กีโด : ฉันคงจะไม่มีเพชรที่สวยงามนี้กำนัลเธอหรอก

นีนา : เคื่อนร้อนนักหรือที่เธอไม่มีเพชร

กีโด : อ้อ, เคื่อร้อนซี เธอชอบเพชรนักนี่ จะไม่ให้ฉันเคื่อร้อนยังงัย

นีนา : (หัวเราะอย่างไม่แยแส) ยังงั้นหรือคะ กีโด เธอก็รู้เหมือนกันหรือว่าฉันชอบ
เพชร ก็ดีแล้วนี่ เธอจะได้กำหนักกับดาหาเพชรมาให้ฉัน

กีโด : (โกรธ) จะเขี่ยฉันให้ได้ฉายี นีนา ฉันว่าเอิตาเฒ่านี้กำลังจะทำให้ฉันเคื่อร้อน
เสียแล้ว

นีนา : (หัวเราะอย่างไม่เอาใจใส่) รีบหาเพชรมาส่งให้ฉันซีแล้วเธอก็จะไม่เคื่อร้อน

(เสียงกระดิ่งประตูดังในโรงแสดงว่า เคนต์เซซาร์ โอลีวา มาถึงแล้ว)

นีนา : (ตื่นเต้น ลูกขึ้นจากเก้าอี้) เคนต์เซซาร์ โอลีวา กีโดมาแล้วล่ะคะ

กีโด : (ส่ายหน้า) ฉันว่ามันมากไปเสียแล้วละ นีนา ทำไมเธอถึงตื่นเต้นยังงี้เล่า

(มารีนาออก)

มารีนา : ท่านเคนต์เซซาร์ โอลีวา เจ้าค่ะ

นีนา : ไปเชิญเข้ามาเร็ว (กลับมานั่งเก้าอี้เตรียมตัวคอยรับ มารีนาถอยกลับเข้าไป
ฝ่าเบ็โหรือเคนต์เซซาร์ โอลีวา ออก ไว้หนวดเคราสีขาว สวมแว่นสีฟ้าแก่)

- กีโด : (รีบลุกขึ้น) ตรงเวลาเผื่องเที่ยวครบ ท่านเคานต์โอลีวา (หันไปทางนีนา) เคาเตสโรมานี ฉันขอแนะนำเคานต์เซซारे โอลีวา
- นีนา : (ลุกขึ้นเดินไปหา ยื่นมือให้ทั้งสองข้าง ทำกริยาชดชอย) สวัสดีค่ะ ท่านเคานต์โอลีวา คิดฉันยินดีเหลือเกินที่ได้กรุณาให้เกียรติมาเยี่ยมถึงบ้าน
- เซซारे : (จับมือนีนาบีบอย่างแรงด้วยเจตนา นีนารู้สึกเจ็บและสะดุ้ง) เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่เธออนุญาตให้พบ, เคาเตสโรมานี ฉันมีความสุขที่สุดวันนี้
- นีนา : (ค่อยๆ ดึงมือออก คลื่นมองหน้าเซซारेครู่หนึ่ง) คิดฉันนับนาที่คอยเชียวค่ะ เชิญนั่งสิคะ
- เซซारे : (นั่งลงที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง) ขอบคุณเหลือเกิน ฉันตั้งใจจะมารู้จักด้วยนานแล้ว เธอคงไม่ทราบหรอกว่า ฉันคุ้นเคยกับท่านพ่อของฟาบิโอมาก ฉันรู้จักฟาบิโอดีฉันมาวันนี้ก็เพื่อแสดงความเสียใจที่เธอช่างเป็นคนโชคร้ายเสียเหลือเกิน
- นีนา : เป็นพระคุณเจ้าค่ะ คิดถึงฟาบิโอแล้วก็อดเศร้าไม่ได้ค่ะ นี่ถ้าไม่ควนตายเสียก็คงจะดีใจนะค่ะที่ท่านอดสำหามาเยี่ยม เขารักท่านพ่อมากค่ะท่านเคานต์เป็นเพื่อนสนิทของท่านพ่อ เขาก็คงจะรักท่านเคานต์มาก
- เซซारे : ฉันเคยพบเขาแล้ว เป็นคนดี น่าเสียตาย ดายทั้งๆ ที่ยังหนุ่มยังแน่น
- นีนา : ดิฉันเศร้าจนบอกไม่ถูกแล้วค่ะ โธ่, ฟาบิโอ
- กีโด : (พูดอย่างแตกคั่น) น่าเห็นใจเหลือเกิน (หัวเราะเบาๆ)
- เซซारे : (มองหน้ากีโด) เธอเป็นเพื่อนสนิทของฟาบิโอ ฉันรู้ว่าเธอจะต้องเสียใจมาก
- กีโด : (ยิ้มอย่างฝืน) ผมเสียใจมาก ฟาบิโอเป็นคนดี
- เซซारे : นั่นชีวิตี้อามากๆ ที่เดียว ฉันว่าดิฉันไม่มีใครจะสามารถเนรคุณฟาบิโอได้
- กีโด : (สะดุ้ง) ก็ไม่ควรจะมีใครคิดเนรคุณฟาบิโอนี้ครับ
- เซซारे : (หัวเราะ) อ้อ, ไม่มีแน่ ฉันว่าไม่มีแน่ ใครจะเนรคุณลง ฉันผ่านมาได้ยินเสียงสุนัขเห่า ชื่อวีวิสไม่ใช่หรือ? ได้ข่าวว่าเจ้าวีวิสไม่กินอาหาร ไปหลายวันเมื่อฟาบิโอตายแล้ว คูซี, กีโด हमามันยังรู้จักคิดถึงเจ้าของ ความกตัญญูของมันลึกซึ้งมันคงเหลือเกิน แต่คนเราเป็นสัตว์ประเสริฐ คนต้องดีกว่าหมาแน่นอน เพราะฉะนั้นฉันจึงว่า ฟาบิโอตายคราวนี้ ทุกคนรวมทั้งฉันด้วยจะต้องไม่ลืมเขาเลย เขาดีจนเกินที่เราจะลืมได้ ฉันไม่ใช่รีกีโด

- กีโด : ครับ ถูกแล้ว เราลืมไม่ได้ (กระสับกระส่าย) ผมไม่ลืมเขาคอกครับ (เสียงอ่อน)
- เซซาร์ : นั่นสิ ใครจะลืมลง โดยเฉพาะเธอ (หันไป/ทางนินา) จะต้องเสรำโศกมาก เธอจะต้องกินไม่ได้นอนไม่หลับ งั้นไม่ใช่หรือ, เคาเตส ? (หัวเราะ) เธอคงจะคิดถึงฟาบีโอมากทีเดียว, ฉันรู้
- นินา : (หลวมตา) ก็คิดถึงอย่างบอกไม่ถูกเลยล่ะ
- เซซาร์ : อ้อ, แน่นอน เป็นธรรมดาของภรรยาที่ดี เมื่อสามีตายก็จะต้องนั่งคิดถึง นอนคิดถึงอย่างไม่มีเวลาสร้าง ฉันรู้... ฉันรู้... ฉันรู้ว่าภรรยาที่ดีนะ จะลืมสามีไม่ได้ง่ายๆ-คอก
- นินา : (หัวเราะอย่างก้อ) ท่านเานต์ให้คะแนนดิฉันมากไปแล้วล่ะคะ
- เซซาร์ : ไม่จริง ไม่จริง ฉันให้คะแนนเคาเตสยังไม่เต็มทีเลย
- นินา : พอแล้วล่ะ พอทีเอะล่ะ ดิฉันไม่คิดถึงเพียงนั้นหรอกค่ะ
- เซซาร์ : อย่าถ่อมตัวนักเลย, เคาเตส
- นินา : อีซตาย ดิฉันเกือบลืมแน่ล่ะ ดิฉันขอบพระคุณอย่างยิ่งที่ท่านเานต์ได้กรุณาให้เครื่องเพชรแก่ดิฉันถึง 1 หีบ ดิฉันได้ขอบพระคุณไปทางจดหมายแล้ว แต่ก็ต้องขอบพระคุณด้วยปากอีกครั้งหนึ่ง
- เซซาร์ : (ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ) อ้อ, ไม่เป็นไร นั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น
- นินา : ทำไมท่านถึงได้เมตตาดิฉันมากนักเล่าล่ะ ?
- เซซาร์ : ฉันชอบเธอ, เคาเตส ชอบอัธยาศัย, ชอบความสวยและความดี
- กีโด : (กระสับกระส่าย) ผมยังไม่เคยพบใครที่ใจดีเหมือนท่านเลย ผ่าซี?
- เซซาร์ : งั้นหรือ, กีโด ? แหม, เธอนี้ปากหวานไม่ใช่เล่น
- กีโด : แหม....เห็นผมเป็นคนปากหวานไปเสียแล้ว คนปากหวานนะ ไม่ค่อยจะสุจริตนะครับ
- เซซาร์ : นั่นแน่ กีโด เธอจะสารภาพหรือว่าเธอใจไม่สุจริต ?
- กีโด : (สะดุ้ง) อ้า... เอ้อ... เอ้อ...
- นินา : (หัวเราะอย่างขบขัน) อย่างบอกฉันหน่อยเลยว่าคุณใจไม่สุจริต ฉันรู้หรือว่าเธอน่ะซื่อสัตย์ต่อฟาบีโออย่างจะหาใครเปรียบไม่ได้อีกแล้วแม้แต่เจ้าวิวิสสุนัขที่ซื่อสัตย์ก็ยังสู้เธอไม่ได้

- กิโด : (ทำท่าอึดอัด) ท่านแกนดัล์ฟช่างให้คะแนนผมมากเสียจริงๆ
- เซซาร : อ้อ ให้เท่าที่ฉันให้กับเขาเดสน่ะแหละ
- นินา : หยุคให้คะแนนเสียที่ได้ไหมคะ ?
- เซซาร : ฉันเป็นแก่แล้วเห็นโลกมามาก ในโลกนี้นะคนเลวมันมากกว่าคนดี เมื่อฉันมาพบคนดีๆ อย่างเธอกับกิโด ฉันก็อดที่จะให้คะแนนไม่ได้
- กิโด : (เสียงอ่อน) ผมว่าอย่าให้คะแนนอีกต่อไปเลยครับ มันจี้จี้ใจชอบกลครับ
- เซซาร : (หัวร่อ) งั้นหรือ ? ถึงจี้จี้ใจเซียวหรือ อย่าถือเลยนะ ฉันนะมันแก่แล้ว ป้าๆ เป๊อๆ บางทีอาจให้คะแนนระอมมากไปสักหน่อยก็ได้
- นินา : ้วย ท่านแกนดัล์ฟคิดว่าตัวเองแก่หรือคะ ? ทำไมถึงคิดยังงั้นเล่าคะ ?
- เซซาร : พิโธ่, เคาเดส ผมขาวทั้งหัวแล้ว จะไม่ให้แก่ยังไง ?
- นินา : ผมก็ส่วนผมสิคะ ใจท่านอาจไม่แก่ก็ได้ (ขม้ายดา)
- กิโด : (อึดอัด) เกียงกันไปได้
- เซซาร : รำคาญใจนักหรือ ? (หัวเราะ) (หันไปทางนินา) นี่แน่, เคาเดส เธอจะไม่ยอมให้ฉันแก่หรือ ?
- นินา : (ทำตาเล็งตาน้อย) ไม่ยอมคะ ไม่ยอมแน่ๆ ท่านนะแก่แต่เพียงผมเท่านั้นแหละคะ คนหนุ่มๆ แพ้ผมก็ถมไป
- กิโด : (อย่างแค้นคั้น) รับเขาเสียเถิดครับว่าท่านยังหนุ่มเหมือนผม
- เซซาร : จริงซี, กิโด ถ้าเธอขู, ฉันก็รับ
- กิโด : เอาเถอะครับ เป็นหนุ่มอีกสักทีก็ดีเหมือนกัน (แก้งหัวเราะแหงๆ)
- นินา : คิดฉันว่า ...เฮ้อ...พูดจริงๆ นะคะ...คิดฉันว่าท่านไม่แก่คอกคะหัวใจท่านยังหนุ่ม สีสหน้าก็ยังไม่แก่ ถ้าเอาแว่นตาออกเสีย... แหม... คงหนุ่มขึ้นอีกเยอะเชียวคะ
- เซซาร : (โบกมือ) ซ้าก่อน, เคาเดส ให้ฉันหนุ่มแต่เพียงนี้เถอะดาฉันมันทนแสงสว่างไม่ไหว ขึ้นเอาแว่นออก ก็คงจะดาบอดเร็ว อ้อ, เคาเดส ฉันลืมนามไปชื่อหนึ่ง หลานหญิงสบายดีหรือ คุณเหมือนชื่อคาราน้อยไม่ใช่หรือ ?
- นินา : ค่ะ, สบาย ตั้งแต่ฟาบิโอตาย ก็ค้นหาเรื่อยเชียวคะ คิดฉันไม่บอกแก่หรือคะว่า พ่อตาย
- เซซาร : โธ่ น่าสงสาร ให้ฉันได้เห็นแก่สักหน่อยจะได้ไหม ?
- นินา : ได้ซิคะ (หันไปทางประตู) มารินา มารินา

(มารีนาออก)

มานีนา : คุณผู้หญิงให้หาหรือเจ้าคะ ?

นีนา : ไปหาคาราน้อยมานี

(มารีนากลับเข้าไป)

เซซาร์ : ลูกกำพร้า จะมีอะไรอีกเล่าที่นำส่งสารไปกว่าลูกกำพร้า แก่กำพร้าห่อตั้งแต่เล็ก

กีโด : ชนจะตายไปครับ ผมเชื่อพิลึก

เซซาร์ : (มองกีโดอย่างไม่พอใจ) เธอเห็นจะไม่ชอบเด็ก

กีโด : ทนความจนของแกไม่ไหวครับ เด็กกับผมไม่ค่อยจะถูกโรคกัน

เซซาร์ : (ครางในคอ) ฮืม

(มารีนาเงคาราน้อยออกมา)

นีนา : คาราน้อยไปให้คุณปู่หน่อยซีจ๊ะ (หันมาทางเซซาร์) อึยตาย, เรียกคุณปู่ได้ไหมคะ ? แหม, แก่แน่ซีวค่ะ

เซซาร์ : (หัวเราะ) ไม่แก่ - ไม่แก่ ใจฉันยังไม่แก่ (มองดูคาราน้อยอย่างพิลึกพิลั่น) หนู มานีซีจ๊ะ ขอ...เอ้อ...ขออุ้มหน่อยเถอะ

(คาราน้อยทำท่าลงเงอ้งหน้าเซซาร์อย่างสนใจ แล้วมองดูหน้านีนาแล้วก็ดูอย่างไม่ไว้ใจ)

กีโด : ไปซี คาราน้อย คืออีกแล้ว, เด็กคนนี่ ดูท่าเข้าแน่ะ - มา - มาหาท่าน ท่านรู้จักป่าป่าด้วย, มาซี

นีนา : ไปซีลูก.. อ่าไว้, เป็นเด็กขี้ขลาดไปได้

(คาราน้อยค่อยๆ เดินไปหาเซซาร์ คางีบอยู่ที่หน้าเซซาร์ตลอดเวลาคล้ายกับจะพยายามนึกว่าหน้านั้นเหมือนใคร เดินยังไม่ทันถึง เซซาร์ทนความคิดถึงลูกไม่ได้ ก็ลุกขึ้นมา ย่อตัวลงกอด แล้วก็อุ้มไปที่เก้าอี้)

เซซาร์ : (ซบหน้าลงกับผมของคาราน้อย) หนูชื่อคาราน้อยใช่ไหมจ๊ะ แหม, ชื่อเพราะเสียด้วย ป่าป่าตั้งให้ชื่อไหมจ๊ะ ?

คาราน้อย : ป่าป่าตั้งค่ะ ป่าป่าว่าคาราน้อยเป็นดาวแห่งความสุขค่ะ

เซซาร์ : หนูรักป่าป่ามากไหมจ๊ะ ?

คาราน้อย : หนูรักป่าป่ามากค่ะ แต่ป่าป่าทิ้งหนูไปเสียแล้วค่ะ (ทำหน้าเศร้า)

- เซซาร์ : (นิ่งอึ้ง, เริ่มฝึปาก, ทำท่าพยายามกลืนน้ำตา) ป้าป้าไม่ได้ทิ้งหนูไปหรอก
จ๊ะ, คาราน้อย ป้าป้าจะกลับมาหาหนู
- คาราน้อย : ป้าป้าจะมาหาหนูหรือคะ ? มาหรือคะ...มาแน่หรือคะ
- เซซาร์ : ป้าป้าจะมาหาหนูอีกจ๊ะ, คาราน้อย
- คาราน้อย : เมื่อไหร่ จะมาแล้วคะ ?
- เซซาร์ : ไม่นานหรอกจ๊ะหนู แต่หนูต้องรออีกหน่อย หนูจะต้องเป็นเด็กดีนะจ๊ะ ป้าป้า
ถึงจะกลับมาหาหนู
- คาราน้อย : หนู จะเป็นเด็กดีค่ะ เดี่ยวนี้หนูก็ดีนี่คะ
- กิโด : คืออะไรกัน ชนออกจะตายไป รู้ไหมว่าป้าป้าทนราคาหนูไม่ได้ เขาก็เลยหนี
หนูไป เขาจะไม่กลับมาอีกเลย เขาเบื่อหนูแล้ว
- เซซาร์ : ไม่เอา ไม่เอา ป้าป้าต้องกลับมาหาหนู
- เซซาร์ : กิโด อย่าล้อเด็กหน่อยเลย (แสดงกิริยาไม่พอใจ)
- กิโด : (หันไปทางคาราน้อย) คือแท้ๆ ไม่มีขอมใครละ (เดินเข้าไปหา) คือแท้ๆ คือ
เหมือนพ่อไม่มีผิด เหมือนทุกอย่าง จากอย่างเดี๋ยวก็อหวนล... นี่หวนลอย่าง
นี้... (เข้าไปหยาบๆ คาราน้อยตีกรรมฝึกปากทำเป็นขนาด คาราน้อยโกรธ.
สะบัดหน้าหนีเข้าขอบอกเซซาร์ แต่ยังคง กิโดก็ยังแกล้ง)
- นินา : (หัวเราะอย่างขบขัน) แกล้งเสียให้เจ็ด อยากรู้จัก
- เซซาร์ : (อย่างไม่พอใจ - ผลักกิโดออกไป) อย่านำกิโด เธอนี่ข่มเหงกระทั่งเด็กเขียว
หรือ ?
- กิโด : เด็กก็มันก็ต้องอย่างนี้แหละครับ (เดินหัวเราะไปนั่งเก้าอี้ใกล้นินา) (เสียง
สุนัขที่ชื่อวิวิสเห่าในโรง)
- กิโด : เจ้าวิวิสอีกแล้ว หนวนหวนยังคำ มันน่าขิงขิงเสียเหลือเกิน
- เซซาร์ : คุณเธอไม่ชอบอะไรเสียเลยนะ, กิโด เจ้าวิวิสมันก็ไม่ได้ทำอะไรให้เธอเลยไม่ใช่
หรือ ?
- กิโด : โอ๊ย ตั้งแต่ฟ้าบีโอดาย มันทำฤทธิ์ใหญ่ เห็นผมเข้าจะกัดทุกที แปลกแท้ๆ
- เซซาร์ : (หันไปทางนินา) เคาเคยอนุญาตให้ฉันไปดูเจ้าวิวิสกับคาราน้อยหน่อย
ได้ไหม ?
- นินา : เชิญจ๊ะ ชั่งอยู่ในสวนหลังบ้านแน่ะ

(เชซบรุ่มดาร์ น้อยลงจากเข่า แล้วจูงเข่าโรงไป)

- กิโด : นี, นีนา เธอจะทำฉันเป็นบ้าตายเสียแล้ว รู้ไหม ? เธอเกี้ยวแกได้ลงคอเซียว หรือ, อีตาบ้านั้นแน่ะ
- นีนา : อู๊ย ไปหาว่าเข่าบ้า เธอนี้แหละซีหึงเสียเรื่อยเซียว อวดดีขึงงมาหาว่าฉันเกี้ยว เคนค้อโอสิวา ?
- กิโด : ไม่เกี้ยวขึงง ทำหูทำตา, จีบปากจีบคอ, โอ๊ย สารพัดละ ฉันทนมองดูไม่ได้
- นีนา : แน่, อย่างมาว่าฉันนะ เธอนี้จะเอาใหญ่เสียแล้ว
- กิโด : ก็ระวังตัวหน่อยซี เธอทำนะ มันดูให้อยู่หรือ ? พุคให้แกเป็นหนุ่มเสียเรื่อย ผู้ชายนะเขาไม่มีวันแก่หรอก เธอไม่ต้องบอกให้เขาหนุ่ม เขาก็หนุ่มอยู่วันยังค่ำ อีตาคณนี่ดูท่าทางกรุ่มกริมชอบกล ฉันว่าเธออย่างวางใจแก่นักนะ
- นีนา : ไม่ต้องมาเตือนฉันหรอกนะกิโด ฉันไม่ใช่เด็ก
- กิโด : ไม่เตือนขึงงฉันนะบอกตรงๆ ว่าซังจะไม่ไว้ใจเธอเสียแล้ว
- นีนา : ก็ใครเขาใช้ให้เธอไว้ใจละ
- กิโด : เอ๊ะ เธอพูขึงงอะไรนะ, นีนา วันนี้เธอรวนๆ ชอบกตตั้งแต่พบอีตาแก่นี่ ฉันว่าเธอซังจะขึงงอะไร เสียแล้ว
- นีนา : นี่แหละ, กิโด...เธอนะหึงเกินไปเสียแล้ว เธอคิดว่าเธอมีสิทธิในตัวฉันอย่างเต็ม ที่แล้วยังงั้นหรือ ?
- กิโด : (เสียงอ่อน) โกรธหรือนีนา ? (เข้าไปกอด แต่นีนไม่ผลัก)
- นีนา : กลางวันแสดๆ อย่างนักิโด

(เกียโซ โยออก)

- เกียโซโย : อาหารพร้อมแล้วครับ
- นีนา : อีกห้านาที.....เคนค้อโอสิวาลงไปดูเจ้าวีวิสในสวน เออ ลงไปดูซิว่ากำลังทำอะไรกันอยู่ หายเงิบไปเซียว

(เกียโซโยกลับเข้าโรง)

- กิโด : นีนา, ได้โปรดเถิด เธออย่าขังฉันขึงงีเลย ฉันทนไม่ได้จริงๆ
- นีนา : ฉันก็ไม่ได้ขังเธอ เธอคิดไปเองต่างหาก

ก๊อ : นีนา, ฉันรักเธอ.... รักเธอจริงๆ เธออย่าทิ้งฉันไปเลยนะ
(เข้าไปกอด)

นีนา : (เงยหน้าขึ้นดูตาทีโด) เธอคิดว่าฉันไม่ได้รักเธอคอกหรือ, ทีโด ?

(เซซารโผล่ออกมาทางด้านที่ออกไป หยุดชะงักเมื่อเห็นคนทั้งสองกอดกันพยายามข่มใจ
แล้วถอยหลังออกไปโดยคนทั้งสองไม่ทันเห็นแล้วก็ทำสีเทาและกระแอม นีนาจับผละออกจาก
ทีโด)

เซซาร : (เดินออกมา) ขอโทษ – เอ้อ – ฉันคิดว่าเกียโซโมลงไปตาม

นีนา : ค่ะ อาหารพร้อมแล้วค่ะ ก็ไม่มีอะไรนี่ค่ะ

เซซาร : ก็ไม่มีอะไร (หัวเราะ) ถูกแล้ว ไม่มีอะไร..... ไม่มีอะไร.....

(หัวเราะอย่างอารมณ์แค่นปนขัน)

นีนา : อาหารพร้อมแล้ว เชิญ (ผ้ามือไปทางห้องอาหาร)

(เซซาร, ทีโด โค้งตัวพร้อมกัน แต่นีนากลับไปคล้องแขนทาง เซซาร ทีโด โกรธ เซซาร
กับนีนายกออกไป)

เกียโซโม : อาหารพร้อมแล้ว (โค้งทีโด ทีโดเลือดกระแทกเท้าออกไป)

จบฉากที่ 3.....

ฉากที่ 4

(เปิดม่าน มารีนาประคองดาราน้อยให้นอน ดาราน้อยกระสับกระส่าย)

- ดาราน้อย : หนูจะหาป่า (ร้องไห้)
 มารีนา : นอนนิ่งๆ นะคะคุณหนูอย่าร้องไห้ค่ะ เชื้อพี่เถอะนะค่ะ
 ดาราน้อย : หนูจะหาป่า คุณปู่ว่าป่าจะมากหาหนูไม่ใช่หรือคะพี่
 มารีนา : มาซิคะเดี๋ยวก็มาค่ะ หนูนอนพักเสียก่อนนะค่ะ ถ้าหนูไม่นอนคุณปู่ก็ไม่มา

(เกียโซโมออก ถู้อาหาร)

- เกียโซโม : เป็นยังไงบ้างคุณหนู มารีนาป้อนชุปคุณหนูซิ (มารีนาป้อนหนึ่งคำ)
 ดาราน้อย : หนูเจ็บคอ หนูทานไม่ลง (ร้องไห้) (ทั้งสองคนทำหน้าเศร้า)
 เกียโซโม : มารีนา ทำไมพาคุณหนูมานอนที่นี่ล่ะ
 มารีนา : คุณผู้หญิงสั่งให้พามาอน คุณผู้หญิงกลัวจะคิดโรค
 เกียโซโม : ไร้อะไร คุณหนูหมดคุณปู่เสียจน.....
 มารีนา : นี่ก็เหมือนคุณผู้หญิงไม่อยู่ไม่ใช่หรือ ?
 เกียโซโม : ไม่อยู่ไปสักทีโศไปกรุงโรม เห็นว่าเตรียมไปรับมรดกก้อนใหญ่ลุงกำลังเจ็บหนัก จวนจะตาย ไร้อะไร คุณผู้หญิง ลูกเค้าไม่เอาใจใส่ เอาใจใส่แล้ว..... (เสียงกริ่ง)
 เกียโซโม : ใครมา เคี้ยวไปเปิดประตูก่อน (วินเซนโซถือของขวัญออกมา)
 วินเซนโซ : ท่านเคานต์โอลีวาส่งของขวัญมาให้เคาเคสโรมานี รับไว้ด้วยนะ
 มารีนา : วินเซนโซ ช่วยบอกท่านเคานต์ด้วยว่าคุณหนูเจ็บมาก ร้องไห้อยากพบคุณปู่บอกให้มาเร็วๆ นะ
 วินเซนโซ : อย่างนั้นหรือ ? ถ้ายังงั้นฉันจะรีบไปตาม (วินเซนโซเข้า)
 ดาราน้อย : คุณปู่มาหรือยังคะ พี่มารีนา คุณแม่ไปไหนคะ ไม่มาหาหนูเลย หนูว่าคุณแม่ไม่รักหนูเลย ชิงป่าไม่อยู่ก็ชิงไม่ชอบหนูใหญ่ ไร้อะไรเมื่อไหร่จะมา หนูจะหาป่า หนูจะหาป่า
 มารีนา : คุณหนูต้องนอนพักซิคะอีกเดี๋ยวเดี๋ยวแหละค่ะ คุณปู่จะมา (เสียงกริ่ง ฟ้าผ่าคนเดิน)

- เกียโซโม : ถ้าคุณผู้หญิงจะกลับมาแล้ว
- นินา : เกียโซโม เกียโซโม เมื่อกี้ฉันเห็นวินเซนโซ เขามาทำไม
- เกียโซโม : ท่านเคานต์โอลีวาให้นำของขวัญมาให้คุณผู้หญิงขอรับ
- นินา : อยู่ที่ไหนล่ะ
- เกียโซโม : อยู่ที่นี่ขอรับ
- นินา : เอาไปให้ฉันบนห้อง ฉันไม่เข้าไปหรอก อ้อ. แล้วเธออาบน้ำเสียก่อนนะ ฉันกลัวติดเชื้อ
- คาราน้อย : คุณแม่คะ คุณแม่ (เสียงเงิบหาย) (เกียโซโมถือของออกไป)
- มารีนา : นอนเสียเถิดค่ะ คุณแม่มีธุระมาหาหนูไม่ได้ นอนเสียให้หลับนะคะ

(เข้าบทเดิม เคานต์โอลีวาออก)

- เซซारे : คาราน้อยเป็นยังไงบ้าง
- มานีนา : (หันไปมองคาราน้อย) อาการไม่ดีค่ะ กำลังหลับ บ่นถึงคุณป้าตลอดเวลาค่ะ
- เซซारे : (ยื่นตะลิ่ง มองคาราน้อยอย่างร้อใจ) บ่นหาป้า โธ่, คาราน้อย คาราน้อยของป้า (ค่อนข้าง เดินเข้าไปหาแล้วอุ้มอย่างใกล้ชิด ขูขมเบาๆ แล้วหันมาทางมารีนา)
- เซซारे : หมอว่ายังไง ตามหมอมานะหรือเปล่า
- มานีนา : เปล่าค่ะ
- เซซारे : อ้าว, ทำไมล่ะ
- มานีนา : คุณผู้หญิงไม่สั่งนี่คะ
- เซซारे : ทำไมถึงรอให้สั่งเล่ามารีนา เธอไปตามมาก็แล้วกัน

(เสียงกระดิ่งประตู)

- เซซारे : หมอมาแล้ว มารีนา ไปเปิดประตูซิ

(นายแพทย์ออก)

- เซซारे : เชิญครับ คุณหมอ (เดินเข้าไปหา) อาการไม่ดีเลย ผมวิตกมาก
- แพทย์ : (หันไปมองคาราน้อย) ภาพโรคกำลังระบาดทั่วเนเปิลส์ ผมอยากให้ระวังตัวกันสักหน่อย เคานต์ฟาบีโอ โรมานีก็คนหนึ่งแล้ว นี่มาจับลูกอีกคนหนึ่ง (วางกระเป๋าฯ แล้วเดินเข้าไปจับชีพจรทำการตรวจคาราน้อย สักครู่ก็ลุกออกมา)
- เซซारे : มีหวังจะช่วยได้ไหม คุณหมอ

- แพทย์ : ทำไมถึงมาบอกผมเดี๋ยวนี้อะ สายเกินไปแล้วครับ
- เชซาร : (ตกใจ) สาย, สายเกินไปหรือ คุณหมอ คุณหมอบอกว่า... ไม่...ไม่มีทาง...ยั้งนั่นหรือ
- แพทย์ : (สั่นศีรษะ) ผมเสียใจเหลือเกิน อาการหนักมาก
- เชซาร : มากจนกระทั่งจะช่วยอะไรไม่ได้เชียวหรือ ? ได้โปรดเถิด คุณหมอ (เข้าไปจับแขนเขย่า).. ได้โปรดเถิด... โปรดอย่าให้คาราน้อยตาย.... คาราน้อยตายไม่ได้
- แพทย์ : โปรดสงบใจครับได้เท่า ได้เท่าต้องช่วยให้คุณหนูหลับอย่างสบาย ให้แก่หลับครับ ให้แก่หลับ
- เชซาร : หลับ...หลับยั้งนั่นหรือ ? หลับแล้วไม่ตื่นใช่ไหมล่ะ ? โอ, (ซู่มือคว้าอากาศ) คาราน้อย.. คาราน้อยของป้า(เดินโซเซเข้าไปหา) คาราน้อย หนูจะตายไม่ได้...ตายไม่ได้
- แพทย์ : (เดินตามไปสุดแขนออกมา) ได้โปรดเถิดครับ ได้เท่า ผมขอร้องให้ได้เท่าสงบใจ เราต้องปล่อยให้แก่หลับอย่างสบาย อย่าให้ทรมาณเลยครับ
- เชซาร : ทรมาณหรือ ? โซ, ทรมาณ... มันไม่ใช่คาราน้อยหรือที่ทรมาณ...ผมต่างหากที่ทรมาณ ...คุณหมอไม่รู้อะไร... คุณหมอไม่รู้อะไรเลย. . ไม่มีใครรู้... ไม่มีใครรู้...
- แพทย์ : ได้เท่าครับ ผมขอร้อง โปรดสงบใจ คุณหนูกำลังต้องการความเงียบ
- เชซาร : หมายความว่าอย่างไร หมายความว่าอย่างไรกันคุณหมอ ?
- แพทย์ : (ถอนใจยาว) หมายความว่า เอ้อ, คุณหนูกำลังจะสิ้นใจครับ
- เชซาร : (ผงะหงายหลัง) สิ้นใจ, สิ้นใจรี ? คาราน้อยกำลังจะหนีไปยังนั่นหรือ ? ผมไม่ยอม...ผมไม่ยอม...(หันหน้าไปทางคาราน้อย เบิ่งตามองอย่างถมึงทึง)... คาราน้อย... หนูยังไม่ตาย... หนูจะหนีไปไม่ได้...(ซู่มืออ้อนวอนพระเจ้า) โอ, พระผู้เป็นเจ้า... ได้โปรดเมตตา... ได้โปรดเมตตา...(ค่อยๆ ลดมือลงแล้ว ยืนก้มหน้านิ่ง กำหมัดแน่น พยายามข่มความรู้สึก บนเวทีเงียบสัก 10 วินาที ได้ยินแต่เสียงมารีนา สอนอยู่ที่ปลายเท้าคาราน้อย แล้วเชซารค่อยๆ เงยหน้า ขึ้นมองดูคาราน้อย อาการคลุ้มคลั่งหมดสิ้นไป เหลืออยู่แต่ความสงบในใจ มองดูอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งก็ค่อยๆ ก้าวเท้าเดินเข้าไป กุกเข่าลง แล้วก้มลงจูบ

อย่างบรรจง คาราน้อยค่อยๆ ลืมตาขึ้น พอเห็นหน้าก็เอามือโอบคอเซซนร แล้วร้องไห้)

คาราน้อย : คุณปู่...คุณปู่...ป้าป้ามาหรือยังคะ..มาหรือยังคะ..หนู...หนู..หนูจะหาป้าป้า ...
หนูจะหาป้าป้า

เซซนร : ป้าป้ากำลังมาหาหนูแล้วจ๊ะ, คาราน้อย หนูทำใจให้สบาย อย่าร้องไห้ ป้าป้า
จะมาหาหนูแน่นอน

คาราน้อย : เมื่อไหร่ป้าป้าจะมาคะ... เมื่อไหร่ล่ะคะ... โธ่, หนูคิดถึงป้าป้าออกคะ

เซซนร : หนูนอนให้สบายนะจ๊ะ คาราน้อย ป้าป้าจะมาหาหนูแน่นอน หนูต้องเชื่อนะ
จ๊ะ อย่าร้องไห้ (ควักผ้าเช็ดหน้าเช็ด น้ำตาให้)

คาราน้อย : หนูร้อนคะ...ร้อนเหลือเกิน...ให้หนูทานน้ำหน่อยได้ไหมคะ ?

เซซนร : (หันไปทางมารีนา) ขอน้ำหน่อยมารีนา

(มารีนาเดินไปรินน้ำมาให้)

คาราน้อย : (รับมาดื่มอย่างกระหาย แล้วมองหน้ามารีนา) ร้องไห้ทำไมคะ พี่มารีนา
คิดถึงลุงหนูไปไหนแล้วคะ

มานีนา : (ลุกขึ้นไปหยิบตุ๊กตาที่แก้วอีกตัวหนึ่งมาส่งให้ แล้วนั่งลงที่ปลายเท้าคาราน้อย)
คุณหนูนอนหลับกับตุ๊กตัจฉีคะ จะได้หายเจ็บคอ

คาราน้อย : ตุ๊กตาไม่เจ็บคอบ้างหนู (หันไปทางเซซนร) ตุ๊กตารักป้าป้าคะ แต่รักตัวหนูไม่ได้
คะ หนูรักป้าป้ามากกว่าตุ๊กตัจฉีคะ... โธ่...แถมหนูเจ็บคอเหลือเกินคะ โธ่...
(ทะเล้ง, แหงนหน้า มือกำตาดั้ง)

เซซนร : คาราน้อย...คาราน้อย...(ประคองให้ศีรษะสูง)... คาราน้อย...หนูเป็นอะไร

คาราน้อย : (คืนสติกลับมาอีก) ป้าป้ามาแล้วใช่ไหมคะ นี่ป้าป้าใช่ไหม... บอกคาราจี ป้า
ป้าใช่ไหม...

เซซนร : ป้าป้าอยู่ที่นี่แล้วจ๊ะ คารายอครัก

คาราน้อย : ทำไมถึงต้องใส่แว่นตากะ... ใส่ทำไมคะ...ป้าป้าไม่เคยใส่แว่นนี่คะ... ถอดได้
ไหมคะ ถอดแว่นให้คาราคูตักนิจจ๊ะ...

เซซนร : (ชำเลืองมองคูมานีนา เห็นกำลังชบหน้าสะอื้น ชำเลืองไปทางแพทย์เห็นกำลัง
ยื่นก้นหน้าเอามือไขว้หลัง รีบหันมาทางคาราน้อย แล้วเลิกแว่นขึ้น)

- ดาราน้อย : (ร้องเสียงแหลม) ป้าป้า...ป้าป้ามาแล้ว
- เชซาร : ดาราน้อย (กอดไว้กับอก) ดาราน้อย... ดาราน้อยของป้า (ก้มลงจูบผม ทุกคน
นั่งเงียบสักครู่เชซารก็เงยหน้าขึ้นจากผมหูดาราน้อย มองดูเห็นดาราน้อยนั่งเงียบ
ไปก็สะดุ้ง)
- เชซาร : ดาราน้อย...ดาราน้อย...หนูเป็นอะไร

(ดาราน้อยแน่นิ่งไป นายแพทย์เดินเข้าไปใกล้ มารินาดกใจเงยหน้าขึ้นดู)

- เชซาร : ดาราน้อย... โธ่...(หันมาทางแพทย์) คุณหมอช่วยหน่อยซี... โธ่, ช่วยหน่อย...
- แพทย์ : (เข้าไปจับชีพจร แล้วถอนใจยาว)
- เชซาร : ช่วยซีคุณหมอ.... อย่าขี้บ่น... อย่าทำหน้าอย่างนั้น
- แพทย์ : ได้เท่าครับ, พระเจ้ารับเอาวิญญาณดาราน้อยไปเสียแล้ว
- เชซาร : ดาราน้อยตายแล้ว, ตาย, (ก้มหน้าลง) ... ตายแล้วหรือนี่...ตายจริงๆ หรือ
- มารินา : (เข้ากอดหาดาราน้อย) โธ่, คุณหนู... (ร้องไห้สะอึกสะอื้น)

(เชซารซ้อนร่างดาราน้อยขึ้นด้วยท่าแขนทั้งสอง ลูกขึ้นยืน แล้วอุ้มดาราน้อย เดินโซเซ
บากลางเวที แหงหน้าขึ้นดูเบื้องต้น)

- เชซาร : พระเจ้าทรงโปรด.. จงเมตตา...จงคุ้มครองวิญญาณของดาราน้อยด้วย...คาราจำ
ถ้าป้าอยู่ ลูกก็คงไม่ต้องตาย

ฉากที่ 5

ฉากในห้องนั่งเล่นที่โถงใต้ของเคานต์เซซาร์ เวลาห่างจากฉากที่ประมาณสามเดือน เวลา กลางคืน เดือนหงาย แสงเดือนเข้ามาทางเฉลียง

(เมื่อเปิดฉากไฟเวทีหรี่ ทำให้ไฟฉายที่ตั้งไว้เบื้องบนบนหลังเวทีสาดแสงเข้ามาทาง เฉลียง แลเห็นถนัด ตัวละครมีนินาและเคานต์เซซาร์ โอลีวา ขึ้นอยู่ดูกรงเฉลียงนอกประตู กำลังฟัง เพลงจากไวโอลิน ซึ่งสมมติว่ามีคนขอทานกำลังสีและร้องอยู่บนชายทะเลเบื้องล่าง)

(เพลงขึ้น)

(พอบจบเพลงนินากับเซซาร์ก็เดินกลับเข้ามาใน ไฟฟ้าเวทีค่อยๆ สว่างขึ้น)

- นินา : เวลาใจสบาย จะฟังอะไรก็เพราะไปเสียหมด ทุกที่ที่อดทนนี่ร้องฟังไม่เป็นรส ที่เดียว แต่คราวนี้... ช่างจับใจเสียเหลือเกิน
- เซซาร์ : แต่ก็ยังไม่จับใจเท่าเธอร้อง
- นินา : (หันมาสบตา แล้วยิ้ม) จั๊นหรือคะ ? ทำบ่ล่ะปากหวานนักทีเดียว
- เซซาร์ : ในคติของฉันคนปากหวานมักไม่ค่อยมีความสุจริตใจ เธอพูดอย่างนี้ฉันก็ออก จะร้อนตัว
- นินา : (หัวเราะ) ไม่ต้องร้อนตัวหรอกคะ ดิฉันไม่เคยคิดหรอกคะว่าท่านไม่มีความ สุจริตใจ
- เซซาร์ : จั๊นหรือ ? (หัวเราะอย่างเยือกเย็น) เธอให้เกิดคติฉันมากเทียวนินา
- นินา : ดิฉันได้ทราบว่าก็โคเขาฝากดิฉันไว้ให้ท่านดูแล ไซ้ไหมคะ ?
- เซซาร์ : เขาเป็นห่วงเธอมาก
- นินา : มันไม่ใช่ฐานะอะไรของเขาสักนิด
- เซซาร์ : เธอคิดเช่นนั้นหรือ, นินา ?
- นินา : ท่านหมายความว่าอะไรคะ ?
- เซซาร์ : เธอคิดหรือว่ามันไม่ควรเป็นฐานะของกิโด ?
- นินา : เอ๊ะ ทำไมล่ะคะ
- เซซาร์ : ก็กิโด ... เขา... เอ้อ.... เขารักเธอมากไม่ใช่หรือ ?
- นินา : ก็ช่างเขาเป็นไรคะ... เขาอยากรักก็ให้เขารักไปคนเดียวซีคะ

- เซซาร : มันไม่ทารุณไปหรือจะ ? นีนา ?
- นีนา : ทารุณ (หัวเราะ) ไม่มีอะไรหรอกที่จะเป็นการทารุณสำหรับผู้ชาย
- เซซาร : ผู้ชายนะ... รวมทั้งฉันด้วยยังงั้นหรือ ?
- นีนา : โอ๊ย ขอประทานโทษค่ะ ยกเว้นท่านล่ะ
- เซซาร : อ้อค่อยสบายใจหน่อยฉันก็แก่แล้วอย่าให้ได้รับความทารุณอะไรเลย (หัวเราะ)
ฉันคิดว่ามันคงไม่น่าเกลียดจนเกินไป ถ้าจะให้เธอทราบว่ากีโคเขาต้องการจะ
แต่งงานกับเธอ
- นีนา : (ทำท่าตกใจ) เอ๊ะ เขาพูดอย่างนี้กับท่านหรือค่ะ ?
- เซซาร : (พยักหน้า) เขาเล่าให้ฉันฟังก่อนที่เขาจะไปกรุงโรม
- นีนา : คนผี เอาอะไรมาพูดก็ไม่รู้ คิฉันนะหรือค่ะจะไปรักกีโค ? รักลงหรือค่ะ
จนอย่างกีโค
- เซซาร : (หัวเราะอย่างขบขัน) ฉันจะไปรู้ได้ยังไง ? กีโคเขาว่าอย่างนี้ฉันก็ต้องพูด
อย่างนี้
- นีนา : โทหก โทหกอย่างร้ายทีเดียว คิฉันหรือค่ะจะไปรักกีโคได้ ท่านคิดว่าเป็นไป
ได้หรือค่ะ ?
- เซซาร : มันเป็นสิทธิของเธอนี่ , นีนา เธอจะรักใครก็ได้
- นีนา : แต่คิฉันจะไม่ยอมใช้สิทธิของคิฉันรักกีโคเป็นอันขาด
- เซซาร : หมายความว่าเธอไม่รักกีโคเลย, เช่นนั้นใช่ไหม ?
- นีนา : ไม่เคยค่ะ... ไม่เคยแม้แต่จะมีกีโคอยู่ในความคิดของคิฉัน
- เซซาร : (หัวเราะอย่างขบขัน)
- นีนา : ท่านไม่เชื่อหรือคะ? ไร้ คิฉันจะไปรักกีโคได้ยังไงผิวตาดายหยกๆ ยังไม่ทันอะไร
ก็ไปรักกับเพื่อนผิวมันน่าเกลียดตายนะซิคะ ชาวบ้านเขาไม่รู้จะหาว่าคิฉันนอก
ใจมาตั้งแต่ฟาบิโอยังไม่ตายก็ได้โอ...ไม่ไหวหรอกค่ะคิฉันทำไม่ได้ดอก คิฉัน
จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน คนเขาก็รุมค่าคิฉันเท่านั้น
- เซซาร : แต่ฉันไม่เห็นแปลก คนเราก็มีชีวิตของตัวเอง แต่ละคน เราก็ควรจะทำ
อะไรๆ ตามที่เราชอบบ้าง
- นีนา : แต่คิฉันไม่ชอบหรอกค่ะ กีโคนะ
- เซซาร : เขาเสียหยาอะไรหรือ เธอถึงได้ไม่ชอบ ?

- นินา : โอ๊ย คนอย่างกิโด พูดแล้วจะว่านินทาลับหลัง คิฉันคิดว่าเขาเป็นคนใช้การไม่ได้เลยพูดจาไม่มีผู้คิด เอาแต่ใจ เห็นแก่ตัวเป็นที่หนึ่ง บางทีเมาเหล้าเหมือนก๊วยกลางถนน คิฉันติดต่อกับเขาบ้าง ก็เพราะเขาทอดตัวเข้ามาเป็นเพื่อนกับฟาบีโอ ไอ้จะตัดเสียน่าเกลียดจริงๆ นะคะ คิฉันเกลียดเขาเหมือนไส้เดือน กิ่งกือ
- เซซาร : ยังงั้นเชียวหรือ ?
- นินา : ทุกวันนี้คิฉันก็ได้แต่นั่งคิดนอนคิดว่าจะไล่ไม่ให้กิโดมาควนคิฉันที่บ้านได้อย่างไร ท่านช่วยคิฉันบ้างซี ?
- เซซาร : เธอจะให้ฉันช่วยอย่างไร ?
- นินา : ก็... แล้วแต่ท่านจะนึกซีคะ (ชำเลืองไปสบตาอย่างมีความหมาย)
- เซซาร : ฉันกลัวกิโดจะมาแทงฉันตายเท่านั้น
- นินา : วู๊, กลัวด้วยหรือคะ, คนพรรณนั้น
- เซซาร : โธ่... ฉันแก่แล้ว, จะเอาแรงที่ไหน ไปสู้เขา
- นินา : ท่านคิดหรือคะว่าแก่ ? คิฉันว่าท่านยังหนุ่มพอที่จะสู้กิโดได้เป็นอย่างดีซีเชียวคะ
- เซซาร : ฉันอยากเป็นหนุ่มอย่างเธอให้พระเหลือเกิน, นินา
- นินา : ฉันวิตกเหลือเกินคะว่าพอกิโดกลับมา เขาก็คงจะมากวนใจคิฉันอีกตามเคย เขาจะกลับเมื่อไหร่ทราบไหมคะ
- เซซาร : คงจะจนแล้วฉันได้รับจดหมายจากเขาฉบับหนึ่งเมื่อไม่กี่วันมานี้ เธอลองอ่านดูซี, นินา
- นินา : ไม่อ่านละคะ , ไม่เห็นจะนำอ่านที่ตรงไหน
- เซซาร : อ๊ะ เขามีอะไรๆ ที่เธอควรจะรู้นะ เขาพูดพิศดารอยู่หลายตอนอ่านแล้วอดคิดไม่ได้ ฉันจะเลือกอ่านให้ฟัง (อ่าน) “ฉันไม่รู้สึกเสียใจเลยที่คาราน้อยตาย ฉันอยากให้เธอตายๆ ไปเสียเพราะถ้าแกอยู่แก่ก็ทำให้ฉันนึกถึงฟาบีโออยู่รำไปฉันนะ ไม่อยากลืมฟาบีโอหรอกแต่ฟาบีโอทำให้ฉันไม่มีความสุขเลย” (พูด) ดูซี นินา ฉันไม่นึกหรอกว่ากิโดจะอยากให้คาราน้อยตาย นี่เขาสารภาพออกมาทีเดียวเลยว่าเขาอยากให้คาราน้อยตายๆ ไปเสีย
- นินา : คนใจร้าย

- เซซาร์ : แล้วตอนนี้เขากล่าวถึงเธอ (อ่าน) “ผมขอบคุณที่ท่านได้รับฝากมินาไว้ให้ ผมคงจะได้กลับเนเปิลส์ในไม่ช้า คงแก่ไม่ยักตายสักที ผมภาวนาให้ตายทุกวัน ที่จริงถ้าไม่คิดเรื่องมรดก ผมก็คงจะเปิดกลับเสียนานแล้ว ผมคิดถึงแม่เทพธิดาของผมใจจะขาด ผมขอให้ท่านได้โปรดเข้าใจว่าผมรักมินาจนเกินที่จะปล่อยให้นินาหลุมมือไป”
- นินา : ด้าย ดาย พุดยังกับว่าดิฉันไปเอออวย อะไรด้วย ก็โค่นเลวทรามเหลือเกิน ดิฉันจะต้องต่อว่า...จะต้องต่อว่าให้หน้าหงายทีเดียว
- เซซาร์ : นี่แสดงว่าเขาหวงเธอเป็นที่สุด
- นินา : เขามีสิทธิอะไรจะมาหวงดิฉันคะ
- เซซาร์ : ถามจริงๆ เอะมินา เธอรักกิโอหรือเปล่า ?
- นินา : (ทำโกรธ) แหม, ท่านนี่แหละ, นี่ถามก็ร้อยครั้งแล้วล่ะ ก็ดิฉันบอกตั้งหลายสิบครั้งแล้วว่า กิโคน่ะ ฉันเกลียดเหมือนไส้เดือนถึงก็
- เซซาร์ : เปล่าฉันถามหลายครั้งก็เพื่อให้แน่ใจ
- นินา : ท่านประสงค์สิ่งใดหรือคะจึงอยากจะถามให้แน่ใจ
- เซซาร์ : ฉัน..เอ้อ..ฉันมีเรื่องจะพูดกับเธอ
- นินา : (ตื่นตัว) เรื่องอะไรคะ ?
- เซซาร์ : เธอจะรังเกียจไหม ถ้าฉันจะขอร้องให้เธอเป็นภรรยาฉัน
- นินา : เป็นภรรยาท่านหรือคะ (ทำท่าขวยเขิน)
- เซซาร์ : ฉันรักเธอ, นินา ฉันตัวเปล่ามาซึ่สิบปีแล้ว มันเปลี่ยวใจเหลือเกิน เมื่อฉันพบเธอนั้นก็รู้สึกว่าคุณมีอะไรหลายอย่างที่ฉันต้องการ ฉันเป็นคนแก่ ฉันรู้ว่าฉันต้องเจียมตัว แต่ฉันรักเธอจนเกินที่จะเจียมตัวได้เสียแล้วนินา, เธอมีทางจะกรุณาฉันบ้างไหม ?
- นินา : (ก้มหน้าคิด แล้วเงยหน้าขึ้นสบตา) ดิฉัน..เอ้อ...สมควรหรือคะที่จะเป็นภรรยาท่าน ? ดิฉันเป็นคนที่ตั้งงานแล้วเกือบจะไม่มีค่าอะไรเลย
- เซซาร์ : ค่าของเธอนั้นคนทั้งกรุงเนเปิลส์เขาแลเห็น เธอมีค่าจนฉันเกือบไม่กล้าพูดอะไร แต่ฉันรู้สึกว่าคุณมีอะไรหลายอย่างที่ฉันต้องการ ฉันแก่กว่าเธอหลายรอบ แต่ฉันก็มีของนอกกายทุกอย่างที่จะทำให้เธอมีความสุขได้ นินา ถ้าเธอไม่รังเกียจว่าฉันเป็นคนแก่ ฉันก็หวังว่าเธอคงจะให้โอกาสฉันบ้าง

- นินา : ท่านไม่แก่หรือคะ โปรดอย่าวิตกกังวลถึงข้อนั้นเลยคะ
- เชซาร : ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่า... เธอจะให้โอกาสแก่ฉัน ?
- นินา : *(สบตาแล้วยิ้ม)* ท่านแน่ใจหรือคะว่ารักฉันจริง ?
- เชซาร : ยิ่งกว่าแน่ใจเสียอีก , นินา ฉันรักเธอยิ่งชีวิตของตนเอง
- นินา : ดิฉันรู้สึกที่... *(ซำเล็ง)*... ท่านกรุณาดิฉันมากคะ
- เชซาร : นินา... เธอตกลงใจไหม... โอ พระเจ้า *(เข้าไปจับมือ)*
- นินา : ดิฉันน่าจะเหมือนลูกนกที่พลัดรังถ้าท่านจะกรุณาให้ความคุ้มครองดิฉันก็อุ่นใจ
- เชซาร : แม่ยอดรัก *(เข้าไปกอด)* เราจะแต่งงานกันอย่างเร็วที่สุด
- นินา : ก่อนก็อาจจะกลับหรือคะ ?
- เชซาร : ฉันคิดว่าหลังคริสต์มาสนี้แหละ นินาจ๋า, สำหรับเวลานี้ ฉันอยากให้เธอสวมแหวนวงนี้เสียก่อน

(ควักแหวนออกจากกระเป๋าแล้วจับมือนินาสวมให้ที่นิ้วนาง)

- นินา : *(ยกมือขึ้นดู)* งานอะไรอย่างนี้... ผู้หญิงทั้งเนเปิลส์จะต้องอิจฉา ดิฉันแท้กันคราวนี้เอง... โอ ...ท่านเจ้าคะ ท่านดีต่อดิฉันเหลือเกิน *(โผเข้าไปหา)*
- เชซาร : *(หัวเราะอย่างผู้ชนะ)* ฉันกำลังเป็นผู้ชายที่มีความสุขที่สุดในโลก ฉันหัวเราะได้แล้ว เพราะฉันได้ทำงานที่ฉันตั้งใจสำเร็จไปชิ้นหนึ่งแล้ว *(หัวเราะ)*
- นินา : งานอะไรคะ ? เอ๊ะ งานอะไร ?
- เชซาร : เธออยากรู้หรือ ? งานอะไรนะหรือ ? *(หัวเราะก้อง)* ก็งานขอความรักและขอแต่งงานกับเธอยังไงล่ะ
- นินา : แหม ถือเป็นงานที่เดียวหรือคะ ?
- เชซาร : *(อย่างเคร่งขรึม)* ฉันได้ตั้งใจไว้แล้วว่าก่อนที่ฉันจะตาย ฉันต้องทำงานชิ้นนี้ให้สำเร็จ *(หยุดจ้องหน้า)* เคี้ยวนี้ฉันทำสำเร็จแล้ว *(หัวเราะ)* สำเร็จ... สำเร็จแน่นอน... ฉันแข่งเรอกลับมาจากเจ้ากีโค
- นินา : *(ทำท่างง)* เอ๊ะ ท่านไปแอบตั้งใจไว้เมื่อไหร่คะ ?
- เชซาร : *(ซำๆ เน้นคำ)* ตั้งแต่วันที่ฟาบีโอตาย
- นินา : เอ๊ะ ดิฉัน.... เอ้อ... งงเสียแล้ว
- เชซาร : *(จับคางนินาขยี้)* อีกไม่ช้าเธอจะรู้ความจริงว่าทำไมฉันจึงตั้งใจเช่นนั้น ฉันสัญญาว่าเธอจะรู้ความจริงในคืนวันแรกที่เราแต่งงานกัน

- นินา : ความจริง... ความจริงอะไรล่ะ ?
- เซซาร์ : ความจริงที่เกี่ยวกับความตั้งใจของฉัน แต่ นี่แน่ะ, นินา เธออย่าถามอะไรอีกเลย...ฉันขอร้อง ฉันอยากให้เธอเปล่งใจในวันนั้น
- นินา : (ทำท่าสงสัย จ้องดูแว่นตา) ท่านคะ, ทำไมท่านจึงต้องใส่แว่นตาเล่าล่ะ ?
- เซซาร์ : (หัวเราะอย่างกลบเกลื่อน) ฉันตาไม่สบาย ทนแดดทนลมไม่ได้ต้องใส่แว่นอยู่เสมอ
- นินา : ได้โปรดเถอะค่ะ ถอดให้ฉันได้ดูท่านให้เต็มหน้าสักหน่อยไม่ได้หรือคะฉันอยากเห็นนัยตาท่านค่ะ
- เซซาร์ : (หัวเราะ) นินา, ฉันสัญญาว่าจะถอดแว่นให้เธอดูให้เต็มตาในวันแรกที่เราแต่งงานกัน
- นินา : (จ้องหน้าเซซาร์อย่างใช้ความคิด)
- เซซาร์ : (พยายามกลบเกลื่อน) นินาจ๋า เรามาพูดถึงความสุขดีกว่า ฉันอยากฟังเธอร้องเพลงสักเพลงหนึ่ง เพลงของเธอจะทำให้ฉันมีอายุยืนอีกหลายปี
- นินา : ท่านขอก็คงล่ะมังคะ ?
- เซซาร์ : คนที่บอกคนอื่นมักเป็นคนใจไม่สุจริต ฉันไม่อยากคิดหรือว่า ฉันใจไม่สุจริต
- นินา : (หัวเราะ) คำพูดของท่านแต่ละคำ ค่ะขอมอบแพ้
- เซซาร์ : หมายความว่าเธอจะร้องเพลง
- นินา : (ยิ้ม ไม่ค่อย เริ่มร้องเพลง ยอดดวงใจ)

เพลงยอดดวงใจ

โถ้วอดดวงใจ รักโหลละเลข โถ้วอดรักเอ๋ย ไม่เคยร้างไกล มาทิ้งให้ละห้อยนำน้อยใจ
โถ้วชื่นชีวิต ชัดชมรักกัน โถ้วชื่นชีวิต รักปล้นร้างไกล รักแล้วไขมาหน้า ไม่คิดเลย
อกใจไหวหวั่น นึกพรัน จักฝันลารักลอยสุคลว่ามาเซย สุดเฉลยนำคำรักครม จะต้องระทม
เหลือระกำ

ดวงจิตซอกซำคร่ำครวญคำนึง นึกถึงรักเรา ต้องเหงาเดียวดาย โถ้วใจหายอวรณ์ รัก โธ้ว
ช่างหลอกหลอนย้อนเราให้เศร้า เข้าเราให้โศกสุดใจ

- เซซาร์ : เวลาที่ฉันมีความสุขเหลือเกิน
- นินา : จริงซิคะ เซซาร์ ค่ะฉันก็มีความสุขที่สุด เธอคือฉันเหลือเกิน

(ดนตรีเริ่มเพลง ความรักร้องเรียก)

- เซซาร์ : นีนา เสียงของเธอไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ยังเพราะอยู่เหมือนเมื่อหลายปีก่อน
- นีนา : เอ๊ะ ท่านเคยฟังหรือคะ
- เซซาร์ : จ๊ะ ฉันเคยฟัง
- นีนา : (มองอย่างงงๆ)
- เซซาร์ : นีนาจำ ฉันจะประกาศการหมั้นของเราในงานคืนนี้จ๊ะ นีนา
- นีนา : ตามใจซีคะ แต่ว่า...ถ้าอย่างนั้น งานคืนนี้ฉันคิดว่าควรจะขอตัวนะคะ
- เซซาร์ : อ้าว, ทำไมละจ๊ะ
- นีนา : ฉันไม่อยากให้กิโด...เอ๋อ...อ้า... ฉันอายุใครต่อใคร แล้วก็...งานนี้เป็นงานระหว่างผู้ชายด้วยกันไม่ใช่หรือคะ? อย่าให้ฉันมาตีความนะคะ เซซาร์
- เซซาร์ : ตามใจเธอ
- นีนา : ฉันกลับก่อนนะคะ ถึงเวลาที่ท่านควรจะเตรียมตัวแล้วไม่ใช่หรือ? ลาละคะ

(นีนาดุกขึ้น ส่งมือให้เซซาร์จูบ แล้วเข้า เกียโซโมออก)

- เซซาร์ : อ้อ, มาตั้งแต่เมื่อไหร่เกียโซโม
- เกียโซโม : ผมมานานแล้วครับ แต่ช่วยวินเซนโซจัดของอยู่ในห้องโน้น
- เซซาร์ : ดีแล้วนี่ ช่วยดูแลจัดงานด้วยนะ ฉันจะไปเตรียมตัว ประเดี๋ยวแขกก็คงมากันหรือ (ฟาบิโอเข้า)

(สักครู่ ฟาบิโอออก)

- เซซาร์ : เรียบร้อยแล้วหรือ เกียโซโม ช่วยรับรองแขกหรือด้วยนะ
- เกียโซโม : ครับผม (ไปยืนที่ประตู) อ้อ, มาแล้วครับ ท่านนายแพทย์ออกุสโต ท่านคุณาท่านกับตันเฟรสเซีย ท่านมารควิสกวัลโด ท่านดาวองกูต์ ท่านแอนโตนิโอ ท่านเดอมาฮาล ท่านเชวาเลีย ท่านฟรานเชสโก ท่านคาร์โล ท่านกิโด (แขกค่อยๆ ทะยอยกันเข้ามาทีละคนสองคน ฟาบิโอทำการต้อนรับด้วยอหิยาศัยไมตรี ก่อนที่แขกทุกคนจะเข้ามาให้คนใช้ประกาศชื่อเป็นการแนะนำเสียก่อน กิโดเป็นแขกคนสุดท้ายที่มาถึง)
- เซซาร์ : อัลโหล กิโด เธอสมบูรณ์ขึ้นมากนี่ อากาศกรุงโรมคงจะดีพิลึก นี่มาถึงวันนี้เองไม่ใช่หรือ?

- กีโด : กร๊ว.. เพิ่งมาถึง ทันตามกำหนดที่ผมเรียนให้ทราบไว้ในจดหมาย
- กัปตันเฟรตเซีย : (ก้มมองดูรอบๆ) เอ๊ะ...นี่มันสิบสามคนพอดี (ลองนับดูอีก) สิบสามคนจริงๆ เสียด้วย
- เดอมาฮาล : งั้นหรือ สิบสามคนหรือ นี่บังเอิญหรือตั้งใจกันนี้ ถ้าจะไม่เข้าที่เสียแล้ว
- ฟรานเซสโก : (นับอีก) สิบสามคน ผมชักใจไม่สบายเสียแล้วแฮะ อ้ายเลขสิบสามนี่เขาถือกันเหลือเกิน
- ดูดา : เฮ้ย..ช่างมันเถอะน่า เรามากินเหล้ากันดีกว่า สิบสามก็สิบสามนะซี
- กีโด : เอ.. แต่ผมถือแฮะ มันทำให้คิดไปได้หลายอย่าง ท่านเคานต์คงไม่ได้ตั้งใจไม่ใช้หรือครับ ที่เชิญแขกพอดี 13 คนอย่างนี้
- เซซาร์ : ฉันทเชิญ 15 คน แต่เรสเปคตีฟีน้องเขาดิಕ್ಕุระเสียทั้งสองคน จึงเหลือเพียง 13 ไม่เป็นไรน่ากีโด เธอกำลังโชคดีไม่ใช่หรือ ได้รับมรดกก้อนใหญ่จากกรุงโรม แล้วอาจมีอะไรต่ออะไรอีกที่เมเปิลส์นี่ (หัวเราะ) งั้นไม่ใช่หรือกีโด
- กีโด : (หัวเราะอย่างไม่สบายใจ) มันยังไม่มีอะไรแน่หรือครับ แต่ผมสังหรณ์ใจอย่างไรงี้ไม่รู้ อ้ายกินข้าว 13 คนซึ่งมันลาสซึาเปอร์น่าครับ
- เดอมาฮาล : นั่นซี ลาสซึาเปอร์ ใครคนหนึ่งจะต้องเคราะห์ร้าย
- เซซาร์ : นั่นมันเรื่องของพวกชายแก่่น่า ถือโชคถือกลางกันไปได้ ฉันทว่าไม่มีหรอก ทุกคนกำลังจะโชคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธอ (จับบ่าแล้วพุกหน้ากับกีโด) เธอกำลังโชคดีกีโด นอกจากว่า เธอจะมีบาป เธอทำบาปอะไรหรือเปล่า
- ดาวองคูต์ : (เม) วันนี้เป็นวันคริสมาสต์ ถ้ากีโดมีบาปก็ขอให้เขาสารภาพกับพระเจ้าเสียก็แล้วกัน
- ลูเซียโน : (หัวเราะ) นั่นซี สารภาพบาปกับพระเจ้าเสีย เราได้ทำบาปมาปีหนึ่งแล้ว อย่างน้อยเราก็คงจะได้เหยียบมดตายสักตัวหนึ่ง
- กีโด : (กระสับกระส่าย) เลิกพูดกันทีเถอะน่า พวกกันทำไมเรื่องบาป ผมฟังแล้วใจมันไม่สบาย
- กวัลโดล์ : (เม) อ้อ กีโด นี่แกจะสารภาพว่าแกมีบาปอย่างนั้นหรือ

(ทุกคนหัวเราะฮาพร้อมกัน กีโดทำหน้าตื่น เต็มไปด้วยความไม่สบายใจ)

เซซาร์

(เกาะโต๊ะหลายครั้ง คนหัวเราะต่างหยุดนิ่ง ครั้นแล้วเซซาร์ก็ขึ้นขึ้น) ท่านสุภาพบุรุษผู้มีเกียรติทั้งหลาย ขอให้ข้าพเจ้าได้พูดพอเป็นพิธีสักนิดหนึ่งก่อน ก่อนที่เราจะเมากันจนพูดอะไรไม่รู้เรื่อง (เสียงหัวเราะพร้อมกัน) ท่านทั้งหลาย คงทราบดีแล้วว่าเรามาประชุมกันวันนี้เพื่ออะไร เรามาทันอย่างพร้อมเพรียงกันเพื่อต้อนรับกิลโคสหายของเรา ซึ่งได้จากเราไปเป็นเวลานาน ข้าพเจ้ารู้สึกเช่นเดียวกับที่ท่านกำลังรู้สึก เรามีความอบอุ่นเหลือเกินที่ได้กิลโค เพื่อนของเรา กลับมาร่วมสนุกกันอีก ที่รู้สึกอบอุ่นก็เพราะกิลโคเป็นคนดีของเมืองเนเปิลส์... เป็นคนที่จะขาดเสียไม่ได้สำหรับสโมสรของเรา เป็นคนไม่มีบาป (เสียงดบมือ) กิลโคไม่มีบาป กิลโคไม่เคยทำบาป กิลโคเป็นคนมีสะอาด ไม่เคยทำร้ายเพื่อนทั้งในที่ลับและที่แจ้ง (เสียงดบมือ) พยานสำคัญที่แสดงว่ากิลโคเป็นมิตรที่น่ารักก็คือ ฟาบิโอ ท่านคงรู้จักฟาบิโอเพื่อนเก่าของเราดี (เสียงพิมพ์แปดแสดงความรู้สึกถึง) ฟาบิโอเป็นคนดี เมื่อฟาบิโอคบกับกิลโคอย่างเพื่อนสนิท กิลโคก็ต้องเป็นคนดีด้วย กิลโคเป็นเพื่อนที่ซื่อตรงต่อฟาบิโอเพียงไรพวกเรารู้ดี (เสียงดบมือ) ความซื่อตรงของกิลโค เป็นสิ่งที่เราสรรเสริญ ระหว่างเพื่อนฝูงมีอะไรอีกเล่าที่มีค่าไปกว่าความซื่อตรง .. ไม่ทรยศ ... ไม่หักหลังกัน (เสียงกิลโคทำท่าอึดอัด) ข้าพเจ้าขอชักชวนท่านทั้งปวงให้ดื่มเพื่อกิลโค มิตรผู้ซื่อสัตย์ของฟาบิโอ (ทุกคนลุกขึ้นดื่ม กิลโคกระหน่ำกระสายยิ่งขึ้น ดูกินรับประทานดื่มด้วยการดื่มร่วมแล้วนั่งลง ทุกคนนั่งลงพิมพ์พูดเล่นทำนองขำเข้าเซซาร์ยังคงยืนอยู่) ท่านผู้มีเกียรติ (เสียงเงิบไป) ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญที่จะเรียนให้ท่านทราบอีกเรื่องหนึ่ง และเรื่องนี้เกี่ยวกับความสุขส่วนตัวของข้าพเจ้า (ทุกคนมองอย่างแปลกใจ) ท่านคงไม่นึกหรอกว่าคนแก่อย่างข้าพเจ้าจะมีผู้หญิงมารัก (เสียงซุบซิบกัน กิลโคหันมาเอียงอย่างสงสัย) ขอโทษ อ้อ! เพิ่งจินตนาการเพื่อนรักทุกคนคงได้โปรดพยายามเข้าใจข้าพเจ้า มันอาจจะน่าเกลียดก็ได้ที่คนแก่อย่างข้าพเจ้าจะมีเมียและผู้หญิงคนนั้นก็สาวและสวยเสียด้วย (หันไปยิ้มกับกิลโค กิลโคจ้องตาเขม็ง) แต่ว่า ท่านที่รัก... ผู้ชายนะถ้ายังไม่ตายเสียเขาก็ยังจะค้นหาความสุขจนได้ ข้าพเจ้าว่าแห้วร่วมยี่สิบปีแล้ว ค่อยไปนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ต้องว่าแห้วอีก... เพราะว่า... เอ้อ... เพราะว่าผู้หญิงสวยคนนั้นได้ให้คำมั่นแก่ข้าพเจ้าแล้วเมื่อไม่กี่วันมานี้ (หันไปยิ้มรับคำอวยพรรอบโต๊ะ แล้ว

มาหยุดอยู่ที่ตาของกิโด กิโดมองอย่างสงสัย แสดงความอัศจรรย์ไม่สบายใจ) กิโด เธอจะไม่อวยพรฉันบ้างหรือ (ยิ้ม)

กิโด : (เสียงสั้น) ผู้หญิงคนนั้นนะ.....ใครกัน

เซซาร : ทุกท่านที่นั่งอยู่ที่นี้รู้จักดี

กิโด : ใคร? ใครกัน.... พูดออกมาซิ

เซซาร : (เสียงดัง) ผู้หญิงคนนั้นคือ นินา

กิโด : นินา...โกหก โกหกอย่างว้าวร้าย (ลุกขึ้นยืนอย่างโกรธ) เคนต์โอลิวา ท่านกำลังจะถูกเคนต์เตสโรมานี

เซซาร : (มองอย่างเขี่ยเขาะ) คุณ คุณอะไรกัน ฉันว่าฉันกำลังให้เกียรตินะไม่ว่า

กิโด : เคนต์โอลิวา เพื่อเห็นแก่เกียรติยศของเคาเตสโรมานี ผมขอให้ท่านถอนคำพูดเสียเดี๋ยวนี้

เซซาร : ถอนอะไรกัน ฉันพูดความจริงจะให้ฉันถอนอย่างไร

กิโด : ความจริงบ้าบออะไรกัน ผมไม่เชื่อ

เซซาร : กิโด นี่เธอหมายความว่าอย่างไร ฉันไม่เข้าใจเลย ใ้ฉันมันเรื่องระหว่างฉันกับเคาเตสโรมานี

กิโด : (จ้องหน้า) เคนต์โอลิวา ท่านเป็นผู้ใหญ่แล้ว ผมขาวแล้ว ท่านลืมเสียแล้ว. จะ หรือว่าได้เคยพูดกันไว้อย่างไร

เซซาร : (หัวเราะ) เราได้เคยพูดกันไว้อย่างไรนะหรือ กิโด อ้อ..ฉันยังจำได้ดี ฉันได้รับปากกับเธอไว้ว่าฉันจะซื้อตรงต่อเธอเช่นเดียวกันที่เธอได้ซื้อตรงต่อฟาบีโอ

กิโด : (ดิบแก้วอีกระเด็นออกไป) เคนต์โอลิวา นี่มันโง่กันชัดๆ แกเป็นคนเลวมาก

เซซาร : (หัวเราะอย่างใจเย็น) กิโด เธอกำลังจะเสือกิริยา

กิโด : เสือกิริยา อ้อ มันยังดีกว่าเสียดัตย์

เซซาร : (หัวเราะก้อง) เสียดัตย์หรือ และเธอเล่ากิโด เคยไม่เคยเสียดัตย์ต่อฟาบีโอหรือ

กิโด : เลว...เลวมาก... เคนต์โอลิวา แกกำลังดูหมิ่นฉัน (ยกแก้วเหล้าขึ้นสาดหน้าเซซาร)

กัปตันเฟรสเซีย : กิโด นั่นแกเมาหรือ

ดาวองคูต์ : เลวจริง กิโด แกเสียมารยาทมาก

- เซซาร : (หงะ มองดูอย่างโกรธแต่ใจเย็น คิ้วผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดหน้า) กีโด นี่ใคร
 คู่มิ้นใคร ถ้าเธอทำอย่างนี้ ฉันก็ยอมเธออีกไม่ได้
- กีโด : อ้อ จะเอาขังใจกันก็เอา เราพบกันขำรุ่งพรั่งนี้ก็ได้
- เซซาร : นั่นเป็นสิ่งที่ฉันปรารถนาอยู่แล้วกีโดฉันคิดว่าฉันควรจะทำเธอมากกว่า เพราะ
 ฉันถือว่าฉันถูกสบประมาท ท่านดาวองคูด์ ท่านเป็นสกันค์ให้ฉันได้ไหม ?
- ดาวองคูด์ : อ้อ ได้ซี เคนต์โอสิวา เต็มใจที่สุด
- กัปตันฝรั่งเศส : ฉันจะไปช่วยคูด์
- กีโด : (หันไปทางเดอร์มาฮาล) ท่านจะยินดีเป็นสกันค์ให้ผมไหม ?
- เดอร์มาฮาล : (สั่นศีรษะ) เสียใจกีโด ผมบอกตรงว่ารังเกียจการกระทำของท่าน
- กีโด : (มองหน้า แล้วหันไปทางฟรานเซสโก) ท่านเล่า จะยินดีเป็นสกันค์ให้ผมไหม
- ฟรานเซสโก : (อย่างหนักแน่น) ไม่ยินดี
- กีโด : (มองหน้า แล้วมองคนอื่นอย่างไม่พอใจ) ก็ได้ เมื่อจะรวมกันเกลียดก็ได้ ผม
 ถือว่าผมถูกรุกราน เมื่อไม่มีใครเห็นใจก็ตามใจ (มองหน้าเซซาร) ดีแล้ว
 เคนต์โอสิวา อีกสักครู่สกันค์ของฉันจะพบกับสกันค์ของท่าน ปืนหรือดาบ
 ได้ทั้งนั้น (หันหลังเดินลงบันไดออกไป แต่เมื่อจวนจะดับตัว ก็หันหลังมา
 อีก) อย่าเหลวนะ เคนต์โอสิวา เราจะแลกเกียรติยศกันเวลาขำรุ่งพรั่งนี้
- เซซาร : (อย่างหนักแน่น) แน่นอน กีโด ขำรุ่งพรั่งนี้

.....จบฉากที่ 5.....

ฉากที่ 6

ชายทะเลเช่นเดียวกับฉากที่ 4 เวลา เช้าตรู่

(เปิดฉาก เซซาร์ ดาวองคูต์ กัปตันเฟรสเซีย และวินเซนโซออก)

- เซซาร์ : เรามาก่อนเขา (ควักนาฬิกาพกออกมาดู) อีกหน้านานาที่จะย่าง
 วินเซนโซ : (หิวหีบปิ่น) ได้เท่าจะตรวจปิ่นเสียก่อนไหมครับ
 เซซาร์ : เตรียมลูกเรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ ?
 วินเซนโซ : เรียบร้อยแล้วครับ
 ดาวองคูต์ : ขอคุณน่อย
 วินเซนโซ : (เปิดหีบปิ่น หยิบปิ่นส่งให้)
 ดาวองคูต์ : (รับมาดู) ใช้ได้ กระบอกนี้เหมาะมอดีแล้วไม่ใช่หรือครับ ?
 เซซาร์ : ไม่เคยพลาดเป้าเลย
 เฟรสเซีย : ถ้าเช่นนั้นก็ตัดขั้วหัวใจเสีย
 เซซาร์ : ยังก่อนกัปตัน คายเร็วเกินไปนัก ควรจะให้เขาลืมคำสั่งโลก สักห้านาที ผมจะ
 ยิงให้ไกลหัวใจ แต่ไม่ใช่ขั้วหัวใจ
 ดาวองคูต์ : ยิงส่งได้ขงนี้ก็มีโทษเลย

(นายแพทย์ออก)

- เซซาร์ : ขอบใจ คุณหมอ วันนี้คนไข้ต้องกวนคุณหมอแต่เช้าทีเดียว
 แพทย์ : พรที่ผมจะให้ท่านได้ก็คือ ขออย่าให้ผมต้องแต่งบาดแผลของท่านเลย
 เซซาร์ : หมายความว่า คายเสียรู้แล้วรู้รอดไป หรือว่าไม่ถูกกระสุนเลย
 แพทย์ : ผมหมายถึงไม่มีแผล (หัวเราะพร้อมกัน)

(เสียงระฆังดังมาแต่ไกล 6 ครั้ง ก็โศกกับสกันต์พร้อมด้วยเพื่อนฝูงอีกคนหนึ่งออก ก็โศก
 หลีกไปยืนอยู่ทางมุมเวที ปล่อยให้สกันต์เข้าไปตกลงกับดาวองคูต์)

- สกันต์ : การเลือกอาวุธ เราตกลงจะเอาปืนไม่ใช่หรือท่าน ?
 ดาวองคูต์ : ถูกแล้ว ก่อนการยิงกัน ทั้งสองฝ่ายยื่นหันหลังประชิดกัน และต่างฝ่ายเริ่มก้าว
 เดินหน้าคนละ 5 ก้าว เมื่อข้าพเจ้านับถึง 5 หมายความว่า คู่ต่อสู้ลงมือยิงได้
 เข้าใจไหม ?

สกกันต์ : ระยะทางเล่า ?
 ดาวองคุต : ยี่สิบก้าว เชิญวัดกันได้แล้ว

(ทั้งสองเอาหลังชิดกันและเดินออกไปฝ่ายละสิบก้าว ขณะนี้เซซาร ถอดแว่นออก ใส่
 กระจ่าง สกกันต์ของก็โดกับดาวองคุต บรรจุกะสุนปืนต่อหน้า แล้วต่างก็เอาปืนไปส่งให้แก่คู่ต่อสู้
 ก็โดรับปืนมาตรวจดู เซซารก็ทำเช่นเดียวกัน ก็โดไม่เงยหน้ามองเซซาร กับหน้าตรวจปืนอยู่
 คนทั้งสองยืนอยู่ห่างกันประมาณ 1 เมตร)

ดาวองคุต : (จ้องหน้า) เคนต์โอลีวา พอดถอดแว่นออกแล้ว ท่านหนุ่มขึ้นถนัดใจทีเดียว
 เซซาร : ยิงนั่นหรือ (หัวเราะอย่างสบายใจ)
 ก็โด : (ได้ยินเสียงดาวองคุต ก็เงยหน้าขึ้นและผงะ) เคนต์โอลีวานี้เคนต์โอลีวาหรือ ?
 เซซาร : (หัวเราะ) ถ้าไม่ใช่เคนต์โอลีวาก็ควรจะเป็นใครเล่า ก็โด ?
 เฟรตเซีย : พร้อมแล้วหรือยัง ท่านสุภาพบุรุษทั้งสอง ?
 ดาวองคุต : โปรดยื่นเข้าที่ได้

(ก็โดยื่นลิ้นเลเพราะประหม่าดวงหน้าของเซซาร สกกันต์เข้ามาเตือนจึงออกเดินไปยังที่
 ของตน เซซารก็ออกเดินไปยังที่ของตน ห่างกันยี่สิบก้าวตามที่สกกันต์ของทั้งสองฝ่ายได้วัดและ
 ทำเครื่องหมายไว้)

เฟรตเซีย : ได้เวลาแล้ว เตรียมตัว
 ดาวองคุต : (ควักผ้าเช็ดหน้าขาวออกมาถือห้อยไว้) หนึ่ง

(เซซาร กับก็โด ซึ่งยื่นหันหน้าเข้าหากัน ห่างกันยี่สิบก้าวต่างก็ยกปืนขึ้นเล็ง)

ดาวองคุต : สอง

(ก็โดมือสั่น พยายามเล็งอย่างดีที่สุด แต่เซซาร ถือปืนเล็งนิ่งไม่สะเทือน)

ดาวองคุต : สาม (ปล่อยผ้าเช็ดหน้าให้ตก)

(เสียงปืนดังปังพร้อมกัน เซซารยิงหนึ่ง ค่อยๆ ลดปืนลง ก็โดสะอึก มือตก แล้วปืนก็
 หลุดจากมือ ยืนตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเอามือกุมกรอกรังคราง เซซารล้มคว่ำหน้าลง แพทย์วิ่งเข้า
 ไปประคอง พลิกหงายขึ้น ก็โดแน่นิ่งไปอกข้างซ้ายชุ่มด้วยเลือดทุกคนเข้าไปยืนอยู่ข้างๆ)

แพทย์ : กระสุนทะลุปอด ใกล้เคียงหัวใจ ไม่มีทางรอด คงจะมีชีวิตอยู่อีกสักสิบนาที
 เท่านั้น

กิโดกักตย ลิมดา พยายามขยับตัว แต่เขยื้อนไม่ได้เลย สายตาของคูทุกคน แล้วมาหยุด
หน้าก้นม้าเซซาร์)

กิโด : (ต่อชกมือซีเซซาร์) ...ใคร...ใคร... นั่นใคร...

เซซาร์ : กิโด จำฉันไม่ได้หรือ? ดูเสียให้ดี กิโด

กิโด : (พยายามยันตัวลุกขึ้นอย่างลำบาก แพทย์ช่วยประคอง) ...เคนต์โอลีวา...ใคร
บอกว่าเคนต์โอลีวา... ใครบอก... นี่มันไม่ใช่เคนต์โอลีวา ... เคนต์โอลีวา
ที่ไหนกัน..(ต่อชก ยกมือโบกให้ทุกคนออกไป) ออกไป...ให้ฉันพูดกับคน
นี้...คนนี้...

เซซาร์ : (หันไปทางทุกคน) ได้โปรดเถิดขอให้ฉันได้อยู่กับเขาสองต่อสองสักครู่

(ทุกคนหลีกทางออกไปสุดเวที)

กิโด : (ต่อชก ยันตัวขึ้นด้วยข้อศอก) ในนามของพระเจ้า แก... แกนะใครกัน?

เซซาร์ : จำไม่ได้หรือกิโด? ดูเสียให้ดี จำไม่ได้หรือ?

กิโด : (เบิ่งตา - เสียดตัวเข้าใกล้อีก) ใคร? ใคร? ผีฟาบิโอไซโหม? ผี...ผี...ไอ้ผีคิบ
ฟาบิโอไซโหม?

เซซาร์ : ไม่ใช่สิ กิโด ไม่ใช่ผี ฉะนั้นแหละฟาบิโอ โรมานี เป็นคน..ไม่ใช่ผี.. เลือดยัง
อุ่นอยู่ คุณี่ซี.. นี้ เห็นโหม...เลือด (แบ่มือที่เข็มนเลือดให้ดู) ฉันทยังไม่ตาย...
เพื่อนรักของแกที่ชื่อฟาบิโอ โรมานี ยังไม่ตาย

กิโด : ไม่จริง แกเป็นผีไปแล้ว ... ไม่จริง... แกเป็นผีไปแล้ว ...ฉันเห็นสัปเหรอเอา
ลงหีบกับตานี้

เซซาร์ : (หัวเราะ) พระเจ้ายังรักฉันน้อยไป กิโด ฉันทยังไม่ตาย ฉันทหนีออกจากห้อง
เก็บศพ...กลับบ้าน...มาพบแกกับนีนา (หยุดจ้องตาก็โศก) กิโด แกมันไอ้เพื่อ
นทรยศ แกหักหลังฉันท แกเป็นซู้ก้านีนา ตั้งแต่ฉันทยังไม่ตาย พอฉันทตายก็ตีใจ
กันใหญ่ ฉันทเห็นแกถอดนีนา จูบนีนา ฉันทตายเพียงวันเดียวแกก็มาทำตัวเป็น
เจ้าของบ้าน...ฮืม,กิโด ไอ้คนทรยศ... ได้คนใจบาป... แกจะต้องใช้บาป...แก
กำลังจะไปนรก..ไฟนรกกำลังจะเผาแกอยู่แล้ว... วิญญาณของแกจะจมอยู่ใน
นรก ไม่รู้ผู้ครุ้เกิด

กิโด : (หอบและสะดุ้งกลัว) ฟาบิโอ...ยกโทษ ...ยกโทษ ..ฉันทกำลังจะตาย

- เซซาร์ : (หัวเราะ) ก็โค แก่เลยรู้จักความพยายามบ้างไหม ? ฉันได้ปฏิญาณไว้แล้วว่า จะพยายามทนจนนาทีสุดท้าย นี่แน่ะก็โค ฉันจะเล่าแผนการพยายามของฉัน ให้แกฟัง ในขั้นต้นฉันจะแข่งนินามาจากแก แล้วฉันก็แข่งมาได้แล้ว นินามอก ว่ารักฉัน เราจะแต่งงานกัน หลังคริสต์มาสนี้
- ก็โค : แล้วนินามารู้ไหม ? ... รู้ไหมว่าแกคือ ฟาบิโอ ?
- เซซาร์ : ให้รู้ทำไม.. ให้รู้เอาแกทำอะไร?...แม่นินามองแกยังเข้าใจว่า ฉันคือเคเนตเซซาร์ โอสิวา แต่ไม่ต้องวิตกหรอก ฉันจะต้องให้เขารู้ในวันแต่งงาน...(หัวเราะ)... ให้เขารู้...คูซิ เขาจะทำหน้าอย่างไร...แล้วต่อจากนั้น (หัวเราะ) ฉันก็จะดำเนิน วิธีพยายามของฉันต่อไปอีก.. ตกใจหรือก็โค ? แก่ไม่มีเวลาตกใจหรอก เพราะ เวลานั้นแกไปอยู่เมืองนรกแล้ว
- ก็โค : (หอบแรงขึ้นกระกระวณกระวาย) ฟาบิโอ ... ได้โปรดเถอะ...ฟาบิโอ..อย่า... อย่า..อย่าไหนร้ายอย่างนั้น ฉันกำลังจะตาย... ปลอยให้ฉันตายสบาย.. ให้ฉัน ตายสบาย...
- เซซาร์ : นั่นมันอยู่ที่ตัวแก แก่ยังหวังนินามอยู่อีกหรือ (หัวเราะ) หวังนินา...หวังทำไม ? ผู้หญิงคนนี้เขาหักหลังฉัน...แล้วก็หักหลังแก...มันน่าหวงนักหรือ ? ถ้าแกยัง หวังเขาแกก็จะตายอย่างหมาถูกน้ำร้อน คยอย่างหมา ก็โคแกอยากตาย อย่างหมาวิ สะใจแกหรือยังเล่า ก็โค นั่งผู้หญิงคนนี้ สะใจแกหรือยัง เห็น หรือยังว่า แม่นินานะเขาเป็นยังไง ? (หัวเราะ) ก็โค ยังไง เจ็บที่หัวใจบ้าง ไหม เจ็บอย่างที่ฉันเคยเจ็บมาแล้ว... เจ็บเพราะถูกผู้หญิงดัม...(หัวเราะ)...รู้รส ละชีว่า หัวใจของผู้ชายนะมันเจ็บขนาดไหน เมื่อถูกผู้หญิงหักหลัง ?
- ก็โค : พอที..พอที..ฟาบิโอ...พอที..มันเจ็บพอแล้ว... ยกโทษให้ฉัน...ฟาบิโอ...ยก โทษให้ฉัน
- เซซาร์ : (เอามือจับไหล่) ฉันยกโทษให้แก ก็โคจงตายให้สบายเถิด
- ก็โค : (หอบ) ขอบใจ... ขอบใจ.. ขอบใจมาก... ฟาบิโอ (ค่อยๆ ยกมือขึ้น คล้ายๆ กับจะจับมือฟาบิโอ แต่มือตกลงไปเพราะหมดแรง) ฉัน... ฉัน...(ไอและหอบ) ...ฉันไปละ...ฟาบิโอ...ช่วย...ช่วย...อ้อนวอนพระเจ้าให้ยกโทษ...(หอบถี่ ขึ้น แน่น ออกแอ่น ข้อศอกหมุดกำลังขึ้น ทิ้งตัวหงายลงกับพื้นแล้วสิ้นใจ)

เซซาวเร *เกินที่บ๊ายๆ ตามองคูนน้ำก็ได้อย่างอ้ออึ้ง) ทุกคนจะต้องใช้หนี กัด โด แก่ใช้
หนีของแกหมดแล้ว*

.....จบฉากที่ 6.....

ฉากที่ 7

ฉากห้องเก็บศพตระกูล โรมานี เช่นเดียวกับฉากที่หนึ่ง เวลาประมาณ 23.00 นาฬิกา

(เปิดฉาก คนตรีทำเพลงวิญญานลอย เวทีว่างชั่วขณะหนึ่ง ระหว่างนี้ให้เล่นไฟสีต่างๆ เมื่อคนตรีจบแล้วให้ปิดไฟเวทีมืดสนิท จะมีแค่แสงเดือนฉายเข้ามาทางหน้าต่างเหล็ก ท้องฟ้าทางประตูเปิดไฟสว่าง สมมติว่าเป็นแสงเดือนฉายอยู่ภายนอก เซซาร์กับนินาออกมาขึ้นอยู่นอกประตูเหล็ก)

- นินา : นีหรือคะ ถ้ามหาสมบัติของเธอ เซซาร์
- เซซาร์ : นีแหละนินา เธอจะแปลกใจถ้าเธอได้เข้าไปเห็นทุกๆ อย่างที่ฉันเตรียมไว้ให้ เธอเพื่อเป็นของขวัญวันแต่งงานของเรา
- นินา : เซซาร์คะ เธอคิดฉันเหลือที่จะรำพรรณแล้วคะ ฉันมีความสุขเหลือเกิน
- เซซาร์ : ระหว่างฟานีโอกับฉัน ใครจะให้ความสุขมากกว่ากันจะ นินา
- นินา : อย่าพูดถึงฟานีโอเลยคะ คินอย่างนี้ฉันไม่อยากจะคิดถึงใครนอกจากเธอคนเดียว
- เซซาร์ : (หัวเราะ) เธอไม่คิดถึงฟานีโอบ้างเลยหรือ
- นินา : ฉันไม่ได้รักเขาหรอก จะไปคิดถึงเขาทำไม
- เซซาร์ : แล้วก็โธ่แล้ว
- นินา : อย่าพูดถึงเขาเลยคะ ผู้ชายเลวๆ พรรณนี้! เธอฆ่าตายเสียได้ ก็เป็นการดีแล้ว เข้าไปข้างในหรือยังเล่าคะ ประตูเปิดไม่ออกหรือคะ
- เซซาร์ : ประตูนี้เขาไม่ค่อยเปิดกันหรอก หลายๆ ปีถึงจะเปิดกันสักทีหนึ่ง (ควักกุญแจออกไข แล้วค่อยๆ เปิดออก)
- นินา : เอ๊ะ ที่นี้ ดูเหมือนฉันจะเขามา ถ้าเป็นเวลากลางวัน ฉันคงจะจำได้
- เซซาร์ : เธออยากจะดูของขวัญที่ฉันจะให้แก่เธอไม่ใช่หรือ
- นินา : ก็เพราะอยากดูนะจ๊ะ ถึงได้ขอมเข้ามา หีบใหญ่ไหมคะ
- เซซาร์ : ใหญ่เบ้อเริ่มทีเดียว ผู้หญิงทุกคนจะต้องตกตะลึง เพราะมันเป็นเพชรทั้งหีบ ลงไปข้างในเถอะ นินา (หันไปปิดกุญแจประตู)
- นินา : เอ๊ะ นั่นใส่กุญแจทำไมคะ
- เซซาร์ : เธออยากรู้หรือ (หัวเราะก๊อง) อยากรู้หรือ นินา เดียวเธอก็คงรู้ ไปเถอะ ไปข้างล่างกัน ระวังนะ นินามีคัสเซียว (จูงนินาเดินลงมา นินางง ไม่พูดอะไร)

- เซซาร์ : (เมื่อลงมาถึงพื้นห้องแล้ว) เธอขึ้นอยู่กับประติมากรรมนินาจับจะจุดเทียน
- นินา : อย่าไปไกลนะคะ ฉันทิ้งแล้วเหลือเกิน ถ้าฉันลืมนึกไปไหนคะ
- เซซาร์ : ตื่นนิดเดียว เดียว ฉันจุดเทียนก่อน (หยิบเทียนหกเล่มออกจากกระเป๋า ซักไม้ ซักจุดทีละเล่ม เอาไปวางตามมุมต่างๆ จนหมดหกเล่ม เวทีสว่างขึ้น ให้เปิดไฟสว่างขึ้นทีละน้อยจนเห็นถนัด ตอนนี้ต้องการความสว่างบนเวที เพราะต้องการให้ผู้ดูแลเห็นสีหน้าของผู้แสดง ซึ่งต้องแสดงบทบาทของความรู้สึกตลอดทั้งฉาก ถ้าเวทีมืดสลัวจะเสียผล)
- นินา : (ทุกๆ ครั้งที่ไฟสว่างขึ้น เพราะเทียนไขจุดมากเล่มขึ้น ก็กวาดตามองดูรอบๆ อย่างหวาดกลัว พอไฟสว่างเต็มที่ ก็แน่ใจว่ากำลังยืนอยู่ในห้องเก็บศพ) วิว, เซซาร์ นีมันไม่ใช่ฉันนี่คะ นีมันห้องเก็บศพไม่ใช่หรือคะ
- เซซาร์ : (หัวเราะ) กลัวหรือเป็นา
- นินา : (โผล่เข้าไปหาแล้วกอดด้วยความกลัว) พาฉันออกไป.. พาฉันออกไป...ฉันกลัวค่ะ...ฉันทนไม่ได้..
- เซซาร์ : (หัวเราะในลำคอ) ถูกแล้วนี่คือห้องเก็บศพ แต่เธอทำไมจะต้องกลัว ชีวิตเป็นแค่ละครฉากหนึ่งเท่านั้น ฉากนี้เป็นฉากสุดท้ายของเธอ ไม่มีอะไรอีกแล้วที่เธอจะต้องกลัว
- นินา : เซซาร์ เธอหมายความว่าอะไร
- เซซาร์ : (หัวเราะ) แล้วเธอจะรู้ (ผลึกออก) คุณ นินา คุณเสียใจดี เธอจำอะไรได้บ้างไหม ?
- นินา : (มองดูรอบๆ อย่างตัวสั่น แล้วโผล่เข้ามากอดเซซาร์อีก) กอดฉันไว้ เซซาร์ กอดฉันไว้ ไร้ออกฉันไว้ซีคะ
- นินา : (ซบหน้าลงกับอก) ฉันกลัว...ฉันกลัว...
- เซซาร์ : (หัวเราะก้อง) นินา... เธอจำได้ไหม....คุณเสียใจดีเธอจำห้องใต้ดินห้องนี้ได้ไหม ?
- นินา : (โผล่เข้ามาหาเซซาร์) ฉันจำได้...ฉันจำได้..นี่มันห้องเก็บศพตระกูลโรมานี เซซาร์ เธอพาฉันเข้ามาทำไม
- เซซาร์ : พาเข้ามาทำไมนะรี (หัวเราะ) ฉันพาเธอมาที่นี่ก็เพื่อจะให้เธอลองทวนความจำของเธอคุณ ฉันอยากจะทำให้เธอจำอะไรได้บ้าง ถูกแล้ว นี่คือห้องใต้ศพของเธอ

ตระกูลโรมานี เธอจำเก่งมาก เพราะเธอไม่เคยเข้ามาส่งศพฟาบีโอเมื่อวันที่เขา
ตาย นั่งยังงั้น กีบใส่ศพฟาบีโอ จำได้ไหม

นินา : พาดิฉันออกไป พาดิฉันออกไป เซซาร์ ดิฉันกลัวฟาบีโอ... ดิฉันกลัวฟาบีโอ

เซซาร์ : เธอไม่ต้องกลัวฟาบีโอ ฟาบีโอไม่ใช่ผีหรอก ฟาบีโอยังเป็นคนอยู่ เธอจะ
กลัวฟาบีโอทำไม มาซิ มาดูฟาบีโอ

นินา : ฟาบีโอ...ฟาบีโออยู่ในโลง... ฉันไม่ดู ฉันไม่ดู.....

เซซาร์ : เธอต้องดู ไม่ดูไม่ได้ ฉันต้องทำให้เธอเข้าใจว่า ฉันเป็นใคร *(ลากมือนินาไป
ที่โลงฟาบีโอซึ่งเอาฝาปิดไว้)*

นินา : *(สับคมือ)* ไม่เอา... ไม่เอา...นี่เธอเป็นอะไรไปนี่ เซซาร์ ฉันทนดูหัวกะโหลก
ของฟาบีโอไม่ได้ ไม่เอา...ไม่เอา

เซซาร์ : *(ลากมือไปอย่างแรงจนถึงหีบศพฟาบีโอซึ่งเปิดฝาอยู่)* นินา วันนี้ เป็นสุดท้าย
ที่เราจะพูดอะไรกัน เธอต้องพิสูจน์ด้วยตาของเธอว่า ฟาบีโอเป็นใคร และ
ใครเป็นฟาบีโอ

นินา : ไม่เอา... ฉันไม่พิสูจน์ นี่อะไรกัน เซซาร์ฉันไม่เข้าใจเลย

เซซาร์ : *(หัวเราะ)* คุณศพฟาบีโอเสียให้เค็มตาซี แม่เมียรัก จำได้ไหม รู้หรือยังว่าฉัน
เป็นใคร เธอเคยนึกสงสัยฉัน เพราะใครๆ ก็พูดว่า หน้าฉันคล้ายฟาบีโอ ถ้า
ผมฉันไปขาว ฉันก็ต้องเหมือนฟาบีโออย่างลูกฝาแฝด เค็มวันนี้เธอเข้าใจหรือยัง
เล่า ว่าฉันเหมือนฟาบีโอหรือไม่ เข้าใจหรือยัง นินา คุณนับดาฉันซี *(ยื่นหน้า
เข้าไปใกล้)* คุณเสียให้แน่ นี่คือ นับดาของฟาบีโอใช่ไหม? ชีวิตของคนเรามัน
อยู่ที่นับดา นับดาบอกได้เสมอว่าเราเป็นใคร-เธอเคยขอคุณนับดาฉัน เคยขอ
ให้ฉันถอดแว่น ฉันได้ปฏิเสธและขอผลัดว่า ให้ถึงวันแต่งงานแล้วฉันจะให้
เธอดู เราแต่งงานกันเมื่อเช้า พอดตกค่ำ ฉันก็ถอดให้เธอดูตาของฉัน ฉันคงไม่
ได้ผิดพลาดเลยไม่ใช่หรือ?

นินา : เซซาร์ ... เธอ...เธอ...คือใคร?

เซซาร์ : อย่าเรียกฉันว่า เซซาร์ ฉันไม่ใช่แกนดัเซซาร์ โอสิวา ฉันคือฟาบีโอ โรมานี
ผู้คนแรกของเธอ

- นินา : นี้อะไรกัน (ถอยหลังกรูดอย่างหวาดกลัว) ... นี้อะไรกัน... (ยังถอยหลังอยู่)...
ไม่จริง... ไม่จริง... เธอไม่ใช่ฟาบีโอ... ฟาบีโอ... ฟาบีโอตายแล้ว... ฟาบีโอ
ตายนานแล้ว....
- เชซาร : (เดินตาม) แปลกใจหรือ แม่เมียร์รัก อ่าแปลกใจซี มันไม่มีอะไรแปลก ฟาบีโอ
โรมานียังไม่ตาย ฟาบีโอกำลังยืนอยู่ต่อหน้าเธอที่นี่ ขอให้เชื่อเถิด นินา ว่าฉัน
คือฟาบีโอ ตัวของเธอ เมื่อหกเดือนก่อน
- นินา : ฟาบีโอ... เธอ... เธอ.... เธอเป็นผีใช่ไหม ? ...ผี... ได้โปรดเถิด... ผีฟาบีโอ...
ได้โปรดเถิด อย่าทำอะไรฉันเลย
- เชซาร : (โกรธ) ฉันไม่ใช่ผี ฉันเป็นคน ไม่เชื่อหรือนินา ถ้าเธอไม่เชื่อ ฉันจะกรีดเลือด
ให้เธอดู (ควักกริชออกมากรีดเลือดที่แขน) เห็นไหม สีมันยังแดงแฉะที่
เดี๋ยว.... นี่คือเลือดของฟาบีโอ ...เลือดที่ยังอุ่นอยู่... เลือดของมนุษย์ที่ยังไม่ตาย
- นินา : (ตกใจกลัว) ฟาบีโอ... เธอ... เธอ... คือฟาบีโอจริงๆ หรือนี่ ฟาบีโอ ได้โปรด
เถิด ฟาบีโอ (ชมหน้าลงกับมือแล้วสะอื้น)
- เชซาร : (เข้าไปจับแขนขึ้น นินาเอามือปิดตา แต่ถูกแกะออก) ขอเสียที่เถิด อ่าปิด
ตา ฉันต้องการให้เธอดูหน้าผากคนมรกตของเธอให้เต็มตาทีเดียว นินา เธอจำ
ฉันไม่ได้เพราะผมฉันขาวใช่ไหม ผมของฉันขาวหมดเพราะฉันกลัวจนทนไม่
ได้ เที่ยงคืนในห้องเก็บศพ ถูกขังอยู่คนเดียว มีมนุษย์ที่โหดร้ายที่ทนได้ ผม
มันก็ต้องขาว ขอบใจเธอเหลือเกินที่เธอฝังฉันไว้อย่างคนขอทาน โลงจึงตอ
คาปูไว้หยาบๆ ดันสองสามทีก็เปิดได้ ฉันถึงรอดชีวิตมาขืนอยู่ที่นี่ ฉันไม่คิด
หรอกว่าฉันจะหนีออกไปจากไอ้ห้องบ้านี้ได้ แต่ฉันยังเคราะห์ดี อ้ายพวกโจร
มันเจาะรูไว้ที่กำแพง ฉันจึงรอดออกไปได้ แต่ว่า.. (หัวเราะ) เดียวนี้ฉันอุดรู
นั้นเสียแล้ว ฉันเอาช่างปูนมาอุดกระทั่งมดตัวเดียวก็หนีออกไปไม่ได้ ถ้าใคร
มาถูกขังอยู่ในห้องนี้ แน่นอนเหลือเกิน ผมจะต้องขาวเหมือนฉัน (หัวเราะ)
ถูกขังอยู่ในห้องไว้สัปดาห์เที่ยงคืน... มันหน้ากลัวจนแทบจะเป็นบ้า.... เที่ยง
คืน.... เที่ยงคืนในห้องเก็บศพ.... เที่ยงคืนในป่าช้า (หัวเราะ)
- นินา : ฟาบีโอ... ได้โปรดเถอะกะ... พาคิดฉันไปจากที่นี่ คิดฉันยอมทุกอย่าง ยอมรับ
โทษทุกอย่าง ขออย่างเดียวกันนั้น ขอให้คิดฉันออกไปจากที่นี่ (เข้าไปกอด แต่
ถูกผลักออก ก็เซซุดตัวลงกับพื้น)

- เซซาร์ : เธอจะไม่ได้ออกไปจากที่นี่ เธอไม่มีหวังจะออกไปจากที่นี่ (หัวเราะก้อง) นีนา เธอจะต้องใช้หนี้ของเธออย่างทีก็โคได้ใช้มาแล้ว เธอหักหลังฉัน เธอเป็นชู้กับทีโค เป็นชู้กันทั้งๆ ที่ฉันยังไม่ตาย บาปของเธออันนี้ พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้เธอเลย นั่นประการหนึ่งอีกประการหนึ่ง เธอเป็นคนฆ่าคาราน้อย เธอทอดทิ้งเลือดในอกของเธอ เธอทิ้งลูกของฉันให้ตาย เธอไม่ได้เหลียวแลเลย เธอปล่อยให้คาราน้อยตาย ตายเหมือนเด็กข้างถนน บาปอันนี้พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้เป็นอันขาด และฉันก็จะไม่ยกโทษให้เธออย่างแน่นอน
- นีนา : ฟาบีโอ (กระเด็นเข้าไปกอดขา) ฟาบีโอ ขา ฉันรู้แล้วว่าผิดโปรดยกโทษให้ฉัน ยกโทษให้ฉัน สงสารฉันโปรดอย่าใจร้าย
- เซซาร์ : ใจร้ายหรือ (หัวเราะ) ฉันเคาไม่ผิด ในที่สุดเธอก็ต้องคลานมากอดขาฉัน ฉันยินดีเป็นคนใจร้าย เพื่อจะสอนว่าถ้าเธอทำบาป เธอจะต้องใช้หนี้ ฉันได้พยายามปลอมตัวเป็นคนาคต์ เซซาร์ พยายามติดต่อกับเธอ พยายามแย่งเธอมาจากทีโค ฉันได้ทำสำเร็จหมดทุกอย่าง และฉันก็ฆ่าทีโคตาย นั่นก็เป็นความสำเร็จอีกขั้นหนึ่งของความพยายาม ต่อจากนั้นฉันก็สำเร็จความพยายามของจำเป็นขั้นที่สาม คือ ได้แต่งงานกับเธอเมื่อเช้า แล้วก็ เดียวนี้...(หัวเราะก้อง) ฉันก็กำลังจะสำเร็จความพยายามของฉันเป็นขั้นที่สี่คือขั้นสุดท้าย ยังเหลืออีกคนเดียวคือเธอ เธอต้องการจะรู้ไหม ว่าฉันจะทำอะไรกับเธอ
- นีนา : ฟาบีโอ (กอดขาไว้แน่น).. เธอจะทำอะไรกับฉัน...อย่า...อย่า...อย่าฆ่าดิฉันเสียเลย ดิฉันยังสาว ยังต้องการจะดูโลกต่อไปอีก ได้โปรดเถิดคะ ฟาบีโอ โปรดอย่าให้ฉันต้องตายเลย (สะอื้นเกลือกหน้าอับขาเซซาร์)
- เซซาร์ : (หัวเราะ) ฉันจะไม่ฆ่าเธอ นีนา ไม่ฆ่าเธอแน่นอน มือของฉันสะอาดพอที่จะไม่ฆ่าผู้หญิงอย่างเธอ
- นีนา : แล้วเธอจะทำอะไรกับฉัน
- เซซาร์ : อ้อ..ฉันจะไม่ทำอะไรกับเธอ ฉันจะเดินออกไปจากห้องนี้ ขึ้นบันไดนั้น (ขึ้นบันได)...ไขกุญแจและเปิดประตูเหล็กออก.. แล้วฉันก็เดินออกไปข้างนอก...ออกไปหาความสุขและอิสรภาพที่เป็นของฉัน
- นีนา : (ร้องอย่างกระวนกระวาย) แล้วดิฉันเล่า...ฟาบีโอ....แล้วดิฉันเล่า

- เซซาร์ : เธอนะหรือ... (หัวเราะ) เธอก็อยู่กับนะซี...อยู่กับศพ...อยู่กับความมืด...อยู่
อย่างที่ผมเคยอยู่มาแล้ว เมื่อตอนที่เธอฝังฉันทั้งเป็น
- นินา : (ตกใจตัวสั่น) ฟาบีโอ... (กระซอกเสียงเซซาร์)...ฟาบีโอ...อย่า...อย่าฆ่าฉัน
ด้วยวิธีนั้น...โปรดอย่า...ฟาบีโอ โปรดกรุณาละ...ฟาบีโอ....
- เซซาร์ : ฉันไม่ได้ฆ่าเธอ เธอฆ่าตัวของเธอเองต่างหาก
- นินา : (เงยหน้าขึ้นจ้องฟาบีโอ) เธอเป็นบ้าไปหรือ...ฟาบีโอ เป็นบ้าไปแล้วหรือ เธอ
กำลังฆ่าคน เธอจะต้องถูกจับถูกใส่ตาราง...ถูกประหารชีวิต เรามาตกลงกันดี
กว่า ถ้าคิดฉันทาย เธอก็จะต้องตายด้วย เธอจะหนีรอดมือกฎหมายไปไม่ได้
- เซซาร์ : (หัวเราะ) หมคประตุแล้วหรือถึงได้มาขู่ฉัน ฉันได้เตรียมการไว้เสร็จแล้ว ถิ่น
นี้ฉันจะขังเธอไว้ที่นี่ ฉันจะออกจากเนเปิลส์พรุ่งนี้เช้า แล้วต่อจากนั้น ถิ่นก็จะ
หายตัวไปจากอิตาลี
- นินา : ฟาบีโอ...เธอจะใจร้ายไปถึงไหน เธอขังฉันไม่ได้ ฉันจะตะโกนให้คนมาจับ
เธอ... จับเอาเธอไปส่งตำรวจ (ลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งขึ้นบันไดไปที่ประตูเหล็ก เอา
มือเข่าจี้เหล็ก แล้วตะโกน) ช่วยด้วย...ช่วยด้วย ฆ่ากันตาย ช่วยด้วย..
- เซซาร์ : (ยืนกอดอก มองดู แล้วหัวเราะ) ไม่มีประโยชน์หรอก.. แม่เมย์รัก ป่าช้าแห่ง
นี้อยู่ห่างหมู่บ้านหลายไมล์ เสียงเธอไปไม่ถึงดอก แล้วก็...คิดดูซิ... ใครจะมา
เดินเล่นอยู่ในป่าช้าในเวลาเด็กคลื่นเช่นนี้ มนุษย์ไม่มาคิดขาด จะมาก็แต่ผี
เท่านั้น มีประโยชน์อะไรที่จะเรียกผีมาช่วย มันจะมาหลอกเธอตาย อย่าไป
เรียกมันเลย
- นินา : ช่วยด้วย...ช่วยด้วย
- เซซาร์ : ถนอมเสียงของเธอไว้ดีกว่า นินา ถ้าเธอร้องเพลงผีจะพอใจฟังมากกว่ากระมัง
(นินายังคงร้องอยู่ที่ประตู ร้องจนเหนื่อย แล้วก็ค่อยๆ รูดตัวลงนั่งซบหน้าสะอื้นกับซี่เหล็ก)
(นินายังคงสะอื้นอยู่)
- เซซาร์ : (หัวเราะ) ลงมาเถื่อนานินา ลงมาคุยกันอีกสักนิดเถอะ ถิ่นอยากให้เธอไปดู
สมบัติที่ฉันจะให้มันเป็นของขวัญ
- นินา : (หันหน้ามามองอย่างโกรธ) ฟาบีโอ ถิ่นไม่นึกหรอกว่าเธอจะใจร้ายอย่างนี้
ฉันจะลงไปทำไม ถิ่นลงไปเธอก็จะขึ้นมา แล้วก็ไขประตูหนีฉันไปเท่านั้นเอง
ฉันจะนั่งอยู่ที่นี้แหละ ถ้าฉันออกไปไม่ได้ เธอก็ต้องออกไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

- เชซซาร : (หัวเราะ) ยิงจับหรือ... บ๊อบบี้... ค่ะ... กับเธอไม่ลงมา... จับก็จะลงมา... ลงมา...
 ก่อนๆ... เดินไปที่กับใคร... แล้วก็ก่อนๆ... ก้าวขึ้นไปทีละขั้น)
- นินา : (จับซีกรงเหล็กแน่น) ฟานีโอ... เธออย่าใจร้ายให้มากนักเลย
- เชซซาร : (ยังคงก้าวขึ้นบันไดอย่างช้าๆ ทำท่าถ่มมึงทิ้ง) ใจร้ายหรือ... จับก็อยากจะทำใจร้าย...
 ให้เธอดูเหมือนกัน (ก้าวขึ้นไปดึงตัว)... ลงมา (จับแขนจุด) อย่าให้ฉันต้องใช้...
 กำลังหน่อยเลย
- นินา : อย่างนะ... ฟานีโอ... อย่างนะ... บอกว่าไม่เอา.. ไม่เอา ฟานีโอ... ออกไป... ออก...
 ไป... ไม่เอา... ฉันไม่ไป... ฉันไม่ไป
- เชซซาร : (ลากแขนดึงจนกระทั่งนินาต้องปล่อยซีกรงเหล็ก) ลงมา... ลงมา... ฉันไม่...
 อยากจะใช้กำลังเลย นินา... แต่เธอไม่ให้โอกาสฉันเป็นสุภาพบุรุษนี่
- นินา : (มองเห็นกริชที่เหน็บอยู่ที่เอวเชซซาร จึงอุบายเข้ากอด) อย่างมาดิฉัน ฟานีโอ...
 อย่างมาดิฉันเลย (กระซอกกริชออกมา... แล้วยกขึ้นจะจ้วงแทง... แต่เชซซารจับมือ...
 ไว้แล้วบิดกริชตกจากมือ)
- เชซซาร : (เสียงกร้าว) เธอนี่ก็คือพิษคือ... นี่เอง (เสียงกร้าว) เธอขออย่าให้ฉันมาเธอ... แต่ผลอนิด...
 เดียว... เธอก็กลับจะฆ่าฉัน
- นินา : (พยายามดิ้น) ปล่อย... ฟานีโอ... ปล่อย... ช่วยด้วย... ช่วยด้วย
- เชซซาร : อย่างร้องเลขน่าไม่มีประโยชน์หรอก (มุดลงมาจนถึงพื้นล่าง)
- นินา : (ดิ้น) ฉันบอกให้ปล่อย... ปล่อยนะ... ฟานีโอ
- เชซซาร : (ดิ้น) ก่อน... นินา... ก่อน... ฉันมีอะไรอีกอย่างหนึ่งจะพูดกับเธอ (ลากไปที่โถง...
 ใต้เพชฌ) เรามาที่นี่ก็เพื่อจะดูสมบัติที่ฉันซ่อนไว้... เธอรักเพชรมาก... เธอจึงยอม...
 มากับฉันถึงป่าช้า... ฉันจะทำให้เธอสมหวังเดี๋ยวนี้แหละ... นินา... นี่ขังใจหีบเพชร...
 นี้แหละหีบเพชรละ
- นินา : (ดิ้น) นี่มันโง่... ปล่อย... ฟานีโอ... ปล่อย... ฉันจะเป็นบ้าตายแล้ว... ปล่อยฉัน
- เชซซาร : (หัวร่อรวน) กลัวรี? ถ้าฉันเปิดให้เธอดูก็จะตากลไปเท่านั้นเอง (จับแขนนินา...
 ไว้มือหนึ่ง... อีกมือหนึ่งเอื้อมลงไปจะเปิดฝาโถง)
- นินา : ไม่เอา... ไม่เอา... อย่าเปิด... ฉันทนไม่ไหว... ฉันดูไม่ได้... ฟานีโอ... อย่า...
 ไม่เอา... ไม่เอา...

- เซซาร์ : นีนา...เธอนึกว่าจะได้ดูหัวกระโหลกผีหรือ ไม่มีหรือเธอ อย่าบ้าไปหน่อยเลย (ดึงฝ่ามือหลุดออกมา-ลูคนีนาเข้าไปดู)
- เซซาร์ : เก็นใหม่ ? มีกระดูกผีสักชิ้นหนึ่งไหม ? มีไหม ? (หัวเราะ)
- นีนา : (เซซาร์ปล่อยแขน นีนาขึ้นตะลึง ดูเครื่องเพชรในโลง) จริงหรือนี่...นี่เพชรหรือ...นี่เพชรหรือ....
- เซซาร์ : (ก้มลงหยิบสังวาลย์เพชรขึ้นมาเส้นหนึ่ง) ลองสวมดูซิ นีนา สังวาลย์ สายนี้จะทำให้เธอเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลก
- นีนา : ฟาบีโอ, (รับสังวาลย์มาดูอย่างตะลึง)
- เซซาร์ : (หัวเราะ) ฉันทว่าแล้วใหม่ละ ว่าเธอจะต้องชอบ นีนา เธอเกิดมาเพื่อจะรักเพชร เธอรักเพชรยิ่งกว่าหัวใจที่ซื่อตรงของผู้ชาย เธอทิ้งกิโคมามาหาคันก็เพราะเพชร เพชรทำให้เธอลืมลูกลืมผัว เพชรทำให้เธอทรยศต่อทุกคน แม้แต่ตัวของเธอเอง เคียวนี้สนใจเธอหรือยัง นีนา?...เพชรหีบเบื้อเรือนี่สนใจเธอหรือยัง มันจะต้องทำให้เธอเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลก ใช่ไหมละ นีนา ? (หัวเราะ) เพราะฉะนั้น นิน เก็นรัก เธอจงอยู่กับเพชรเถิด ฉันทขอมอบให้เป็นของขวัญแก่เธอทั้งหีบ
- นีนา : ฟาบีโอ .. ฟาบีโอจ๋า... ได้โปรดเถิด... ฉันทต้องการเธอ... ต้องการความรักของเธอ.. ขกโทษให้ฉันท...เราจะอยู่ด้วยกันด้วยความสุข...เธอไม่คิดหรือคะ ว่าเพชรทั้งหีบนี้จะทำให้เราเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เราจะเป็นคนมั่งมีที่สุดในโลก... ฉันทยังไม่อยากตาย... ฉันทอยากเป็นเจ้าของเพชรเหล่านี้...
- เซซาร์ : (หัวเราะงอหาย) อยากเป็นเจ้าของเพชรรี นีนา, อ้อ, เธออยากเป็นเจ้าของเพชร แต่เธอไม่อยากตาย, เธอเป็นห่วงเพชร ฉันทก็ว่าอย่างนั้นแหละ เธอเห็นเพชร เข้าแล้ว เธอจะขายลงยังงั เธอแน่ใจหรือว่า เธอต้องการตัวฉันท เธอต้องการฉันทหรือต้องการเพชรแน่ (หัวเราะเยาะ) นินแ่นะ นีนา , ฉันทให้เธอสมความปรารถนาแล้ว ฉันทมีเพชรให้เธอแล้ว หีบเบื้อเรือ ไม่มีผู้หญิงคนไหนหรือที่ มีเพชรมากกว่าเธอ ฉันทขอเชิญเธอออกภิรมย์กับเพชรของเธอให้สบายอยู่ในห้องนี้แต่คนเดียวเถอะ ฉันทไปแล้ว

(เซซาร์ ผละออกเดินจะขึ้นบันไดออกไปข้างนอกห้องเก็บศพ เพื่อปิดประตูขังนีนา แต่

นีนาวิ่งไปกอดขาไว้)

นินา : ฟาบีโอขา...ได้โปรดยกโทษ...อย่ามาคิดฉันวิธีนี้โปรดอย่ามาคิดฉันอย่างนี้...อย่าทิ้งฉันไว้ที่นี่...มันตายยากเหลือเกิน

เซซาร์ : (มองหน้าอย่างลึกลับใจ แต่แล้วก็พยายามทำใจให้เข้มแข็ง ผลักนินากระเด็นออกไป) ออกไป...ออกไปให้พ้น...ฉันไม่ต้องการเธออีกแล้ว...อ้าว,นี่แน่ะ...ไม้กางเขน เอาไว้เป็นเพื่อนซี้...เธอคงจำได้ไม่ใช่หรือ ฉันถูกฝังกับไม้กางเขนอันนี้....(โยนไม้กางเขนให้)

(นินาหุบไม้กางเขนขึ้นมาแล้วจะตั้งมองอย่างงง ความโกรธได้ทวีขึ้นพร้อมกับความกลัว จึงตัดสินใจเลือกวิธีสุดท้ายอีกครั้งหนึ่ง ถลันวิ่งไปหุบกริชที่ตกอยู่เชิงบันไดมาถือไว้)

นินา : ตายเสียเถอะ ฟาบีโอ คนใจร้ายอย่างเธออยู่ไปก็หนักแผ่นดินเปล่า (นินาเข้าแทง เซซาร์หลบ และปล้ำสลัดกริชกระเด็นไป)

เซซาร์ : งูพิษอย่างเธอ ฉันจะต้องใช้กำลังบังคับ...ลงไปอยู่ในโลงเถอะนินา ฉันเคยอยู่มาครั้งหนึ่ง คราวนี้ถึงเวรเธอบ้างแล้ว

(ลากตัวไปที่โลงของฟาบีโอที่เปิดฝาอยู่ ปล้ำจับนินาจะเอาใส่โลง นินากรีดร้อง ความกลัวและความเหนียวไค้ถึงขีดสุด จึงสลบพับอยู่ในมือของเซซาร์ เซซาร์ ค่อยๆ วางนินาลงข้างๆ โลง)

เซซาร์ : (มองดูอย่างสงสาร แต่ก็หักใจ) ความสงสารเป็นศัตรูของความพยายาม เราต้องไม่สงสาร (ขบกราม ยึดอกแสดงความเข้มแข็ง แล้วฉีกใจหันหลังออกเดินไปที่บันได เตรียมจะขึ้นไปประตูเหล็ก แต่แล้วก็ล้งเลอยู่ที่ยิงบันไดหันกลับมามองนินาอีก เมื่อไม่เห็นนินาไหวคิงก็วิ่งขึ้นบันไดจะไปประตูเหล็ก ทันนั้นนินาก็พลิกตัวพื้น มองดูรอบตัวไม่เห็นเซซาร์ ก็คิดว่าถูกขังอยู่คนเดียว จึงกรีดร้อง แล้วลุกขึ้นวิ่งเปะปะอย่างล้นลุกคลุกคลาน แสดงความกลัวจนสุดขีด ต่อจากนี้สติก็วิปลาศ)

นินา : (ค่อยๆ โขเซลุกขึ้น แล้วหัวเราะเสียงแหลม นานพคควร) เพชร... เพชร.....โอ, พระผู้เป็นเจ้าประทานเพชรให้แก่เราแล้ว.....เราเป็นคนที่มั่งมีที่สุดในเนเปิลส์.....มั่งมียิ่งกว่านางพญา....(โขเซไปที่โลงใส่เพชร แล้วโกยขึ้นมาดูเล่น) คูซี...มีอยู่เยอะแยะ.....งามอะไรอย่างนี้.....นั่นโอปอ.....นั่นมรกต.....นั่นทับทิม.....นั่นไข่มุก...โอ, มากมาอะไรอย่างนี้...เราเป็นเศรษฐีแล้ว....(หัวเราะงอหาย)...เราเป็นเศรษฐีแล้ว..

(เซซาร์ได้ยื่นเสียงประหลาดก็หันหลังกลับลงมาที่เชิงบันไดข้างล่าง เกาะผนังหินยื่นมอ
คูนีนาอย่างฉงน ไฟเวทีที่ห้องจมนมืดสนิท เหลือแต่เทียนที่จุดอยู่ริบหรี่ ผีก็โคค่อยๆ เดินออก
จากหลังข้างโลง ใช้แสงสรีวิทยาศาสตร์เพื่อให้เห็นแสงเรืองเป็นรูปโครงกระดูกที่ตัวผี)

นีนา : (ร้องอย่างดีใจ) กีโค...กีโค...เธอมารับฉันหรือ...เดี๋ยวก่อน...กีโค...ให้จับ
เลือกเพชรให้เสร็จเสียก่อน...ฉันเป็นเศรษฐีแล้ว...ฉันมีเพชรเต็มหีบ...ฉันจะ
ต้องเอาไปด้วย...คอยฉันเดี๋ยวนะ..(ก้มลงเลือกเพชรต่อไป ผีก็โคเดินไปเดินมา
เซซาร์ มองคูนีนาอย่างแปลกใจ เพราะตนเองหาได้เห็นผีก็โคไม่ เห็นแต่นี
นาคนเดียว เพราะสติวิปลาสไป)

เซซาร์ : นีนา...นีนา กีโคอะไร ฉันไม่เห็นมีกีโค เธอเป็นอะไรไป

นีนา : (หัวเราะ หันมาทางกีโค) กีโคพ่อยอดรัก...ยกโทษให้ฉันนะ...ฉันผิดไปแล้ว...
ต่อไปนี่ ฉันจะรักเธอคนเดียว...กีโค พ่อยอดชีวิต...กีโค, มาจี...มาหาคัน (ชู
แขนออกไปหา) มากอดฉันไว้...มาจูบฉันเสีย...เธอคิดถึงฉันมากไม่ใช่หรือ..
มาจี, กีโค...มาช่วยกันเลือกเพชร...เราจะไปอยู่ในเมืองสวรรค์ด้วยกัน...เรา
จะเฝ้าคนมั่งมีที่สุดในเมืองสวรรค์...กีโค, มาหาคันซิคะ...ยืนนิ่งอยู่ทำไม..
อ้อ...เธอคงอยากฟังฉันร้องเพลง...ได้ซีกีโค ฉันจะร้องให้ฟัง

(ร้องเพลงอย่างคนบ้า)

เซซาร์ : (มองรอบห้อง พยายามค้นหากีโค แต่ก็ไม่เห็น เสียงเพลงซึ่งผิดปกติ ทำให้
ขนลุกทั้งตัว ยืนกระสับกระส่าย ความเกรี้ยวกราดค่อยๆ ลดลงไป เหลืออยู่แต่
ความสงสาร) นีนา...นีนา เธอเป็นอะไรไป...นีนา...นีนา...ทำไมถึงไม่ตอบ
ฉัน

นีนา : (หัวเราะ) ใจกะ กีโค เพลงเพราะไหมกะ เธอชอบไม่ใช่หรือเพลงนี้...มาจี
กีโค, พ่อยอดรัก มากอดให้ฉันอุ่นสักนิดเถอะ.....ฉันเหงาใจเต็มทีแล้ว.....มา
ซิคะ...กีโค

เซซาร์ : (ความสงสารทวีขึ้น ความกลัวก็ทวีขึ้น - ความหึงหวั่นได้หมดไป) นีนา...
เธอเป็นบ้าหรือ...เธอล้วงเงินเป็นบ้าไปแล้วหรือ...เธอเรียกกีโคทำไม ? ฉันไม่
เห็นมีกีโคสักนิด

นีนา : ยืนอยู่นั่นเอง กีโค เธอไม่เคยขลาดคู่หูหญิงเลขนี้ วันนี้ทำไมถึงเป็นคนดีขี้เง่า
(หัวเราะ) ดิจริงนะ กีโค, อ้อ เธอจะเกี้ยวให้ฉันไปหาหรือ ได้ซี กีโค ฉันจะ

ไปหาเธอเอง.....ไปให้เธอถอด.....ถอดให้แม่บ่นะล่ะ.....ทีโศ (หัวเราะ
พลางเดินพลาง ทำทางที่เดินปะปะไม่มีสติ)

เซซาร : นีนา..นีนา...เธอจะไปไหน (เสียงสั่นด้วยความกลัวและสงสาร) จันทน์ไม่ไหว
แล้ว.....ฉันทำให้เธอเป็นบ้า...ฉันฆ่าเธอ....ฉันยอมแพ้แล้ว...ฉันพยายามเธอ
ต่อไปไม่ลงแล้ว...นีนา...นีนา...กลับมาหาฉัน...กลับมาหาฉัน

(ขยับตัวจะตามเข้าไปจุด แต่ยังไม่ทันจะก้าวออกเดินก็ซังกในทันทีที่มีเสียงโครมครามดัง
สนั่นวันไหว แสดงว่าได้เกิดแผ่นดินไหวขึ้น ที โศ หายตัวไปข้างโลงนีนาเดินเข้าไปใกล้ผนัง
ทันใดนั้นเองหินก็พังลงมาทับ)

เซซาร : แผ่นดินไหว...นีนา...นีนา ... (วิ่งเข้าไปดูก็เห็นแค่มือของนีนากระดิกอยู่
พยายามผลัดหิน แต่ผลัดไม่ไหว จึงวิ่งไปหยิบเทียนมาส่องดู ตอนนีใช้ไฟ
ฉายช่วยเพื่อให้เห็นมือที่เด่นอยู่ระริก จนกระทั่งนิ่งไป)

เซซาร : นีนา...อย่าเพิ่งตาย....นีนา....ฉันแพ้แล้ว จันทน์เห็นเธอตายอย่างนี้ไม่ไหวแล้ว
(เข้าไปพยายามผลัดหินอีก เหนื่อยหอบ แต่หินไม่เขยื้อน) นีนา....เธอตายแล้ว
หรือ...เลือด...โอ...เลือด...เลือดไหลเหมือนแม่น้ำ เธอตายแล้ว ...นีนา....
เธอตายแล้ว....(ก้มลงประคองมือขึ้นเจ็บ) เธอไม่รู้หรือว่า...ทุกอย่างที่ฉัน
เกลียดเธอ แต่ฉันก็รักเธอไม่ได้ เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ฉันรัก...แต่ว่า...
ฉัน...ฉันเป็นคนโชคร้าย เธอหนีฉันไป.....เธอไม่ได้รักฉัน...โอ....นีนา....
นีนา...รักฉันสักนิดเถอะก่อนที่เธอจะตาย.....(เห็นไม้กางเขนตกอยู่ ก็หยิบขึ้น
มายัดไว้ในมือนีนา).....ฉันให้เธอได้แต่ไม้กางเขน...เอาคิดตัวไปเถิด...นีนา
จ๋า...แล้วพระเจ้าจะยกโทษให้เธอ...(ค่อยๆ วางมือนั้นลง แล้วค่อยๆ ถอยห่าง
ออกมา ทำทางเต็มไปด้วยความหวาดกลัว พอถอยออกมาได้หน่อยก็เบือน
หน้าหนีแล้วยกมือขึ้นปิดตา ต่อจากนั้นก็วิ่งไปที่บันได ยืนนิ่งแหงนมองดูแสง
เดือน ที่ประตูเหล็ก แล้วค่อยๆ หันมาดูนีนาอย่างหวาดกลัวและเสียขวัญ
ทันใดนั้นมือของนีนาก็กระดิกอีก เซซารผงะหงายอย่างตกใจสุดขีด)

(ดนตรีทำเพลงวิญญาณลอย แล้วมีเสียงระฆังตี 12 ครั้ง เคล้าไปกับเสียงดนตรี และใน
ขณะนี้เซซารก็พูดออกมาด้วยความหวาดกลัว

เซซามร : มือเธอกระดิกอีกแล้ว ฉันดูไม่ได้ ล่อหลอกฉันนี่นา บ่่ากระดิกมือเรียกฉัน
 ฉันทนไม่ไหว ทนไม่ไหวแล้ว (หีบหลังวิ่งซึบกับใจ ก้าวรีบและความกลัว
 ทำให้ล้มลุกตลกกลาน หุกลเหนือหอบที่กลางบันได มองดูที่มือแล้วก็ดูที่
 ประดู) เที่ยงคืน... เที่ยงคืนแล้ว...มินา อย่า...อย่าทำให้ฉันตกใจตายเลย...
 (ยันตัวลุกขึ้นโซเซไปเกาะประดูเหล็ก ล้วงกุญแจออกมาไขเวลาสี่ลาน เปิด
 ประดูแล้วโจนหายออกไปข้างนอก)

(เสียงดนตรียังคงคล้าอยู่ เสียงระฆังยังคงดังต่อไปช้าๆ จนครบ 12 ครั้ง)

จบเรื่อง.....

ภาคผนวก ข
ประวัติครุฑดดา ศิลปบรรเลง (สารตายน)
อดีตผู้กำกับการแสดงคณะภควดี

ประวัติครูลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน)

อดีตผู้กำกับการแสดงคณะผกาวัลลี

ลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) เกิดเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2463 ณ ตำบลสวนมะลิ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นบุตรของหลวงชนกรพิทักษ์ กับนางเขียน ชนกรพิทักษ์ เข้ารับการศึกษารั้งแรก ณ โรงเรียนเบญจมราชาลัย จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ต่อมาจึงได้ลาออกจากโรงเรียนเดิมเพื่อเข้าศึกษาต่อ ณ สถาบันนาฏดุริยางคศาสตร์ กรมศิลปากร ตามคำชักชวนของคุณหญิงประภาพรรณ วิจิตรวาทการภรรยาของฯ หลวงวิจิตรวาทการ ยศคืออธิบดีกรมศิลปากรคนแรก ในขณะที่ครูลัดดา ศิลปบรรเลงกำลังศึกษาอยู่ภายในโรงเรียนเบญจมราชาลัยนั้น ทางโรงเรียนได้เปิดแผนกดนตรีและเชิด คุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลง ให้มาทำการสอนพิเศษทางด้านดนตรีไทยให้แก่นักเรียนภายในโรงเรียนและในบรรดา ลูกศิษย์ของคุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลง ที่มีอยู่ในโรงเรียนเบญจมราชาลัยนั้นก็รวมถึงครูลัดดา ซึ่งเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งที่เป็นที่รักและที่โปรดปรานของคุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลงเป็นอย่างดี เนื่องจากครูลัดดา เป็นผู้ที่มีความเฉลียวฉลาดในการศึกษาวิชาศิลปะการบรรเลงซิมจากคุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลงได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้เธอได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากคุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลงเป็นพิเศษ ต่อมาข่าวความนิยมนิยมชมชอบในตัวครูลัดดาของคุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลงล่วงรู้ถึงคุณหญิงประภาพรรณ วิจิตรวาทการ คุณหญิงประภาพรรณจึงได้มีชักชวนให้ครูลัดดาเข้าไปศึกษาต่อในสถาบันนาฏดุริยางคศาสตร์ ซึ่งก่อตั้งขึ้นเป็นครั้งแรก ครูลัดดาจึงตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนเดิม และขอให้บิดานำไปสมัครเรียนต่อ ณ สถาบันนาฏดุริยางคศาสตร์ แผนกดุริยางคศิลป์ ในวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2477

ครูลัดดาได้ศึกษาอยู่ในแผนกดุริยางคศิลป์จนสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยม 8 เมื่อปี พ.ศ. 2481 ต่อมาจึงเข้ารับราชการในสถาบันนาฏดุริยางคศาสตร์ระยะหนึ่ง ต่อมาจึงได้ลาออกจากราชการในปี พ.ศ. 2486 ภายหลังจากลาออกจากราชการ ครูลัดดาได้มีส่วนร่วมในการก่อตั้งคณะละครผกาวัลลีขึ้นระยะแรกใช้ชื่อคณะว่า คณะศิษย์เก่าศิลปากร เปิดการแสดงละครเวทีเรื่องแรก ในเรื่องผกาวัลลีของแสงทอง โดยเปิดทำการแสดง ณ โรงละครศิลปากร (หลังเดิม) จนได้รับความนิย

จากผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง จนผู้ชมต่างเรียกชื่อคณะละครศิษย์เก่าศิลปากรเป็นที่นิยมกันติดปากว่า คณะ ผกาวัลลี ดังนั้นคณะศิษย์เก่าศิลปากรจึงได้เปลี่ยนชื่อของคณะใหม่ โดยใช้ชื่อว่า ผกาวัลลี ตามคำนิยม ของผู้ชมในขณะนั้น

คณะผกาวัลลีได้ยุติกิจการลง ในปี พ.ศ. 2493 ครูลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) และผู้ ร่วมคณะอีก 2 ท่าน คือ ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง และคุณหญิงจิ้น ศิลปบรรเลง เปิดโรงเรียน สอนนาฏศิลป์ไทยโดยใช้ชื่อว่า ผกาวัลลีนาฏดุริยางค์ จัดการแสดงนาฏศิลป์ไทย บริการให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้ชมการแสดงบนเวทีขนาดเล็กที่จัดขึ้นภายในบริเวณบ้านพักของตระกูล ศิลปบรรเลง ณ ตำบลบ้านบาตร ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับวัดสระเกศ (วัดภูเขาทอง) ในปัจจุบัน

เมื่อก้าวย้อนกลับไปในขณะที่ครูที่ลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) กำลังศึกษาอยู่ในแผนก ดุริยางคศิลป์ กรมศิลปากร บ่อยครั้งที่ครูลัดดาได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการแสดงละครของหลวง วิจิตรวาทการ และได้รับการสอนการแสดงโดยตรงจาก ฯพณฯ ท่านหลวงวิจิตรวาทการ คุณหญิง ประภาพรรณ วิจิตรวาทการ หม่อมลว (นางค่วน ภัทรนาวิก) ครูลมุล ชมะกุลต์ และครูมัลลิก คงประภัสสร ถึงแม้ว่าครูลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) จะไม่มีพื้นฐานในด้านนาฏศิลป์เลยใน ขณะนั้น แต่ด้วยปัญญา ไหวพริบ และความอุตสาหะพยายาม จึงทำให้มีโอกาสในการแสดงละคร ของหลวงวิจิตรวาทการหลายเรื่องและในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง ยังได้รับการสอนศิลปะการ บรรเลงซิมเพิ่มเติมจากคุณประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง น้องชายของคุณหญิงจิ้น ศิลปบรรเลง ซึ่งใน ขณะนั้นครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงกำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ชั้นปีที่ ๑ โดยที่ คุณหญิง จิ้นให้แบ่งเวลามาช่วยสอน เพราะในขณะนั้นเกิดการขาดแคลนครูผู้สอนวิชาการบรรเลงซิมใน แผนกดุริยางคศิลป์ จึงทำให้ครูลัดดาได้รู้จักกับครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงเป็นครั้งแรก ในเวลาภาย หลังต่อมาทั้งคู่จึงได้กลายเป็นคู่ชีวิตกันด้วยความกรุณาช่วยเหลือจาก ฯพณฯ ท่านหลวงวิจิตรวาท การ เป็นผู้จัดพิธีแต่งงานให้

ครูลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) มีทายาทกับครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (นักแต่งเพลง) ประจำปีพุทธศักราช 2541 ด้วยกัน 2 คน ประกอบด้วย บุตรชาย 1 คน คือ รศ.ดร. กุลธร ศิลปบรรเลง และบุตร 1 คน คี๊ คุณวัลย์ลดา (ศิลปบรรเลง) หงส์ทอง

ครูลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) ได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกับคุณประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง มาตลอด ระยะเวลา 58 ปี จนกระทั่งคุณประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2542

ปัจจุบัน ครูลัดดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) มีอายุได้ 83 ปี อาศัยอยู่ ณ บ้านเลขที่ 56 ซอยพร้อมพงษ์ ถนนสุขุมวิท 31 กรุงเทพมหานคร

ภาคผนวก ก

ประวัติครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง

ผู้ประพันธ์ดนตรีและควบคุมการบรรเลงเพลงประกอบการแสดงละครคณะผกาภิ

ประวัติครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง

ผู้ประพันธ์ดนตรีและควบคุมการบรรเลงเพลงประกอบการแสดงละครคณะผกาวัลดี

ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง เกิดเมื่อ พ.ศ. 2455 เป็นบุตรของหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) และนางโชติ ศิลปบรรเลง ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง เคยศึกษาการบรรเลงเครื่องดนตรีไทยเกือบทุกชนิดจากหลวงประดิษฐไพเราะ การศึกษาทางด้านดนตรีสากลเริ่มต้นที่โรงเรียนวิทยาศาสตร์กลางคืน ซึ่งตั้งอยู่ที่สะพานมอญ และเป็นโรงเรียนสอนดนตรีเอกชนโรงเรียนแรกของประเทศไทย อำนวยการสอนโดยพระเจนดุริยางค์ ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ได้ศึกษาวิชาทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น และพร้อมกันได้เรียนการบรรเลงเปียโนกับครูนารถ ภาวบุตร หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษา ครูประสิทธิ์ ได้เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อยู่ 1 ปี เนื่องจากท่านมีความรักดนตรีสากลเป็นอันมาก อีกทั้งหลวงประดิษฐไพเราะ ให้การสนับสนุนครูประสิทธิ์ ศึกษาดนตรีสากล ในปี 2477 ท่านจึงได้ไปศึกษาวิชาดนตรีที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลา 4 ปี ที่อิมพีเรียล อเคเดมีออฟมิวสิก มหาวิทยาลัยเก - ไค (gei - dai) ณ กรุงโตเกียว ท่านเลือกเรียนวิชาเอกทางด้านดนตรีสาขาการประพันธ์เพลงและการอำนวยเพลง นับว่าท่านเป็นคนไทยรุ่นแรกที่สามารถได้ปริญญาทางด้าน การประพันธ์ดนตรี (music composition) จากมหาวิทยาลัยโนต่างประเทศ ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ได้เป็นศิษย์ของอาจารย์ชาวเยอรมัน คือ ดอกเตอร์เคลาส์ ปรังส์ฮาร์ม (Dr. Klaus Pringsheim) ผู้เป็นศิษย์ของคีตกวีโลกถึง 2 ท่าน คือ กุสตาฟ มาเลอร์ (Gustav Mahler) และ ริชาร์ด สเตราส์ (Richard Strauss)

เมื่อท่านสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการประพันธ์เพลงและการอำนวยเพลงจากมหาวิทยาลัยเก - ไค ในปี พ.ศ. 2481 ท่านได้กลับมายังประเทศไทย และเข้าทำงานโดยรับราชการ ณ กองดุริยางค์สากล กรมศิลปากร ในขณะนั้นผู้ดำรงตำแหน่ง อธิบดีกรมศิลปากร คือ หลวงวิจิตรวาทการ เมื่อครั้งสงครามเอเชียบูรพาเกิดขึ้น ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงได้มีโอกาสรับใช้ชาติบ้านเมือง โดยรัฐบาลไทยให้เกียรติท่านเป็นล่ามญี่ปุ่นเป็นเวลา 4 ปี หลังจากสงคราม

สงบลงานท่านได้เป็นครูสอนดนตรีที่วิทยาลัยครูสวนดุสิต โรงเรียนพาณิชย์วิทยาลัย และผู้ที่สนใจศึกษาในวิชาดนตรีเป็นการส่วนตัว

ช่วงหลังสงคราม ในประเทศไทยขณะนั้นยังไม่มีภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉาย และยังไม่มีการสร้างภาพยนตร์ไทยปรากฏขึ้นในวงการบันเทิง สิ่งที่เป็นที่นิยมและรู้จักของคนไทยในยุคนั้นก็คือ คณะละคร และคณะละครที่มีชื่อเสียงเป็นขอดีนิยมของคนไทยคือ คณะศิษย์เก่าศิลปากร อำนวยการแสดงโดยครูลัดดา สารดาชน ผู้ซึ่งเป็นภรรยาท่านเอง ในการแสดงละครในสมัยนั้น จำเป็นที่ต้องมีดนตรีประกอบการแสดง ซึ่งครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงเป็นผู้แต่งเพลงประกอบละคร ทุกเรื่องที่มีการแสดง คณะละครศิษย์เก่าศิลปากร แสดงเรื่องแรกชื่อ ผกาวัลี หลังจากได้ใช้ชื่อนี้เป็นชื่อคณะมาตลอด คณะละครผกาวัลี เป็นชื่อที่อยู่ในความทรงจำของคนไทยมากกว่า 40 ปี เพราะเป็นคณะละครประวัติศาสตร์ของประเทศไทยที่มีผู้ร่วมงานที่สร้างผลงานสืบสานด้านวงการดนตรีและวงการบันเทิงของประเทศไทยในเวลาต่อมา คือ ครูลัดดา สารดาชน คุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลง คุณบุญท จันทรเรือง ครูสด กุระมะโรหิต ครูบรรเลง สาคริก ส. อาสนจินดา อติเรก จันทรเรือง และสวลี ผกาพันธุ์ ตำแหน่งศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ประจำปี 2532 ก็เริ่มต้นชีวิตการแสดงและขับร้องกับคณะละครคณะผกาวัลี จนปี พ.ศ. 2493 จึงยุติกิจการแสดงละครเวที เมื่อเลิกผลิตการแสดงละครเวทีแล้ว ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง จึงร่วมกับครูลัดดา และคุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลง เปิดโรงเรียนสอนนาฏศิลป์ไทย โดยใช้ชื่อว่า โรงเรียนผกาวัลีนานุกุลริยางค์ หลังจากนั้นครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงพร้อมด้วยครูลัดดา สารดาชนได้เผยแพร่วัฒนธรรมไทยด้านดนตรีไทยและนาฏศิลป์ไทยให้กับกลุ่มนักศึกษาระดับต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย เมื่อชาวต่างประเทศได้รับชมศิลปะการแสดงต่าง ๆ อันงดงามของวัฒนธรรมไทย ต่างก็มีความประทับใจจนได้รับการติดต่อให้นำคณะไปแสดงที่ยุโรปและอเมริกา คณะของท่านได้มีโอกาสเป็นตัวแทนของประเทศไทย โดยการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยจัดโดยสหประชาชาติ ในงานฮิวแมน ไรต์ (human right day) และได้ร่วมงานสัมมนาดนตรี (music conference meeting) ซึ่งจัดขึ้นโดยองค์การยูเนสโกที่กรุงปารีส ครูประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงท่านประพันธ์เพลงอย่างประณีตบรรจงมีระเบียบ เรียบร้อยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่แสดงถึงงานศิลป์ และความเป็นเลิศทางวิชาการดนตรี เป็นตัวอย่างที่ดีต่อวิชาชีพทางด้านดนตรีในปัจจุบัน งานด้านการเขียนโน้ตลงในกระดาษโน้ตแต่ละหน้ากระดาษโน้ตของท่าน สะดวกต่อการคัดลอกโน้ตจากสอกร์ไปสู่กระดาษโน้ตที่ให้นักดนตรีแต่ละชั้นที่บรรเลง ผลงานเพลงประกอบละครของท่านมีความไพเราะ และกลมกลืนสร้างบรรยากาศของความเป็นไทยได้อย่างน่าภาคภูมิใจของคนไทย

ภาคผนวก ง
ประวัติครุสดี กุระมะโรหิต
เจ้าของบทละครเพลงเรื่องความพยายาม

ประวัติครูสด กุระมะโรหิต
เจ้าของบทละครเพลงเรื่องความพยายาม

สด กุระมะโรหิต เกิดที่ตำบลท่าเรือช้าง อำเภอเมืองจันทบุรี บิดาเคยทำหน้าที่เป็นหลวง ขกกระบัตรเมือง ขกกระบัตรมณฑล ปลัดมณฑล และผู้ว่าราชการจังหวัด ต้องโยกย้ายไปทำงาน ตามระเบียบกระทรวงตั้งแต่ท่านมีบรรดาศักดิ์เป็น หลวงรามฤทธิรงค์ หลวงอุบลคุณูปกร และเป็น พระจรรยาภรณ์ นามเดิมว่า "โป้" หรือ "เต็ม" กุระมะโรหิต มรดาเป็นคนมีฐานะดี และได้ติดตาม คุณพระไปรับราชการต่างจังหวัดหลายแห่ง จนครบเกษียณอายุราชการ

อำนาจย์โทพระจรรยาภรณ์ เป็นนักเขียนสมัครเล่น ผลงานที่เคยแต่งไว้ได้แก่ "ความระมัด พันธ์ของมนุษย์" เป็นเรื่องสารคดีที่เขียนถึงพุทธธรรม และเมื่อท่านสนใจในบทกวี ท่านก็ได้ตั้งสอน ลูกชายของท่านด้วย โดยการสอนให้แต่ง โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน สด กุระมะโรหิต เขียนบทกวีบท แรกเป็น โคลงสี่สุภาพ เมื่อเขาอายุได้เพียง 12 ขวบ

สด กุระมะโรหิต เข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ราวาส ตั้งแต่ ม.1 ถึง ม.8 สำหรับชั้น ประถมนั้นเรียนตามต่างจังหวัดซึ่งบิดาต้องไปรับราชการ การศึกษาที่โรงเรียนเทพศิรินทร์นี้เอง ที่ ทำให้เขาเริ่มสนใจการเขียน งานเขียนของเขาหลายชิ้นได้ลงพิมพ์ใน "แถลงการณ์เทพศิรินทร์" ซึ่งมี ชื่อเสียงในวงการประพันธ์ในยุคนั้น และมีคนสนใจอ่านกันไม่น้อย ทั้งที่เป็นการพิมพ์แบบโรเนียว แต่ต่อมาก็เข้าโรงพิมพ์เป็นหลักเป็นฐานทีเดียว

แรกๆนั้นหนังสือ"ครูณสาสน์" ที่พิมพ์ตีออกในชั้นเรียนมีเพื่อนร่วมชั้นหลายคนเข้าร่วม ด้วย เช่น สนิท เจริญรัฐ ศาสตราจารย์เพ็ง โสมนะพันธ์ คนอื่นๆได้แก่ ยายขอบ และกุหลาบ สาย ประดิษฐ์ ก็เข้าร่วมด้วย ในที่สุด "ครูณสาสน์" ก็เติบโตจนมาเป็น "แถลงการณ์เทพศิรินทร์" ชีวิตการ เขียนของเขาแสดงให้เห็นแว่นักประพันธ์อย่างเด่นชัด โดยเขาความสามารถเขียน บทกวี เรื่องสั้น นวนิยาย เรื่องแปล และถ่ายภาพประกอบตลอดจนออกแบบปก ได้ด้วยตัวเองจนแทบจะทำหนังสือ พิมพ์ทั้งฉบับได้ด้วยตัวเองเลขที่เดียว

สด กุระมะโรหิต ใช้นามปากกาครั้งแรกในหนังสือ ไทยเกษม ว่า "โกลโรหิต" จนพ.ศ. 2476 หลังเปลี่ยนแปลงการปกครองเล็กน้อย สดเขียนบทความให้หนังสือพิมพ์รายวัน "ประชาชาติ" โดยมี

กุหลาบ สายประดิษฐ์ เป็นบรรณาธิการ และม.จ.วรรณไวทยากร เป็นเจ้าของ ซึ่งนักอ่านยุคนั้นรู้จักกันดีว่า เป็นแหล่งชุมนุมนักเขียนหัวก้าวหน้า สด กุระมะโรหิต ใช้นามปากกาใน "ประชาชาติ" รายวัน 3 ชื่อด้วยกันคือ บาร์บารา เสรี และ สากล โดยทั้งสามนามปากกา ได้แสดงแนวคิดอย่างตรงไปตรงมา และเสนอแนะอย่างลูกผู้ชายในระบอบประชาธิปไตย บทความทางการเมืองบางชิ้น ส่งมาจากกรุงปักกิ่ง ขณะที่เขากำลังศึกษาเรียนหนังสืออยู่ที่นั่น เขากลับมาเมืองไทยในปี พ.ศ.2479 และยังเป็นนักเขียนอยู่ที่ "ประชาชาติ" พ.ศ.2481 เขาได้เขียนหนังสือลงพิมพ์ใน "ประชามิตรรายวัน" ในยุคของ กุหลาบ สายประดิษฐ์และสนิท เจริญรัฐ โดยเขียนประเภทบทความการเมือง เศรษฐกิจ เรื่องสั้น เรื่องยาว เรื่องแปล เช่นเรื่อง มหายุทธสงคราม หลังฉกมหายุทธสงคราม และเรื่องแปล ได้แก่ เรื่อง แชมมวไลท์ ได้ขงสยาม เป็นต้น

สด กุระมะโรหิต ได้คลุกคลีอยู่ในวงการเขียน และหนังสือพิมพ์ทั้งในและนอกประเทศมา มากพอสมควร จนได้สร้างอาณาจักรหนังสือขึ้นที่ โรงพิมพ์อักษรนิติ สีแยกบางขุนพรหม หนังสือแรกที่ สด กุระมะโรหิต สร้างสรรค์คือ "เอกชน" เป็นนิตยสารรายสัปดาห์

จนเมื่อ "เอกชน" อยู่ในขั้นทรงตัวได้ เขาก็สร้างนิตยสารอีกฉบับหนึ่งชื่อ "สวนอักษร" รายสัปดาห์โดยมอบให้คุณเนียน ภรรยาเป็นผู้รับหน้าที่บรรณาธิการ เพื่อสร้างสรรค์เวทีนักเขียนเก่าใหม่ ขนาดลุ่มเท่ากับ "เอกชน"

เมื่อ "สวนอักษร" รายสัปดาห์เริ่มได้ไม่นาน สดและเพื่อนก็ทำนิตยสารรายเดือนอีก คือ "ศิลปิน" มอบหน้าที่บรรณาธิการให้ น.ประภาสติด "ศิลปิน"อยู่ได้ไม่นานก็มีอันต้องเลิกไป ความสภาพตลาดหนังสือยามสงคราม

ประมาณ พ.ศ. 2487 สด กุระมะโรหิต และเพื่อนๆ ได้ก่อตั้ง "จักรวรรดิสติปิน" ในอาคารโรงพิมพ์อักษรนิติ อาศรมหนังสือใหญ่ 3 ฉบับ คือ เอกชน สวนอักษร และศิลปิน ทั้งนี้เพื่อต่อสู้กับพวกนายทุน ที่ขูดรีดนักเขียนนั่นเอง

นอกจากจะรักงานประพันธ์แล้ว สด กุระมะโรหิต ยังรักการวาดรูปอีกด้วย เพื่อนร่วมสมัยที่เป็นจิตรกรของเขาชื่อ เหม เวชกร ศิลปินเอกในวงการจิตรกรรม อีกคนหนึ่งคือ วรรณสิทธิ์ ศิษย์เพาะช่าง ลูกจ้างกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเคยมีผลงานใน "เอกชน" กับ "สวนอักษร" และ "ศิลปิน"

หลังจากเขียนนวนิยายชุด ปักกิ่งจบ สด กุระมะโรหิต ก็เริ่มหันเหชีวิตไปเป็นเกษตรกร ที่ "ไร่แผ่นดินไทย" ตามอุดมการณ์ โดยเริ่มซื้อที่ดินที่ดงหัวโขน ปรำจันบุรี 60 ไร่ และลงมือทำอยู่ 6 ปี ไม่ได้ผลเพราะดินฟ้าไม่เอื้ออำนวย จากนั้นก็ย้ายไปทำไร่ที่ นาจอมเทียน ชลบุรี ตั้งแต่ พ.ศ.2491 จนถึง พ.ศ.2505 โดยได้วางโครงการไว้ 3 ระยะ แต่ก็ไม่เป็นผลนัก จนในที่สุดก็ต้องใช้ที่ดินนี้ ไปประกันไว้กับธนาคาร เพื่อนำเงินไปใช้หมุนเวียนในไร่แผ่นดินไทย ครึ่งชีวิตหลังของเขาได้ทุ่มเทบนไร่แห่งนี้ แต่เมื่อไม่ประสบความสำเร็จเขาจึงประกาศขาย แต่ก็หาคนซื้อไม่ได้

สด กุระมะโรหิต เสียชีวิต เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2521 ณ โรงพยาบาลรามารัตินิ นิชาย เรื่อง "ขบวนเสรีจีน" ของเขาเคยได้รับรางวัลตุ๊กตาทองในปี 2502 ส่วนงานเขียนอื่น ๆ ของเขามิฉะนั้น

งานเขียนอื่น ๆ

- 1 ลิลิตราชูปถัมภ์
- 2 มหาอุทธสงคราม
- 3 หลังฉากมหาอุทธสงคราม
- 4 ข้อคิดจากไร่แผ่นดินไทย
- 5 เมืองสहरณ์
- 6 โครงการบูรณะชนบทแห่งชาติ
- 7 ไขปัญหาชีวิต
- 8 บทความ บาร์บารา
- 9 ศตวรรษแห่งการต่อสู้
- 10 ทิวทัศน์ภาพนั้นนอ้างไร
- 11 แชมมวไลท์ได้รงสยาม
- 12 ขบถเมืองซีอาน
- 13 จีนกับญี่ปุ่น

นวนิยาย ได้แก่

- 1 ปีกถึงนครแห่งความหลัง
- 2 คนดีที่โลกไม่ต้องการ
- 3 เมื่อหิมะละลาย
- 4 ความปรารถนา
- 5 คนละเล็กละน้อย
- 6 เจียงเฟ่
- 7 ผู้เสียสละ
- 8 ระเบียบ
- 9 นักปฏิวัติ
- 10 ไฟชีวิต
- 11 เลือดสีน้ำเงิน
- 12 เลือดสีแดง
- 13 ขบวนการเสรีจีน
- 14 สั้นเวร
- 15 โกรกกระทิง
- 16 ชีวิตคือความฝัน
- 17 หัวใจเพื่อคุณ
- 18 นี้นั้นชีวิต
- 19 วิญญาณพยาบาล
- 20 ชูรัก เลดี้เซคเตอร์เลย์
- 21 อัจฉาเทวี
- 22 บทละครเวที 10 เรื่อง
- 23 บทละครวิทยุ 20 - 60 เรื่อง
- 24 บทละครโทรทัศน์ 5 - 6 เรื่อง
- 25 ทายหัวใจ
- 26 พลายมะลิวัลย์

ภาคผนวก จ

ภาพการฝึกหัดการขับร้องเพลงในละครเรื่องความพยาบาท
ของผู้วิจัยกับครูรัตติยา ศิลป์บรรเลง (สารดาณ)

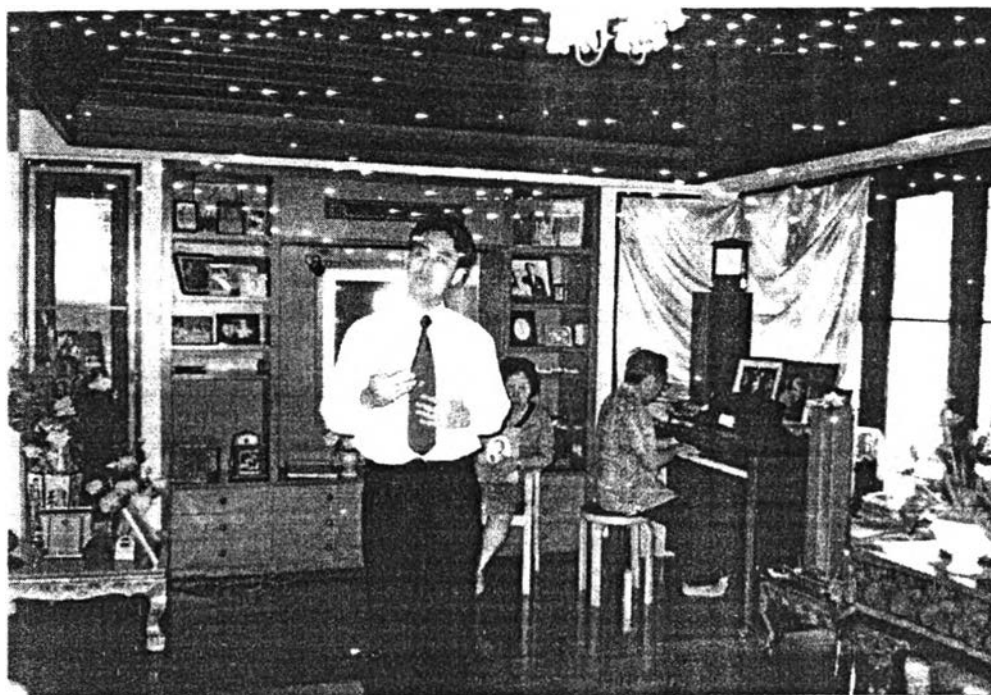
ภาพที่ 182 : การฝึกหัดขับร้องเพลงละครของผู้วิจัยกับ
ครูรัตดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) และคุณสนั่น ศิลปบรรเลง

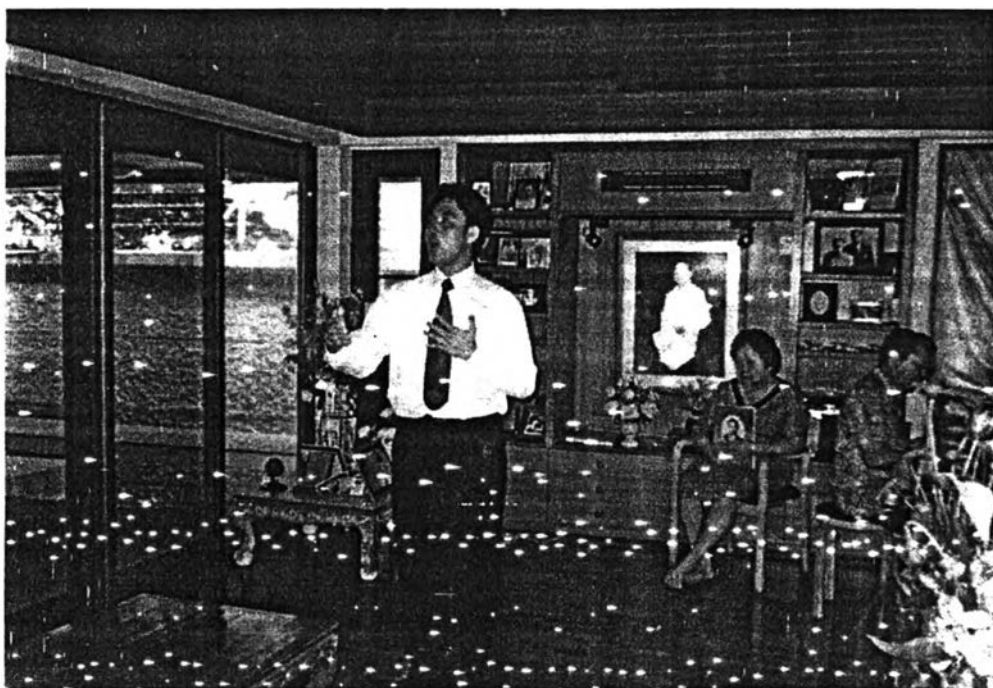
ภาพที่ 182 (2) : การฝึกหัดขับร้องเพลงละครของผู้วิจัยกับ
ครูรัตดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) และคุณสนั่น ศิลปบรรเลง

ภาพที่ 182 (3) : การฝึกหัดขับร้องเพลงละครของผู้วิจัยกับ
ครูรัตดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) และคุณสนั่น ศิลปบรรเลง

ภาพที่ 182 (4) : การฝึกหัดขับร้องเพลงละครของผู้วิจัยกับ
ครูรัตดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) และคุณสนั่น ศิลปบรรเลง

ภาพที่ 182 (5) : การฝึกหัดขับร้องเพลงละครของผู้วิจัยกับ
ครูรัตดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) และคุณสนั่น ศิลปบรรเลง

ภาพที่ 182 (6) : การฝึกหัดขับร้องเพลงละครของผู้วิจัยกับ
ครูรัตดา ศิลปบรรเลง (สารดาชน) และคุณสนั่น ศิลปบรรเลง

ภาพที่ 183 : ผู้วิจัยกับคุณครูรัตติกดา (สารดาขนม) ศิลปบรรเลงและคุณสนั่น ศิลปบรรเลง (นักเปียโน)

ภาพที่ 184 : นายศิริมงคล นาภูยกุล
ผู้วิจัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายศิริมงคล นาฏยกุล เกิดเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2516 ที่จังหวัดนครสวรรค์ สำเร็จการศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์ตะวันตก ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2539 และได้ศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขานาฏศิลป์ไทย ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2544

เข้ารับราชการตำแหน่งอาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 เป็นผู้บุกเบิกสาขาวิชานาฏศิลป์ และวิชาเอกนาฏศิลป์ตะวันตกให้แก่โครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามเป็นบุคคลแรกของสาขาวิชา

ปัจจุบัน เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และอาจารย์พิเศษสอนนาฏศิลป์ตะวันตก (บัลเลต์) ให้แก่สถาบัน Dance Center และ โรงเรียนนาฏศิลป์สากลของคุณหญิง Genevieve Damon